

Моника Димитровска

ЖИВА
МЕЃУ МРТВИТЕ

Моника Димитровска
ЖИВА МЕЃУ МРТВИТЕ

Издавач
Матица македонска
Скопје, 2016

За издавачот
Дејан Павлески

Главен уредник
Раде Силјан

Ликовен уредник
Кочо Фиданоски

Лектура
Здравко Корвезирски

Електронска реализација
Методија Николовски

Моника Димитровска

ЖИВА
МЕГУ
МРТВИТЕ

CIP – Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охрид-
ски“, Скопје

*„Зошто Го барате Живои
меѓу мртвиите? Тој не е тука.
Воскресна!“*

Лука 24:5-6

Уживаше во погледите кои ја следеа на секој чекор до аеродромот.

Звукот на тркалцата од куферот што го држеше во левата рака се мешаше со отчукувањата на нејзиното срце, кое ѝ се чинеше дека може да го слушне секој околу неа.

Се потсети на љубовта кон книгите и како таа ја доведе на ова место денес. Беше мала девојка со големи соништа во мал град.

Иако соништата беа големи, сепак не ја надминаа големината на нејзината желба за фантазирање дека може да ги оствари.

Промоции на книги, автограми, издавачки куќи, многу пари, обожаватели, повеќето жени.

Од нив, дел би ѝ се восхитувале, дел би ѝ завидувале, но сите заедно би учеле од неа, бидејќи тоа беше нејзината цел.

Луѓето да учат од неа, да ги советува околу работи во животот кои веќе ги поминала, ги почувствувала на своја кожа, иако таа самата не слушаше никој освен самата себеси.

Советите кои им ги даваше на другите најчесто беа оние истите кои самата требаше да ги послуша, но сепак не го правеше тоа.

Не ги повторуваше грешките по двапати, секогаш правеше нови.

Нејзиното мото беше дека треба да учиш од своите грешки наместо од оние на постарите.

Твоите грешки најубаво се запомнуваат и никогаш не се забораваат, додека оние на другите луѓе веднаш ги забораваш.

Искуството од сопствените грешки е незаменливо.

Гледајќи во пасошот, сфати дека неговата боја, темноцрвената, е онаа идеалната за кориците на нејзината прва книга, која не знаеше дали некогаш ќе успее да ја издаде.

Во воздухот постојано се мешаа нејзината желба и мирисот на таа книга; замислуваше како ја мотка меѓу прстите, како ја мириса прелистувајќи ги набрзина нејзините страници.

Во мислите ја прегрнуваше својата имагинарна книга, заспиваше со неа, сонуваше за неа, но не се дрзнуваше да се разбуди од сонот и да го оствари.

Сè уште не ја знаеше нејзината содржина, а уште помалку насловот. Работеше во локалната библиотека во нејзиниот град како библиотекарка.

Нејзината желба да го оствари сонот се будеше секогаш кога ќе ги погледнеш сите тие книги на полиците.

Понекогаш се прашуваше, што би се случило доколку ја напушти работата и започне да ја пишува книгата, бидејќи за да ти успее нешто, потребно е целосно да му се посветиш.

Што би се случило кога би го победила стравот од неуспех?

Не се дрзнуваше да си одговори на прашањето. Постојано ги прашуваше колегите за мислење, а тие, мислејќи дека се шегува, ја исмеваа нејзината желба.

Се чувствувааше благодарна што барем судбината ја оставила да работи работа поврзана со пишаниот збор на хартија.

Подоцна сфати дека судбината не постои, сами си ја кроиме иднината, судбината е само изговор кога немаме храброст да живееме живот каков што отсекогаш сме посакувале.

Животот е таков, си викаше кога носталгијата кон писателството ќе ја надвлееше.

Секогаш успеваше да ја победи со својот изговор „Сите луѓе не се родени за да го работат она што го сакаат, некои мора да чистат улици, да работат во фабрики, да бидат нечии секретарки, библиотекарки...“

Тоа беше утрото кога колегите ја поздравија со прегратка пред да седне на работната маса.

Откако ги прегрна сите, си помисли колку е среќна што работи тука, заедно со нив, што сепак не си ја мрази работата како повеќето луѓе во светот.

Поласкана од честитките, всушност заборави дека не знаеше за што ѝ честитаат. Пред да ѝ одговора, пред неа се појави директорот на библиотеката.

Ќи пружи рака, соопштувајќи ѝ дека е избрана за најдобар работник на годината.

Зборовите на директорот ѝ предизвикаа солзи радосници кои никогаш не се срамеше да ги пушти, без разлика каде се наоѓа и со кого е во друштво.

Се расплака прегрнувајќи го директорот, кога по неколку минути засрамено се тргна, сфаќајќи дека предолго го прегрнувала.

„Тоа не е сè“, се сврти тој кон нејзините колеги. „Покрај Вашата колешка, има уште тројца работници во библиотеката кои се избрани за најдобри во нивното поле на работење. Тоа се администраторот, лекторот и нашиот менаџер. Сите заминувате на платен викенд во Виена овој викенд, во хотел со 5 ѕвезди. Билетите за авионот ќе ги подигнете од мојата канцеларија во четврток наутро. Во петок тргнете“, им соопшти, насмевнувајќи се.

Беше добар старец кој својата младост, сè до оваа последна година до пензионирањето, ја помина во таа библиотека.

Кога таа го слушна името Виена, не можеше да поверува дека ќе го посети токму градот кој го сонуваше во минатото.

Како мала сонуваше дека токму таму ќе си пронајде сродна душа. Иако сега веќе не веруваше во тој сон, сепак помислата дека ќе ја посети токму Виена, ја возбуди.

Му се заблагодарија на директорот за наградата и го започнаа работниот ден.

Беше понеделник.

„А, ние заминуваме в петок“, си помисли, услужувајќи го првиот муштерија кој веднаш се појави пред нејзината работна маса, барајќи ја книгата „Алхемичарот“ од Пауло Коелјо.

Таа книга не ја интересираше. Впрочем, тогаш не ја интересираше ниту едно дело напишано од Коелјо. Но, подоцна тој стана нејзин омилен автор, кому му се восхитуваше.

Преку работната маса го фати погледот на администраторот, кој се смешкаше зад неговиот монитор, мавкајќи со десната рака кон неа.

Му возврати на поздравот. „Се поздравивме кога ми честиташе пред малку“, се зачуди, спуштајќи го погледот кон бројчето на книгата која требаше да се зајми.

Погледот на администраторот во последно време ја вознемируваше без некоја посебна причина.

Пред завршувањето на смената реши да се напие кафе, ја исклучи програмата за зајмување и му даде знак на колегата да преземе ако дојде некој муштерија.

Стана, се протегна кон прозорецот и се упати кон кафематот.

Кога се врати на своето биро, забележа подарок завиткан во виолетова хартија со бели ленти и порака веднаш под десниот агол.

Во неа пишуваше: „За најдобрата библиотекарка на сите времиња, од помалку добриот, но сепак одличен, твој колега – администраторот кој работи спроти тебе. Се гледаме на аеродром, се надевам дека не се плашиш од височина.”

Се фати себеси како се насмевнува читајќи ја пораката и засрамено се погледна во стаклото на канцеларијата отспротива.

Тој веќе гледаше во неа, погледите им се вкрстија, таа само се насмевна во знак на благодарност.

„Нокниот воз за Лисабон“ од Паскал Мерсие, ќе ве молам, слушнав дека книгата е многу добра.

„Посебно за оние кои сакаат да се осознаат себеси во духовна смисла“, ѝ одговори на девојката механички, сè уште царејќи се во него.

Откако се освести, по неколку секунди, ѝ се извини и ја упати кај колегата.

„Се извинувам, но мојата смена е завршена, префрлете се кај колегата. Впрочем, книгата навистина е одлична, ќе ве одведе на незаборавно патување, но не во Лисабон, туку во вашите неостварени соништа.“

Девојката со триумфална насмевка се заблагодари и замина кај колегата, но пред неговото биро се беа насобрале редица читатели кои чекаа ред за зајмување.

Таа го виде тоа и ја викна девојката, секундарно вклучувајќи ја програмата за зајмување.

„Јас ќе ви ја зајмам книгата, бидејќи гледам дека колегата има уште многу луѓе што треба да ги послужи пред вас. Веднаш се враќам, само да ја побарам во полиците за најчитани книги, сигурно е таму“, ѝ намигна и се загуби зад рафтовите.

Повторно го вдиша мирисот на книгите по којзнае кој пат, добро познат мирис кој ја потсетуваше на нејзиниот сон – еден ден да ја мирисне и нејзината книга. Кога би ја напишала и кога таа би била меѓу овие книги овде, нејзиниот мирис сигурно би го препознала меѓу сите останати.

„Рафт број два, 'Нокниот воз за Лисабон', веќе испиено вино кое ти задава тешка главоболка“, си рече во себе.

„Мислам дека имаш проблем со програмата за зајмување.“ Во истата секунда ја испушти книгата од раце, а администраторот ја подигна, бришејќи ја од правта.

„Што бара тој тука“, си рече во себе, гледајќи де во неговата рака потпрена до рафтоот над нејзината глава, де во неговите очи кои без причина ја вознемируваа.

„Не, зошто би имала проблем“, го праша, земајќи ја книгата од неговите раце.

„Како администратор ми стигнуваат пораки кога некој од вработените ја исклучува својата програма за зајмување, а ти ја вклучи твојата само по пет минути откако ја исклучи, па затоа си помислив дека имаш некој проблем“, се насмевна, спуштајќи ја раката зад половината.

„Не, сè е во ред“, му одговори со вцрвенети образи и побрза кај девојката која требаше да ја услужи.

„Се извинувам за чекањето, имате 10 денови да уживате во возењето со книгата“.

„Ви благодарам“, изусти девојката, загледувајќи се нападно во администраторот кој помина покрај неа.

Пријатно ја поздрави, свртувајќи го погледот кон својот подарок, отпивајќи ја последната голтка од кафето. Почувствува жештина во градите која сигурно не беше предизвикана од кафето, тоа веќе се беше изладило. Чудно чувство кое ја натера да ја следи девојката со поглед сè до излезот од вратата на библиотеката. Застана таму и запали цигара, а тој само што тргна со цигарите в рака на пауза.

Зар беше љубоморна?

Реши да не размислува за тоа, беше напорен работниот ден и немаше потреба уште повеќе да си го отежнува со глупави мисли. Стана и си зеде уште едно кафе, беше кофеински зависник кој тој ден не ја достигна просечната бројка на испиени кафиња. Состојбата беше алармантна.

Донесе одлука да си оди дома со такси, беше уморна од постојаното гледање во мониторот. Работеше еден час плус од предвиденото, но не се буне-

ше, знаеше дека доколку тоа би ѝ се случило нејзе, колегите сигурно би ѝ помогнале. Кога сите би си помагале меѓусебно, светот би бил поубаво место за живеење, но така писателите би немале инспирација за пишување, се насмевна во себеси на оваа мисла, додека го чекаше таксито пред библиотека.

Подарокот го беше тутнала во чантата, не успеа да го отвори. „Ќе го сторам тоа дома“, си рече.

„Напорен ден“, ѝ довикна лекторот, нејзина колешка која ќе ја придружува на патувањето.

„Секогаш е така во понеделник“, ѝ одговори, гледајќи ја како влегува во својот автомобил.

„По забавниот викенд сите бараат нешто што ќе ги занимава во текот на неделата“, ѝ се насмевна мавкајќи.

„Понекогаш и најдобрите имаат напорни денови“, си рече себеси тивко, загледувајќи се во долгата улица на која отспротива живееше нејзиниот најдобар пријател.

Го немаше видено со години, замина надвор од државата и не се врати повеќе, но таа знаеше дека нивното пријателство сè уште постои. Иако не се слушаа, ниту се допишуваа, се чувствуваа еден со друг, знаеја дека еден ден повторно ќе се сретнат. Вистинските пријатели далечината никогаш не ги оддалечува.

Сеќавањето на него го прекина свирката на таксито во кое таа се цареше неколку секунди, а сепак не беше свесна за тоа, задлабочена во мислите. Набрзина ја повлече рачката од вратата, кога друга рака повторно ја затвори.

„Таксито може да почека уште малку“, рече администраторот повторно со неговата насмевка, која сега освен неговиот поглед и таа ја вознемируваше.

Не му одговори ништо, само се насмевна повторно отворајќи ја вратата.

„Ти се допадна ли подарокот?“

„Денот беше напорен, и самиот знаеш, не стигнав да го отворам, ти се извинувам. Ќе го отворам дома, свиткана во моето омилено зелено ќебе на фотелјата со придушено светло.“

„Твојот опис за фотелјата, ќебето и придушениот светло прилега на добра атмосфера за читање книга или за седење со момчето.“

Неговото индиректно прашање ја зачуди.

„Немам момче“, одговори, сеќавајќи се на бившиот психопат со кој беше во врска пред пет месеци. Вкусот на горчливите спомени ѝ го промени изразот на лицето. Ја отвори вратата и конечно седна на задното седиште. „Се гледаме утре“, му рече обидувајќи се да одглуми насмевка, а тој само ѝ се насмевна во знак за поздрав.

„Така одат тие работи“, рече на глас, „со насмевката секогаш се обидуваме да ја ублажаме горчината која ни го изобличува лицето, нели е така господине“, му довикна на таксистот кој се сврти кон неа.

„Уште еднаш госпоѓице, која улица рековте?“

Се иронична насмевка му рече да вози четири блока подолу.

„Луѓето секогаш го слушаат она што сакаат да го слушнат, а останатото успеваат успешно да

го прикријат со поставување прашања кои ним им одговараат. Како и да е, тој не е мојот личен психијатар, секој има право на избор дали ќе слушне или ќе одглуми дека не слушнал.“

Обидувајќи се да го погоди клучот од станот во кој живееше со својот лабрадор, ја испушти чантата наземи. Пцуеше, иако го мразеше пцуењето, секогаш замислувајќи се како човек отстрана кој ја гледа токму неа. „Како ли би звучело ако слушне некоја млада девојка како пцуе на тој начин?“ Невкусно, пцуењето не беше за дами, но бидејќи таа не се сметаше за дама, реши понекогаш да си дозволува да опцуе.

Лабрадорот го зеде од семејната куќа кога реши да се исели и да започне да живее самостојно. Во нејзиното семејство тој беше околу една деценија, и веќе стана дел од него, го сакаше неизмерно. Понекогаш ѝ се чинеше како да ја разбира гледајќи во тие големи кафеави очи. Беше црн со средна височина, беше нејзиниот цимер кој не би го заменила за ништо на светот. Го погали и седна на фотелјата пред вклучениот лаптоп, заборавила да го исклучи пред да замине на работа. На него сè уште беше вклучена плеј-листата од утринава, ја пушти да врти одново и одново и се потсети на својот прв неуспех во животот. Оној ден кога реши да си ја проба среќата во „Македонски идол“, бидејќи како мала имаше желба да пее, но ете повторно си рече дека судбината не дозволила да успее на тоа поле. Токму на денот на аудицијата зарипна толку многу што не можеше воопшто да пее, но сепак се обиде. Никогаш не се

откажуваше пред успехот да се откаже од неа, секогаш одеше докрај. Секако, сето тоа заврши со солзи и тупаници во купето од возот на патот за дома.

„Детски спомени“, си рече воздивнувајќи, „отсекогаш сум сакала да бидам уметник, а библиотекарството нема никаква врска со уметноста. Но, како што викаат, никогаш не вели никогаш, можеби еден ден ќе собирам храброст да го следам својот сон, а кога ќе се случи тоа – знам дека ќе одам докрај, сè додека не го остварам. Нема да ја предадам својата војна на судбината, нели не можеш да победиш војник кој никогаш не се откажува?“

Додека, мижејќи, се сеќаваше на детските денови и фантазираше за иднината, сè уште облечена во алиштата кои ги носеше на работа, лабрадорот скокна на двоседот до фотелјата и ја турна чантата наземи. Од неа се истркала подарокот од администраторот токму пред нејзините нозе. Белите ленти заврзани во панделка на средината, како да ја повикуваа да го одвитка подарокот од администраторот кој ја вознемируваше без причина. Гледајќи ја панделката, повторно се вознемири, како да го гледаше него. Го крена и го стави на масата, зад лаптопот, беше околу 18 часот, сонцето заоѓаше под затворените ролетни на прозорците во дневната соба.

„На секој добар писател, му претходи добар читател“, си рече, занемарувајќи го подарокот. Стана, се пресоблече во пижами и повторно седна на фотелјата со книга в раце. Пред удобно да се смести со нозете префрлени на потпирката за раце, положба во која обично читаше, се сети дека не се напила

кафе речиси два часа. Повторно стана и се упати кон кујната, свари кафе и се врати назад.

Кафето го пиеше благо, бидејќи животот во минатото ѝ беше горчлив, беше навикната на тоа, но на секоја навика има и одвика. Го истури и овојпат си направи горко, надевајќи се на обратен ефект од судбината, се надеваше на поблаг живот. Небаре тоа навистина зависи од кафето, си рече, тупкајќи се по главата со книгата. Во тој момент сфати дека каков ќе ѝ биде животот не зависи ниту од кафето, ниту од судбината. Зависи само од неа. Судбината не постои, сами си ја креираме иднината.

Се сети на нејзината ненапишана книга. Во главата ѝ се вртеа различни наслови, но ниту еден не беше достоин за нејзиното првенче. Сите зборови кои се сврзуваа во нејзината глава беа клише, а таа мразеше клишеа.

Држејќи го кафето в раце, чувствуваеше како тоа полека лади; истото го правеше и со луѓето. „Ги држам в рака без да им обрнам внимание сè додека не се изладат“, си рече, гледајќи се во него. Посегнувајќи да ја исклучи музиката од лаптопот, повторно вниманието ѝ го привлече подарокот.

Знаеше дека нема да успее да прочита ниту еден збор пред да го отвори. Го зеде, оставајќи ја книгата на негово место и започна да го анализира. Имаше четвртеста форма, беше мек на допир кога ќе ја притиснеш хартијата и не тропкаше. „Сигурно не е накит“, си помисли, „но, што ли може да биде?“ Полека ги оптегна лентите и ја растури панделката, исто како што ги растураше сите односи со блиските,

оптегнувајќи ги нивните нерви до кинење. Она што се појави од украсната хартија беше темноцрвен, дебел тефтер. Се зачуди бидејќи не очекуваше вакво нешто од него – како и сите нејзини колеги, мислеше дека и тој се шегува со нејзината писателска идеја. Но, згрешила, тој ѝ го подарува овој тефтер за да ѝ покаже дека верува во нејзиниот сон.

Го зеде тефтерот на неколку сантиметри од нејзиното лице и го помириша: мирисаше на старо и ново истовремено. Мирисаше на нова шанса за стар сон кој треба да премине во реалност, нејзина реалност. „Тој верува во мене“, си помисли, мирисајќи ја дебелата црвена корица. „Дури и бојата ја погодил, мојата омилена, онаа во која сакав да бидат обоени кориците на моето првенче.“ Очите ѝ се насолзија кога ја отвори првата страница и го прочита пасусот напишан со црно мастило: „Отвори ја душата и крвави на белите страници. Крвави толку многу што ќе ја исфрлиш сета тага, сета омраза, сета меланхолија и сите солзи од тебе. Крвави толку многу што луѓето, читајќи го твојот крвав потпис, ќе посакаат да крвават заедно со тебе или барем да ги зацелат твоите рани. Крвави толку силно што белите страници ќе ги претвориш во твои, темноцрвени. Воодушеви ме со своето ремек-дело за кое сум сигурен дека можеш да го осмислиш. Биди жива меѓу сите овие мртви, наместо да преминеш во мртва уште пред да умреш, како сите останати. Како што викаат, доколку постои книга што сакаш да ја прочиташ, а сè уште не е напишана, тогаш мора да ја напишеш ти. Јас мислам дека е време твојата да започнеш да

ја пишуваш, бидејќи освен ти, сакам да ја прочитам и јас, а верувам и целиот свет по мене.“

Го затвори тефтерот и префрлајќи се на креветот до кучето со насмевка, галејќи го по главата, потона во сон. Паѓаше бавно, а потоа брзо кога во еден момент го достигна дното, препуштена на рамнодушноста реши да дозволи да ѝ се залепи образот на сувиот асфалт. Но, пред да тресне наземи, се разбуди.

Задишана, го погледна часовникот, ѝ се причини дека тој отчукува во нејзината глава означувајќи 4 часот наутро. По неколку секунди царење во него, срцето ѝ се смири, се врати во нормала и стана од креветот. Се упати кон прозорецот кревајќи ја едната ролетна, надвор врнеше. Глетката од сè уште темното небо, покриено со белузлави облаци ја воодушеви; во далечината удри гром.

Таа непрекината светкава линија ја натера инстинктивно да се потргне од прозорецот. Мајка ѝ како мала ја караше кога застануваше пред прозорецот за време на грмење. Викаше дека гром може да удри токму во неа ако седи пред прозорецот, а таа реченица засекогаш ѝ вроди фобија од громови.

Чичко ѝ почина од гром кога имаше само две години. Често се прашуваше што ли згрешил толку, бидејќи громот го сметаше за божја казна, иако потсвесно знаеше дека тоа е само обична реакција меѓу облаците. Веруваше во Господ или постојано се уверуваше дека навистина верува, но би била многу помирна доколку некои работи успее да си ги разјасни себеси.

Една од тие работи беше одговорот на прашањето, зошто, доколку постои Господ, толку многу невини луѓе на Земјата кои не згрешиле ништо, како на пример мали деца, се жртви на педофили и поради тоа страдаат? Таквите прашања ја вознемируваа и преферираше во истата секунда да ги елиминира од мислите, прекрстувајќи се инстинктивно. Едноставно, полесно ѝ беше да верува во натприродна сила која ги штити сите, вклучувајќи ја и неа, иако знаеше дека тотално се разликува од тие „сите“.

Капките смирено капеа по олуците, како да ѝ пееја приспивна мелодија. Ја довлечка фотелјата пред прозорецот, повторно ја крена ролетната подготвена да ја победи фобијата од громовите и го отвори прозорецот докрај. Ги извади нозете низ него и се покри со зеленото ќебе. Лабрадорот сè уште спиеше на двоседот.

Луѓето кои не ризикуваат во животот, никогаш не добиваат повеќе од очекуваното, си помисли, забирајќи ги очите. За кратко потона во сон.

Повторно се разбуди пред да удри со главата на асфалтот, но за разлика од претходното паѓање, ова беше уште побрзо, како и секој вистински пад во нејзиниот живот. Сепак, успеваше повторно да застане на нозе, чувствувајќи се посилен по секое издигнување.

Следното утро ветрот беше тој кој ја разбуди, удирајќи ѝ во лицето. За момент се збуни кога виде дека спиеела со нозете низ отворениот прозорец, мислеше дека сето тоа го сонувала. Надвор немаше сонце, беше еден од оние тмурни денови во кои по-

сакуваш веднаш по будењето повторно да се мушнеш под своето топло ќебе и да не станеш сè додека не дојде лето.

Тоа важеше за сите луѓе на планетата, освен за неа, таа ги обожаваше ваквите денови. Ова беше нејзин ден, тмурен, мрачен, студен, кој со воздухот те гали по белите дробови, ослободувајќи ја душата од целата жештина која се насобрала претходно. Ова беше нејзиниот ден за рехабилитација. Иако беше вторник, се јави во библиотеката и им соопшти дека поради здравствени причини нема да може да се појави на работа. Оставајќи ја храната до двоседот на којшто спиеше лабрадорот, облече тренерки и излезе низ вратата. Беше само 6 часот наутро, сè уште не беше зазорило, но тоа мрачно време ѝ се допаѓаше. Ја скокоткаше нејзината фантазија, предизвикувајќи ѝ гадење во стомакот. Ја плашеше тој студен, ослободувачки воздух и чувството на слобода кое ја пецкаше секогаш кога ќе решеше да го види длабоко. Само тогаш се чувствувааше слободна, а тоа беше знак дека цело време е заробена во своите стравови. Тој воздух ѝ везеше приказни пред очи кои немаше храброст никому да му ги раскаже.

Цело утро го помина шетајќи во свое друштво, впрочем најубаво функционираше сама. Остатокот од денот го помина со лабрадорот, извршувајќи обични обврски со кои ја занемаруваше онаа најважната, а тоа беше да започне со пишување на својата приказна во тефтерот.

Секогаш како оправдување за неизвршените важни обврски ги користиме оние неважните, не-

свесни дека со тоа само бесцелно си го губиме времето.

Наредното утро ја разбуди свончето на вратата, беше 7 часот. Рипна во бессознание од фотелјата на која спиеше веќе две ноќи по ред. Свончето засво-ни неколку пати, сè додека лабрадорот не започна да лае. Отворајќи ја вратата веднаш се расони, небаре громот од синоќа повторно удри, но овој пат пред неа. Крвта ѝ замрзна во истиот момент, лаењето на лабрадорот стана погласно, како возбудата да ѝ се качуваше до грлото.

Тоа беше администраторот. Се чувствувааше како во својот кошмар, очекуваше да го допре подот со лицето, но успеа да се соземе и да го поздрави.

„Добро утро“, беше единственото нешто што успеа да го изустуи, не знаеше што ѝ се случува, зошто ли вака реагира на овој човек?

„Како ли дознал каде живеам?“, се запраша себеси поканувајќи го со раката внатре. „Да не ја згреши зградата“, го праша, затворајќи ја вратата зад себе. Библиотеката е четири блока погоре.

„Добро утро и тебе“, впрочем знам дека библиотеката е во близина, но си помислив: „Зошто да одиш пеш, кога твојот колега од работа има автомобил и живее само два блока над тебе?“

Не очекувајќи ваков одговор, полунасмеана, го понуди со кафе. „Јас морам да се истуширам, но претходно би ти сварила кафе.“

Тој седна на нејзината омилена фотелја, а таа од неговата десна страна на двоседот. Лабрадорот замина во кујната, како да не му се допаѓаше неговото присуство.

„Ти се извинувам за неговото лаење, обично не лае на моите гости.“

„Во ред е“, одговори тој и погледот го насочи кон нејзиниот лаптоп, но за кратко. Го запре врз тефтерот кој сиркаше зад него. Го зеде в раце и ја погледна со насмевка. „Ти се допадна ли?“

„Да, но сè уште немам храброст да го направам она за коешто е наменет.“

Го разлисти со трошка разочараност и повторно го врати наместо. „Ќе го направиш кога ќе се почувствуваш подготвена, писателите не ја канат инспирацијата во нивниот свет, таа ги кани нив во својот. Впрочем“, продолжи, „кафето го пијам горко, па ако не сакаш да задоцниме на работа, подобро би било веднаш да започнеш со неговото приготвување, а потоа да се истушираш. Имаме само два часа, а запознаен сум со фактот дека на жените им се потребни повеќе од 120 минути за да се средат.“

„Јас не сум една од таквите“, му возврати, станувајќи од креветот. „Мене ми требаат само 30 минути за средување, можеби и помалку. Секогаш времето го планирам до секунда, освен кога спонтаноста не испланира мене да ме посети, како што тоа го направи денес“, му се насмевна со мала доза на сарказам и се упати кон кујната.

Сè уште вознемирена од неговата посета, кафењата ги направи со сол наместо со шеќер, иако тој ѝ рече дека го пие горко. Кога се врати, едното го постави пред него, а нејзиното го остави настрана за да се излади, како и секогаш.

„Да го испиеме, па ќе започнам да се средувам.“

Како да беше навреден од нејзиниот сарказам претходно, само се насмевна пред да сркне од кафето. Изразот на лицето му беше смешен, како да каснал лимон. Не можеше, а да не му се изнасмее пред да го праша дали навистина е толку лошо.

Тој, оставајќи го на масата, извлече шамиче од панталоните и си ја избриша устата: „Ако сакаше да ме избркаш, тоа можеше да го сториш со зборови, наместо со солено кафе“, ѝ рече, прснувајќи во смеа. Се префрли од фотелјата на двоседот, од нејзината десна страна.

„Зар со сол сум го направила? Ти се извиnuвам, не ми беа тука мислите, навистина несвесно ја направив таа грешка.“

„Во ред е, знам, само малку се пошегував на твоја сметка, впрочем, сите први грешки ги правиме несвесно, додека оние вторите ги правиме свесно, нарекувајќи ги повторно грешки, а всушност знаеме дека се избори. Затоа, наредниот пат ако ме послужиш со солено кафе, ќе знам дека си направила избор да ме избркаш од твојот стан на индиректен начин“, ѝ рече, ставајќи ја раката зад нејзината половина. „И запомни, секогаш смеј им се на грешките в лице, бидејќи немаш друг избор освен да се смееш на своите глупости. Доколку не се пошегуваш ти, некој друг тоа ќе го стори тоа на твоја сметка, како на пример сега јас. Оди под туш, ќе задоцниме, јас ќе направам ново кафе за двајцата.“

Без размислување, стана од креветот и се упати кон бањата, без да му возврати на кажаното. Чувствуваше необјаслива потреба да го послуша се-

којпат кога на некој начин ќе ѝ наредеше да направи нешто.

Пуштајќи го студениот млаз врз стапалата ѝ светна сознание, кое не истече заедно со водата во сифонот. Таа му веруваше на овој човек. Не знаеше зошто, ниту пак како се случи тоа само во неколку часа, но, ете, тој успеа да го направи невозможното кај неа.

Ја стекна нејзината доверба, за која мислеше дека никогаш повеќе никој нема да му дозволи да ја добие.

Возбудена од помислата дека човекот кој седи во нејзината дневна успеал да ја стекне нејзината доверба, започна да се подготвува во спалната соба. Сушејќи ја косата со фено, немо се цареше во огледалото. Реши тој ден да изгледа близу до совршено бидејќи, нели, совршенството не постои. Иако немаше многу време за да се подготви, максимално го искористи она што ѝ беше останало на располагање. Облече црни, тесни панталони и црна кошула која откриваше дел од нејзиното бујно деколте, не премногу, но доволно за да предизвика интерес што има под неа. „Помина долго време откако се чувствував како што се чувствувам сега“, си рече тивко во огледалото, ставајќи ги ситните, бисерни обетки, чиј сјај беше ист со оној во нејзините очи. Не знаеше зошто го прави тоа што го правеше, но сакаше да го воодушеви со својата појава. И успеа во својата намера.

„Јас сум готова, но кафето сè уште не сум си го испила, имаме уште дваесет минути. Да го испијам

и можеме да тргнеме“, му се обрати, забележувајќи дека тој ја пие неговата последна голтка.

Кога ја погледна, образите му поцрвенеа, да беше филм сигурно ќе се задавеше со таа последна голтка од него, но не беше. Ова беше реалност, тие беа вистински, иако сепак времето ќе ѝ покаже дека биле далеку од тоа.

„Секако“, одговори тој.

За кратко излегоа од станот, упатувајќи се кон неговиот автомобил. Не мора да ѝ ја отвориш вратата од автомобилот на една девојка за да бидеш центлмен, доволно е да ѝ дофрлиш комплимент кога ќе влезе во него.

А, тој го стори тоа. „Вулва американска“, ѝ дофрли, седнувајќи на возачкото седиште.

Таа се зачуди од неговиот речник, но сепак комплиментот ѝ годеше.

„Те молам, стави го појасот“, ѝ се обрати, гледајќи во нејзиното деколте низ очилата. Не се срамеше од неговиот поглед, напротив, се почувствува убаво, се почувствува како што се немаше почувствувано долго време, посакувана.

Тој работен ден им помина без многу значајни случки во библиотеката, сè беше во најдобар ред, освен хаосот во нивните глави, седејќи еден спроти друг. Таа исчезна во тоалетот пред тој да стигне до нејзината канцеларија и да ѝ понуди да ја префрли до дома. Си помисли дека заминала, се поздрави со колегите и излезе од библиотеката. Влезе во автомобилот и по неколку секунди замина, јурејќи кон неговата зграда. Беше нервозен, сакаше да ја види повторно, иако ја гледаше пред себе цел ден. Беше

љубоморен на секој муштерија кој зајмуваше книга и намерно ја тераше да му ја подаде оваа или онаа книга од полиците со изговор дека сака да ја разгледа. Љубомората отсекогаш беше негова мана која се обидуваше да ја прикрие во врските. Посебно страхуваше од помислата дека жената која ќе ја избере за негов животен сопатник, ќе го остави поради друг. Не поднесуваше да биде заменет, дури ниту кога раскинуваше со неговите девојки.

Се потсети на бившата која го остави пред две години. Замина во странство под изговор дека државата ја задушшува. Тој мислеше дека се шегува, впрочем имаа и долга врска, не може да заминат туку така, си рече дента кога таа му соопшти дека е на аеродром. Тоа го прифати како уште еден начин на кој таа се обидуваше да му го привлече вниманието, сè додека наредниот ден не сфати дека навистина си заминала.

По кратко време слушна дека нашла друг. Некој кој нема да ја остави да си заминат кога ќе посака, туку ќе ја прегрне и ќе ѝ каже да не си оди.

Дури кога ја загуби, сфати дека можеби ја сакал. Сета таа рамнодушност која ја чувствуваше во нивната четиригодишна врска премина во болка по загубеното.

Никогаш повторно не ја виде, но со текот на годините сфати дека она што заминува од нашите животи – заминува со причина. Таа причина е да ѝ го отстапи местото од коешто заминува на друга личност, а неговата колешка можеби е таа личност. Онаа вистинската за него.

Во меѓувреме таа се поздрави со колегите и конечно собра храброст да се упати кон неговата канцеларија.

„Сакам да му заблагодарам што ме префрли утринава на работа“, си помисли, охрабрувајќи се да влезе внатре, иако знаеше дека тоа не е вистинската причина. Сакаше да му предложи да пешачат до дома, да го покани на вечера во нејзиниот стан, сакаше да го запознае подобро човекот кој ја стекна нејзината доверба за кратко време.

Чудно е колку многу жените фантазираат за мажите кои ќе влезат во нивниот живот без претходно добро да ги запознаат.

Но, човекот од чиј поглед се вознемируваше без причина и кон кого чувствуваше константна потреба да ги слуша неговите наредби, не беше во канцеларијата. Царејќи се неколку секунди во неговиот празен стол, сфати дека си заминал пред неа, не грижејќи се дали ќе ја поздрави или не. Разочарано шараше со погледот по неговата работна маса, на која забележа визит-картички. Ја испружи раката кон нив и зеде една набрзина, ставајќи ја во задниот џеб од панталоните. Не знаеше зошто го направи тоа, но сепак го направи. Понекогаш правиме некои работи без да знаеме зошто точно ги правиме. Ја затвори вратата и се упати кон излезот со брзи чекори. Се присети на нивниот разговор во кој тој ѝ кажа каде живее. Секој ден поминувала покрај неговата зграда без да знае за тоа.

Денес ништо не беше поразлично, освен што имаше желба да влезе во неа и да го побара. Желбата повторно да го види константно се зголемуваше

со секој нејзин чекор кој ја носеше сè поблиску до неговата зграда. Нели секогаш повеќе се каеме за работите што не сме ги направиле отколку за оние кои што сме ги направиле? Таа се каеше што не си го послуша инстинктот кој ја тераше да влезе во неговата зграда и да го изненади на начинот на којшто тоа го направи тој утринава.

Влезе во станот, веднаш соблекувајќи ги потпетиците од кои имаше страшна болка во стапалата секогаш кога одбираше да ги носи токму нив.

Скокањето на лабрадорот во нејзината прегратка направи мигновено да ја ублажи. Го галеше неколку минути, а потоа му ја даде храната што заборава да му ја остави пред да замине на работа.

„Бев толку многу возбудена што заборавив да го направам тоа“, му рече, гледајќи го во големите кафеави очи кои како да оддаваа разбирање.

Му стави малку повеќе од обично во садот за јадење. „Секогаш даваме повеќе отколку што сме дале претходно кога ќе направиме грешка“, си помисли, чувствувајќи вина. Ги соблече алиштата што специјално ги избра тоа утро за да го воодушеви и речиси гола се мушна под ќебето на фотелјата. Сфати дека веќе цел ден е вознемирена од неговото присуство, а сега неговото отсуство како да ја вознемируваше уште повеќе.

„Ова е последица од претераното фантазирање за нешто, уште пред да се случи тоа“, си рече, затворајќи ги очите. Но, не успеа да избега од него, тој се појави и во најтемните агли од нејзините очни празнини.

Остави фантазијата да си го направи своето. За момент, во нејзините мисли тој седеше на фотелјата, а таа во неговиот skut. Гледаше во неговите очи, жедна за неговите бакнежи, жедна за него, откопчувајќи му ја кошулата без да го бакне, без да го допре. Како да го молеше со поглед да ѝ ја разголи душата која долго време беше нагрната со таа црна наметка на спомени. Како со откопчувањето да го преколнуваше и тој да ја разголи својата, во неговото треперење чувствуваше страв од непознатото. Страв од неа. А таа сакаше кога некој се плаши од нејзината појава, помислата на тоа ја возбудуваше. Кога го откопча и последното копче од кошулата, легна врз неговите гради. Го слушаше отчукувањето на неговото срце.

Беше толку реално, сè додека не сфати дека тоа чукање е вистинско, но доаѓа од вратата на нејзиниот стан.

Рипна од фотелјата и се упати кон неа, занемарувајќи го тоа што беше само по гаќички и градник. Кога погледна низ кружното прозорче на вратата, не можеше да им верува на сопствените очи. Тоа беше тој, сè уште во истите алишта од утринава, потпрен со едната рака на сидот, а со другата решен повторно да чукне. Но, пред да го стори тоа, таа ја отвори вратата.

Погледот му застана на нејзините гради, а потоа го крена, вкрстувајќи го со нејзиниот. Инстинктивно се заврти настрана, извинувајќи се за повторното ненајавено појавување на нејзината врата. Без да му одговори, таа го пушти внатре, отворајќи ја вратата докрај.

„Влези, само што сакав да одам под туш“, го излажа.

„Да знаев дека вака ги пречекуваш гостите, ќе доаѓав почесто“, се насмевна, оттргнувајќи го погледот од нејзиното деколте.

Седна на двоседот со раширени нозе, рацете ги вкрсти една во друга над колената и погледот го насочи кон подот. Таа седна спроти него, кревајќи ги своите нозе на фотелјата и прегрнувајќи ги со рацете. Повторно чувствуваше вознемиреност од неговото присуство, но значително помала од онаа што ја чувствуваше размислувајќи за тоа каде е и што прави.

„Сакав да ти предложам да пешачиме до дома од работа, но ти веќе беше заминат“, му рече, голтајќи ја кнедлата која ѝ застана в грло кога го виде.

„Јас, пак, мислев дека ти си заминала, не знаев дека сè уште си во библиотеката. Не е важно“, рече, поместувајќи се од креветот кога сфати дека цело време седел врз нејзините панталони. Ги извлече од под себе и ѝ ги подаде. Од задниот џеб, точно пред него, падна неговата визит-картичка. Ја крена и ја погледна, без да прашува што бара таа картичка кај неа и ја врати назад. Не сакаше да си го губи времето со прашања на кои веќе им го знаеше одговорот. Таа го чувствуваше истото што и тој, некоја чудна поврзаност и потреба да го гледа постојано, а на таа визит-картичка беше неговиот телефонски број, кој сигурно ќе го завртеше таа вечер. „Земиме го лаптопот и дојди до мене, сакам да ти пуштам една песна, мојата омилена.“

Таа повторно го послуша, земајќи го лаптопот од трпезариската маса и седнувајќи на двоседот од неговата лева страна.

„Дојди поблиску“, беа зборовите кои ја натераа повторно да се задуши од нова кнедла во грлото.

Студена пот ја облеа, а срцето ѝ чукаше како лудо. Иако го ценеше неговиот прв потег со кој се отвори пред неа, запознавајќи ја со неговата омилена песна, таа всушност сакаше тој да ја зграби во прегратките и да го соблече она што остана од нејзината облека. Од самата помисла ѝ се заврти во главата, човекот го познаваше само еден ден. Иако работеа во иста библиотека, тие претходно воопшто не зборуваа.

Можеби ќе беше подобро да останеше така како што беше досега, но не остана.

Уна Матина е мелодија која ме смирува секогаш кога сум вознемирен, ѝ рече, ставајќи ја раката врз нејзиното колено. Одвреме навреме ја придвижуваше горе-долу, не знаејќи дека стомакот ѝ се превртува при секое негово движење. Џ доаѓаше да поврати, но наместо тоа му постави прашање на кое знаеше дека нема да добие одговор, туку бакнеж. „Сега вознемирен ли си што ја пушти?“

Токму како што предвиде, само го спушти лаптопот внимателно врз масата и чекаше тензијата да си го направи своето, а потоа започна да ја бакнува. Ова беше спонтаниот почеток на нивната приказна со очекуван крај. Таа му се предаде без размислување, бидејќи првпат во животот беше ослободена од мислата дали да го стори тоа или да почека. Сфати дека никогаш повторно нема да си го постави истото прашање кога се работи за секс. Тој што сака да остане со тебе, ќе остане без разлика на тоа што го добил твоето тело.

Најважно е да ти ја соблече душата, а таа најтешко се разголува.

Лаењето на лабрадорот ја разбуди од нејзиниот кошмар. Повторно сонуваше како паѓа и пред да удри со образот во асфалтот, се разбуди. Се прашуваше што ли значи тој сон, тој кошмар кој постојано се враќа? Не веруваше во соништа, затоа реши да го игнорира сè додека не престане да го сонува. Да веруваш во соништа и суеверија е исто како да веруваш и дека магарето може да лета.

Но, го сонуваше речиси секоја вечер. Се присети на претходната вечер и за разлика од сите тие утра по секс, кога се будела со вина, ова утро се разбуди со насмевка. Знаеше дека го направила вистинскиот избор, но сепак се изненади кога забележа дека тој не е до неа.

Истутканите чаршафи сигурно не сум ги растурила сама, си помисли, со насмевка упатувајќи се кон бањата. Се надеваше дека е внатре, но не беше ниту таму.

Се упати кон кујната, очекувајќи дека божем ќе се изненади од неговата појава до шпоретот, варејќи кафе за нив двајцата. Но, повторно ништо. Единствено се изненади од нередот кој го направил лабрадорот, истурајќи ја храната на подот.

„Сигурно бил гладен“, си помисли, влегувајќи во дневната соба со последна надеж дека седи на неј-

зината фотелја, работејќи на лаптопот. Ништо. Барем да ме разбудеше пред да заминеш, си рече тивко, издишувајќи длабоко.

Чувствуваше страв. Што ако сепак згреши со тоа што му се предаде? Стравот веднаш го замени со изговор.

Сигурно имал важна работа, поради која морал брзо да заминеш. Кога си спомнав работа, време е да се подготвам за мојата. Сигурно таму ќе ми ја каже причината. Не сакам да си го уништам расположението со сомнежи како што го правам тоа секогаш.

Влезе под туш, иако не сакаше да ги измие неговите бакнежи од телото, сепак уживаше во сознанието дека тој човек освен што спонтано влезе во неа, влезе исто така и во нејзиниот живот, а таа немаше намера да го пушти надвор.

Повторно пешачеше до библиотеката. Носеше тесно здолниште до колена и црн корсет, над кој лежеше бело сако. И тоа утро обрна повеќе внимание на изгледот отколку што обрнуваше претходно. Но, залудно. Тој не беше во неговата канцеларија.

Се поздрави со колегите и се смести во своето удобно биро. Ги послужи првите читатели, постојано гледајќи сè наспроти. Мислеше дека доцни, сè додека не помина цел час откако им започна работното време.

Тогаш се увери дека не доцни, туку дека нема да дојде. Вознемиреноста повторно ја нападна. За кратко време, тој стана нејзина опсесија.

Но, не беше од оние девојки кои не можеа да ги контролираат своите чувства. Никој не забележа

дека нешто не е во ред со неа. Умееше најубаво да се насмевне и кога беше во најлошо расположение. За жал, немаше ниту работа со која би го оттргнала вниманието од неговата канцеларија. Во библиотеката тој ден се појавија само десетина муштерии.

Кога ѝ заврши работното време, се поздрави со колегите кои ѝ посакаа среќен пат, и токму пред да замине, се сети дека утринава требаше да ги подигне билетите за патувањето в петок. Со брзи чекори се упати кон канцеларијата на директорот. Кога ја повлече рачката надолу, виде дека е заклучено.

Хигиеничарката отспротива, која беше започнала со чистење на ходникот, ја извести дека директорот воопшто не дошол денес поради здравствени причини, но резервен клуч од неговата канцеларија има во канцеларијата на хигиеничарките. Го зеде и ја отклучи вратата. Внатре на масата за гости, која стоеше пред неговото биро со две кожни столчиња едно спроти друго, веднаш ги забележа билетите.

Беа само два, изгледа лекторот и менаџерот веќе ги зеле своите утринава. Ги подигна од масата и читајќи го наглас името Виена, излезе надвор. Повторно пешачеше до дома, надевајќи се дека ќе го сретне.

Летот е утре во 20 часот на терминалот број седум, забележа, детаљно разгледувајќи ги билетите по пат. Не го креваше погледот верувајќи дека ќе се изненади, се надеваше дека ќе излезе пред неа и ќе ѝ го попречи одењето, додека таа глуми задлабочена во читање на билетите. Но, ништо не се случи. Билетите ги препрочита дваесетина пати.

Кога сфати дека конечно стигнала до нејзината зграда, разочарано ги стави во чантата. Лабрадорот повторно ја пречека на вратата, како што тоа го правеше отсекогаш.

Колку е убаво чувството да имаш некој кој секој ден те пречекува кога се враќаш дома! Сфати дека иако е животно, тој за неа е повеќе од само домашно милениче. Тој ѝ беше како брат, втор брат, веќе имаше еден за кој животот би го дала.

Беше само 17 часот, но таа сепак реши да стави пижами, наместо тренерки. Сè што правеше, правеше механички, мислите воопшто не ѝ беа тука. Се прашуваше што ли се случило со него. Реша да се обиде да ги отргне со тоа што ќе се пакува за утрешното патување. „Како и да е, сигурно ќе го видам на аеродром“, беше помислата која ја смири и дополнително ја вознемири.

Си направи кафе и застана пред прозорецот. Глетката беше неверојатна: токму во истиот момент почна да врне снег. Велат дека снегот и дождот на денови како утрешниот, предвидени за патување, се предзнак за среќа. Иако не веруваше во суеверија, сепак реши да верува во ова. Сркна неколкупати од кафето и заедно со лабрадорот замина во спалната соба, го отвори орманот и почна да се пакува.

Неизвесноста е лоша работа. Може да те натера да си ја погазиш гордоста и да направиш работи за кои си рекол дека нема да ги направиш. Тоа ѝ се случи таа вечер. Го спакува малиот црн куфер и се испружи на креветот. Сеќавањата од минатата вечер

што сè уште можеше да ги помириса во чаршафите беа доволни за да ја натераат да му се јави. Ја зеде визит-картичката што ја остави на масата минатата вечер и го внесе бројот во мобилниот телефон. Поминаа десетина минути додека притисна на копчето „јави се“. Не беше сигурна дали правилно постапува. „Можеби ќе звучам како една од оние очајни девојки кои се јавуваат по секс и бараат признание дека момчето не ги заборавило?“ Не сакаше да звучи очајно, не сакаше признание, нејзината самодоверба не зависеше само од еден секс. Сакаше да дознае дали е добро. „Исто така, сакам да го видам. Што има лошо во тоа?“ Се оправдуваше себеси со реторички прашања и на крајот собра храброст да ја притисне слушалката. Конечно, го слушна титкањето на сигналот во слушалката. Се двоумеше дали да спушти пред да биде доцна. Имаше лошо претчувство. Или нема да крене или... Во тој момент, од другата страна се слушна женски глас. Повторно ѝ застана една од кнедлите во грлото. Огорченоста што ја почувствува кон таа жена, иако не знаеше која е, ја натера веднаш да ја голтне и да прозбори.

„Погрешен број, се извинувам.“ Ја спушти слушалката, немо царејќи се во сидот. Лабрадорот како да почувствува дека нешто не е во ред, се качи на двоседот и главата ја стави во нејзиниот skut. Таа можеше сите да ги прелаже со својата вештачка насмевка освен него.

Беше од оние девојки кои лесно се навикнуваат на промени, бавно прифаќа порази, но брзо се

помирува со нив. Не прави врева, ниту пак скандали. Неколкупати го спореди повиканиот број со оној на визит-картичката, сè додека не се увери дека не го згрешила. А знаеше дека не го згрешила уште кога го слушна гласот на девојката. Сепак, како што викаат, надежта последна умира, но сепак умира.

Во тој момент, инспирацијата првпат чукна на нејзината врата. Ја покани во својот свет. Ја прифати поканата со пенкало во рацете и лист хартија. Реши тефтерот да не го отвора таа вечер. Наместо него, ја отвори душата и започна да крвави на хартијата.

„...тука сум, сè уште, се борам, не се предавам. Не сум јас таа личност, што лесно испушта шанса низ раце како зрно песок. Иако шансата е мала, не дозволувам да ми се лизне низ прсти и да падне во купот шанси кои досега сум ги испуштила, шанси на кои досега не им била дадена шанса.

Тука сум, се искачувам полека. Прво скалило, второ, трето, бесконечни се, не знаеш кога ќе завршат, уште колку ги има, исто како и животот, ако треба вечно ќе се качувам. Со секоја искачена скала мојот вид ќе се подобрува, вид кон нештата, работите и луѓето околу мене, бидејќи ќе бидам над нив, над сите. Некој ќе се обиде да ме турне од скалилата, но самиот ќе падне, бидејќи ја нема онаа сила и издржливост да стапнува онаму каде што јас сум стапнала.

Со секоја искачена скала ќе бидам сè поблизу до врвот. Не се предавам, навистина, ќе се борам, докрај. Сè додека срцето ми чука во градите, а крвта

ми врие во вените. Не се предавам. Ќе продолжам да газам, ќе го газам животот, нема да дозволам тој да ме гази мене. Можеби не е лесно да се качуваш по скалилата на животот, но вреди да пробаш. Потоа нема да сакаш да се откажеш, ќе посакаш да си почнел порано.

Вреди, верувам дека вреди, можеби е тешко, но погледот од врвот кога ќе стигнам до него – ќе биде неверојатен. Ќе ме ослободи, ќе ме смири, ќе ми даде смисла за понатаму, ќе ме оживее, ќе ми го крене адреналинот, а јас? Јас ќе се чувствувам како господар, но не на светот, туку на мојот свет во кој ќе владеам само јас и никој друг.“

Кога заврши, почувствува како да се утешаи себеси со своите зборови.

Додека го пишувавше текстот, пред очи ѝ излегуваше нејзиниот сон, повторно вниманието успеа да го насочи кон својата книга, занемарувајќи го женскиот глас што го слушна пред малку.

Кафето кое стоеше пред неа, веќе се изладило. Сфати дека писателите ја наоѓаат инспирацијата во пареата на врелото кафе, затоа на крајот го пијат студено. Го стави листот во фиоката вградена во самата маса, во која чуваше некои од омилените книги. Се врати во фотелјата и ја вклучи светилката над нејзината глава. Ролетните од прозорците беа отворени. Потона во сон заедно со изгрејсонцето, гледајќи во белите покриви на соседните куќи. Нејзината кратка едновечерна авантура заврши уште пред да започне. Таа снежна белина некако ја смири тишината која повторно врескаше во нејзината глава.

Зар може да биде толку гласна и кога молчи? Потона во сон, размислувајќи за тишината. Има разлика од тишина до тишина, си помисли, не е секоја иста. Постојат непријатни тишини кои врескаат кога сите молчат, а тука се и оние пријатни тишини кои молчат заедно со човекот и оставаат да се слуша само отчукувањето на срцето.

Еден час пред свонењето на алармот, ѝ засвони телефонот. На екранот пишуваше „библиотека“.

Тоа сигурно е некоја од нејзините колешки, или од хигиеничарките, на кои смената им започнуваше два часа порано од нејзината, си помисли.

Кога ја крена слушалката, наместо нивниот глас, го препозна гласот на директорот. Заборави дека тој заедно со хигиеничарките го започнува работниот ден порано од сите останати во библиотеката. Го поздравил и му посака брзо оздравување. Тој ѝ се заблагодари, а потоа ѝ ја соопшти причината за неговото јавување. Една од нејзините колешки вчера се понудила да ја замени на нејзиниот слободен ден. Му се јавила на директорот за да му соопшти, а тој веднаш прифатил кога ја слушнал причината.

„Ми рече дека си била нерасположена и бледа, дали тоа е вистина? Мислеше дека си се разболела пред патувањето. Дали се чувствуваш подобро денес?“

Зачудена, прашувајќи се која е таа колешка која ја препознала нејзината лажна насмевка, му одговори дека е добро. „Имам приватни проблеми кои наскоро ќе се решат, ви благодарам за грижата.“

„Одмори се убаво, вечер е твојата вечер, заминуваш на заслужено патување. Уште еднаш, среќен пат.“

„Ви благодарам, пријатно до понеделник.“

„До понеделник.“

Иако не знаеше за која колешка станува збор, сепак се израдува што ќе може повеќе да посбие. „Сè уште постојат добри луѓе во светот“, си помисли пред да си легне.

Повторно го сонуваше својот кошмар, но овој пат не паѓаше од каде било, туку од зградата во Виена која ја сонуваше како мала.

На скалилата од вториот кат си запозна сродна душа. Беше младо момче, сликар, не можеше да му го види лицето, но чувствуваше дека одамна му ја знае душата. Започна да плаче сфаќајќи дека нејзината друга половина сепак постои. Тој ја гушна, на местото на коешто таа за брзо ќе гушне некој друг.

„Лабрадорот е во сигурни раце“, си помисли, го остави во семејната куќа на поседок. Како што таксито приближуваше до аеродромот, така таа се доближуваше до работ на паранојата. Беше 19 часот кога пристигна. Се јави кај колешката за да праша дали пристигнале. Се надеваше дека во заднината ќе го слушне неговиот глас, но го слушна само гласот на менаџерот кој порачуваше кафе.

„Јас и менаџерот сме во второто кафе од десна страна, ве очекуваме.“ Штом не го спомна, значи тој не е таму. Почувствува олеснување, но и страв дека нема да дојде. Се запраша зошто сè уште копнее да го види кога знае дека нема да се осмели да го погледне в очи. Се поздравува со нив и го остави куферот зад столчето на коешто седна.

„Црно кафе за мене“, му рече на келнерот којшто само ѝ кимна со главата.

И донесе црно кафе со неколку ќесиња шеќер. „Сигурно сака да ми го загорчи животот“, се насмевна во себе. Најчесто блиските се тие кои ни го загорчуваат животот, наместо оние непознатите. Уште еднаш се потсети на заклучокот дека блажината на животот не зависи од кафето, соништата и суеверијата. Зависи само од неа. Реши да се откаже од идејата за навикнување на горкото кафе и измеша две вреќички шеќер во него. Кога веќе чувствуваше горчина во градите, мораше со нешто да ја разблажи.

По половина час, слушна тркалца од куфер како се упатуваат кон нивната маса. Беше свртена со грбот, но немаше храброст да се заврти и да види дали тоа е тој. „Неизвесноста ќе ме убие“, си помисли, мигновено свртувајќи се. Почувствува како срцето ѝ лупа во грлото, гледајќи во непознато лице коешто само помина покрај нив. Веќе не се надеваше дека ќе пристигне во последен момент.

Кога посакуваме нешто, првин имаме надеж дека тоа ќе се оствари. Потоа доаѓа неизвесноста која ја убива надежта. Разочараноста е трета на листата која те тера да се откажеш, но внатрешниот глас на секој човек секогаш го бодри да се обиде уште еднаш. Поради тоа луѓето продолжуваат да се борат за своите животи. Сакаат да докажат дека нивната интуиција секогаш е во право. Во голем број случаи и навистина е во право, но само кога решаваме да не се откажеме од војната поради една загубена битка.

„Изгледа инспирацијата повторно ме покани во нејзиниот свет“, изусти, тивко царејќи се во црното кафе.

„Време е да тргнеме“, слушна познат глас и почувствува рака која ја потупка по рамото. Помисли дека тој машки глас е на менаџерот, задлабочена во цитатите кои се везаа во пареата од кафето. Но, само по неколку секунди, сфати дека тоа не е гласот на менаџерот, туку на администраторот.

Дојде. Не знаеше дали и олесни или отежнувањето стана поголемо од претходно. Човекот кому му се предаде, стоеше пред неа, без срам, потупкувајќи ја по рамото. Истиот оној кој утрото избега од нејзиниот кревет како проститутките во филмовите кои бегаат пред да се разбуди муштеријата.

Го поздрави без да покаже никаква емоција на лицето, гледајќи го директно в очи. Му го подаде билетот и стана од столчето. Беше време да се упатат кон терминалот 7, имаше само 20 минути до полетувањето на авионот.

„Имајте пријатен лет“, им посака контролорот, проверувајќи ги нивните билети и пасоши.

„Имајте пријатен лет“, ги повтори неговите зборови со тивок саркастичен тон. Уште попријатен ќе биде доколку моето седиште е резервирано токму до неговото. Се пцуеше себеси што не ги провери бројките на седиштата пред да му го даде билетот.

Нели добриот лик во филмот на крајот секогаш победува? Крајот секогаш е толку очигледен што можеш да предвидиш точно што ќе се случи. Така и ситуацијата во авионот прилегаше на среќен крај од здодевен филм. Секако дека нејзиното седиште беше резервирано токму до неговото, секако

дека авионот беше полн и не можеше да се префрли на друго место.

Кога пристигна, тој не изреагира на нејзиното присуство. Како да се гледаше вина на неговото лице. Нервоза или можеби збунетост. Постојано ги потурнуваше очилата со показалецот навнатре. Читаше вести на својот смартфон. Изгледаше задлабочен, но таа знаеше дека глуми.

Почувствува тензија помеѓу нив. Знаеше дека за неколку минути ќе го исклучи мобилниот и ќе започне клише разговор со неа, а потоа ќе ѝ го каже она што сака да го слушне цело време. Точно како предвидена сцена од здодевен филм. Очекувајќи го предвиденото, реши да ја игра неговата игра. Ја извади од чантата „Калуѓерот што си го продаде своето ферари“ и продолжи да ја чита онаму каде што застана вечерта кога наместо тоа, реши да го отвори неговиот подарок.

Токму како што си замислуваше, тој го исклучи својот смартфон и неколку секунди гледаше пред себе. Како да сакаше нешто да ѝ каже, но немаше храброст. Го префрли погледот дискретно кон неа, а потоа кон насловот на книгата што ја читаше.

„Отсекогаш сум посакувал да имам ферари, црвено. Токму како тоа што го продал калуѓерот во книгата. Уште како мал визуализирав како го држам воланот јурејќи по некој непознат автопат. Визуализацијата секогаш завршуваше со моја смрт. Не знам зошто, но мислам дека доколку не починам од природна смрт, ќе умрам во сообраќајка.“

Она што ѝ го кажа беше далеку од клише и блиску до искрена исповед. Неговата искреност беше толку неочекувана, што не ѝ даде време да се подготви за да го погледне во очи.

Зошто сè уште беше искрен, зошто избега утрото по поминатата вечер со неа и која беше таа жена која крена на неговиот мобилен телефон? Многу прашања и се свртија во главата за помалку од две секунди. Буквите во кои сè уште се цареше, станаа матни. Како мастилото да течеше по листовите од книгата, почувствува дека не ѝ е добро.

Премногу размислување не е на арно, си рече во себе. Замижа и несвесно ја испушти книгата од раце. Неколкумина од патниците околу нив се свртија за да видат што се случува. Тој се наведна, ја крена книгата и враќајќи ја во нејзиниот скут, почна да ѝ ги масира колената.

„Дали си добро?“ ја праша, посегнувајќи по нејзиното чело со раката. „Можеби ти се слоши од турбуленцијата. Прв пат леташ со авион, нели?“

Му кимна со главата, потпирајќи ја на седиштето. „Ми се слоши. Најверојатно имаш право, сигурно е од турбуленцијата.“ „Но, онаа во мојата глава“, си помисли, вкрстувајќи го погледот во неговиот. Ја наведна главата кон него и го бакна. Суво. Без лигавење. Како да го заборава за миг женскиот глас од синоќа. Единствено нешто за коешто размислуваше беше тоа како да го одвлечка во тоалетот од авионот. Сакаше да дознае дали секс во тоалетот од авионите е возможна мисија, како онаа во филмо-

вите. Помислувајќи на тоа, се навали повторно да го бакне, но овојпат наиде на оттргнување.

„Доволно беше, не е културно, иако не си дама, однесувај се како таква.“

Неговите последни зборови ја заковаа за седиштето до крајот на летот. Ниту се помрдна, ниту погледна повторно кон него, гледаше право и размислуваше за неговите зборови. „Зошто една девојка не може да го бакне мажот кој е со неа во јавна врска? Што има толку лошо и срамно во еден бакнеж?“ Не беше сигурна дали неговата навреда ја повреди повеќе од неговото оттргнување. Впрочем кога подобро размисли, сфати дека не ја навреди. Таа и онака себеси не се гледаше како дама. Сакаше да се расправа со него, но не ѝ доаѓаа зборови. Гордоста ѝ ја заши устата со невидлив конец изработен од нејзиното его. Всушност, сфати дека и доколку ја отвори устата, нема да знае како да се расправа со него. Не знае како тој реагира на расправи, како се однесува во текот на една расправија. Сфати дека воопшто не го познава. Кој беше тој навистина? Што имаше толку во него што ја тераше да заборава на сè губејќи се во неговите очи, слушајќи ги неговите заповеди. Што беше тој во нејзиниот живот? Пријател со бенефиции или нешто повеќе? Што, всушност, беа ТИЕ? За жал, никогаш не доби одговор на своите прашања.

Летот до Виена траеше два часа, што тие двајцата ги поминаа во тишина. Ниту еден од нив не се дрзна да прозбори прв. Иста гордост, ист инает, си помисли таа. Се чувствувааше потиштено. Авионот

слетуваше за неколку минути на Интернационалниот аеродром во Виена.

Забележувајќи тага на нејзиното лице, сакаше да ѝ се извини пред да излезат, да објасни зошто ѝ го рече тоа што го рече, но не направи ништо. Почекаа останатите патници, меѓу кои беа и нивните колеги, да излезат за да ја избегнат турканицата. Кога авионот се испразни повеќе од половината, станаа и се упатија кон излезот.

Таа одеше пред него. Тој ја стави раката преку нејзината половина. Ѐ шепна неколку зборови, кои беа доволни за да заборава повторно на она што ја повредило.

„Ќе зборуваме во хотелот. Не сакав да те навредам. И да знаеш, тие фармерки ти стојат проклето секси.“

На излезот од аеродромот, влегоа во првото такси што се појави пред нив.

Тој седна на предното седиште, а тие тројцата назад. „До хотелот Санс Сучи“, му рече на возачот на германски. Патот траеше помалку од половина час, што таа го помина во гледање низ прозорецот, додека тој разговараше со возачот. Со колегите немаше развиено посебна комуникација. Единствено што знаеше за нив беше нивната работна функција во библиотеката и нивните презимиња. Навидум изгледаше дека викендот што е на повидок ќе помине здодевно, но беше далеку од тоа.

Кога таксито застана, тој излезе и ја отвори задната врата за нив. Таа не се изненади од неговиот потег. Веќе сфати дека е културен џентлмен кој знае како да се однесува со другите луѓе. Единствено со неа нема да успее да се справи. Но, тој сè уште не беше свесен за тоа.

„Не можеш да се справиш со човек кој не може да се справи самиот со себе.“

Секако дека собата на лекторот и менаџерот беше двокреветна и секако дека нејзината и на администраторот беше заедничка, исто како и нивната. Клише. Поздравувајќи ги колегите, им посакаа добра ноќ и во неколку реченици набрзина се дого-

ворија за утринско кафе на кејот од реката Дунав во 10 часот, по појадокот во хотелот.

Влечкајќи си го куферот, се движеше зад него, набљудувајќи ги неговите чекори, силуетата и ставот. Сите три оддаваа самоувереност. Влезе во собата, оставајќи ја сама да си го внесе куферот без да ѝ помогне. Се соблече и седна на еден од креветите. Реши негов да биде оној до ѕидот, а нејзе ѝ го препушти тој до прозорецот.

Таа го внесе куферот, а кога се сврти кон креветите, она што го виде ја натера да се насмее на глас. Тој, седнат на креветот облечен само во црни боксерки и бела поткошула, со вклучен фен од неговата десна страна. Пушејќи цигара изгледаше замислено, не ја ни погледна кога седна наспроти него.

„Зошто фенот си го оставил вклучен на креветот“, го праша, воздржувајќи ја насмевката. Навистина ја интересираше неговиот одговор.

„Затоа што неговиот звук ми ја смирува главата. Брмчењето од фенот ми ги оттргнува мислите. Каде и да одам, во куферот си носам фен. Понекогаш дури и заспивам со него, дувајќи топол воздух под ќебето. Треба да пробаш, ќе ти се допадне.“

Не очекуваше ваков одговор, но повторно се воодушеви од неговата искреност. Ѓ се чинеше дека на секое прашање што би му го поставила, тој ќе одговори целосно искрено. Се потсети на женскиот глас од синоќа, но немаше храброст да го праша која е таа.

Луѓето секогаш сакаат да го дознаат она што не сакаат да го знаат. Така и таа, сакаше да знае, иако

одговорот можеби би ја повредил. Реши да молчи за време на викендот. Молчењето се продолжи со месеци, подобро ќе беше таа вечер да го праша, но не го стори тоа. Грешка за која што ќе се кае до крајот на животот.

„Си бил во Виена претходно?“, го праша наместо тоа, седнувајќи до него.

Тој го исклучи фенот и ја понуди со цигара. Иако не пушеше, прифати. Ѐ се чинеше дека сè што би ѝ понудил, таа би прифатила.

„Сум бил, но остави го сега тоа. Она што ти го реков во авионот кога се обиде повторно да ме бакнеш, знам дека те навреди, но не беше кажано со таква намера. Во тебе гледам потенцијал за којшто сè уште не си свесна дека го поседуваш. Неискористен потенцијал на една дама, каква што треба да станеш во иднина. Дамите се ретки, тие не се карактеризираат само со убаво лице, со елегантна облека која секогаш покажува доволно за да те заинтересира дури и пцуење.“

„Од каде знае дека пцујам“, се зачуди, стискајќи ги усните една со друга. Веќе немаше потреба од задржување на насмевката, сама исчезна низ разговорот. Не се дрзна да прозбори, реши да го ислуша докрај.

„За да бидеш дама треба да научиш како да ги почитуваш другите, за да ти возвратат тие со почит и да се огледуваат на тебе. Тоа е твојот животен сон, нели? Луѓето да се огледуваат на тебе, тоа сакаш да го напишеш во својата книга и тоа да го прочита целиот свет. Но, кога сакаш да пишуваш за нешто,

претходно тоа треба да го доживееш, во спротивно луѓето ќе ја забележат извештаченоста во твоите белешки. Една дама не се бакнува нападно во јавноста, бидејќи тоа не е културно.“

Во главата сè уште се прашуваше што има толку лошо во бакнежот пред јавноста, но повторно не се осмели да го праша, чувствуваше дека одговорот ќе го дознае наскоро.

„Сигурно се прашуваш зошто, и токму тоа ми се допаѓа кај тебе, твојата трпеливост и способност да ме ислушаш без да кажеш збор. Како сунѓер си кој впива сè што ќе исплукам на површина, тоа е една од твоите карактеристики која ќе те однесе на врвот. Но, да се навратам на јавниот бакнеж. Стави се на местото на сите тие патници во авионот кои седеа до нас, зад нас и наспроти нас. Стави се на местото на таа стара баба која седеше од твојата лева страна и на момчето пред неа, кое седеше сосема само. Стави се на местото на мајката со двете деца што седеше зад нас. Можеби на бабата неодамна ѝ починал сопругот, можеби на момчето му раскинала девојката. Или пак мајката со две деца е самохрана. Можеби сопругот ја оставил, или ја изневерил, починал, не е важно. Како би се чувствуваала ти на нивно место кога ќе видиш... сакаше да каже двојка, но се премисли, луѓе кои се бакнуваат во твоја близина? Сигурно ќе ги потсетиш на личноста која ги напуштила. Сега ме разбра ли зошто бакнежот во јавноста според мене е невкусен?“

„Затоа што им го враќа вкусот на горчливите спомени во главата на луѓето околу нас, кои не

знаеме со каква ситуација се носат моментално во животот“, му одговори со погледот спуштен надолу. Ја сфати смислата на тоа што ѝ го кажа во авионот, почувствува како вината спрема тие луѓе полека го заменува чувството на потиштеност кое претходно ја печеше во градите.

„Многу добро, значи ме сфати што сакав да ти кажам, знаев дека ќе ме сфатиш, не се сомневав. Ти си токму таква каква што си претпоставував, ќе направам вистинска дама од тебе“, ја погали по главата, повторно вклучувајќи го фенот. „Знам дека настана мал хаос во твојата глава, ајде да ги оттргнеме мислите со фенот. Слечи се и седни до мене.“

Како и обично, таа го послуша. Се почувствува како дете на кое му наредуваат за негово добро.

Тој ја стекнуваше нејзината доверба сè повеќе и повеќе.

„Колку години имаш? Во авионот сфатив дека не знам ништо за тебе. Не ги знам ниту основните информации. Би сакала да дознам сè што ме интересира, ако ми дозволиш.“

„Ако дознаеш сè одеднаш, нема да ти бидам повеќе интересен. Знам дека те привлекува мојата мистериозност, имам 32“, ѝ одговори, дувајќи со фенот под ќебето.

Иако креветот беше тесен, ги собираше и двајцата.

Беше цела деценија постар од неа. Се запраша што би рекле сите што ги познава кога би дознале за нивната, така да се нарече, врска. Но, не сакаше да размислува за одговорот. Луѓето секако ќе зборуваат,

затоа подобро дајте им вие причина, отколку самите да си ја измислуваат.

„Јас имам 22“, му одговори, чувствувајќи возбуденост поради разликата во годините. Сметаше дека тој човек може да стане нејзин учител кој ќе ја научи како да успее во животот, како да се однесува, како да ги оствари соништата. Како да стане вистинска дама. Иако никогаш не го посакуваше тоа, прифати да го послуша.

„Сакам да ме научиш како да бидам вистинска дама“, му рече. „Сакам да ме научиш на сè што знаеш. Сакам да бидеш мој гуру.“

Тој само се насмевна, гаснејќи го фенот и оставајќи го на подот. Не ја прегрна. Само ја стави раката над нејзината глава и ја погали. Во неговите раце, таа постојано се чувствуваше како мало дете. Но, ѝ се допаѓаше заштитата од него, која прилегаеше на родителска. Ѐ се допаѓаше бидејќи тоа беше човечки инстинкт, да ти се допаѓа вниманието кое ти го посветува друга личност, наклонета кон тебе.

Поради тоа допаѓање, луѓето на крајот се повредени. Не очекуваат да ги ранат, оние кои мислеле дека ќе ги бранат.

Таа не го очекуваше тоа од него, навистина никогаш не го ни доби. Тој го очекуваше тоа од неа, тоа и го доби. Секој го добива или не го добива она што го очекува или не го очекува потсвесно од другите луѓе.

Таа вечер имаа неверојатен секс. Всушност, тоа не беше само секс. Тоа беше водење на љубов. Она вистинското водење љубов, кое го имаат доживеано многу мал процент од луѓето во светот.

Наредното утро, ја разбуди мирисот на варено кафе, во кое сè уште се чувствуваше аромата на нивните суви бакнежи. Беше среќна. По долг период, повторно почувствува како да му припаѓа некому.

Му припаѓаше нему. Целосно. Искрено. Но, чувствуваше како тој да се плаши од она што се раѓаше меѓу нив. Чувствуваше привлечност и одбивност од негова страна. Го вкусуваше тоа заедно со неговите бакнежи во устата. Заедно со неговите воздишки под чаршафот. Секое нивно допирање резултираше со негово притаено поместување подалеку од неа.

„Можеби си замислувам“, си рече. „Секогаш правам така. Со моите филмови си ја уништувам реалноста. Овој пат нема да го направам тоа. Човекот е искрен со мене, ја стекна мојата доверба, ќе се обидам и јас да ја стекнам неговата. Ќе успеам во тоа. Сигурна сум.“

А, дали навистина беше сигурна, тоа беше сосема друга тема за размислување која немаше храброст да ја отвори и да ја продискутира самата со себе. Наместо тоа, реши да ја продискутира со него.

„Како да ја стекнам твојата доверба?“

Нејзиното прашање, за кое се подготвуваше да го изговори неколку минути повторувајќи си го во умот, го постави токму кога беше доволно блиску до него за да ја забележи неговата реакција. Го направи тоа во истиот момент кога ѝ го подаваше кафето в раце. На неговото лице не забележа никаква реакција. Ѓ се чинеше како понекогаш тој да нема емоции. „Или нема емоции, или е многу добар актер“, си помисли. „Сигурно е второто, не е

возможно искрен човек да нема емоции. Напротив тој е најемотивното суштество меѓу сите маскирани околу него.“ За момент почувствува сожалување за тој човек, чија историја конечно успеа да ја прочита во зениците на неговите очи. Тие беа како книга, за кој самиот не беше свесен дека ја запишале неговата тага. Првпат по толку вкрстени погледи, успеа вистински да погледне во него.

„Не лажи ме. Само така ќе ја стекнеш мојата доверба. Сè би ти простил, освен лага и изневера. Подобро кажи ми ја вистината, која ќе ме боли, отколку да ме тешиш со лага, а потоа да ме убиеш признавајќи дека си лажела. Кога ќе ја стекнеш довербата, ќе добиеш оценка 5 во мојата глава. Како што ќе ја изневеруваш, така оценката ќе се намалува. На 2, ќе биде веќе критично, затоа внимавај да не стигнеш дотаму. Доколку, сепак, стигнеш, лесно ќе паднеш на мојот тест, а тогаш нема да те известам кога ќе заминам од твојот живот. Самата ќе го почувствуваш моето отсуство.“

„А како да знам со што би можела да ја изневерам довербата, за да не го сторам тоа?“

„Многу е лесно. Не прави ми го она што не сакаш да ти го направам. Доста беа лекции за ова утро. Испиј го кафето и оди под туш. Сигурно не си заборавила дека се договоривме со колегите за кафе покрај кејот.“

„Ќе им кажеме ли за нас?“, го праша, чувствувајќи морници по телото од неговиот студен поглед.

„Никому нема да кажеме за нас. Всушност, не постои НАС, барем не сè уште. Не мора никој да

знае за тоа колку си среќна. Така ќе останеш среќна подолго време.“

Како и секоја девојка што би се навредила од тајна... не можеше да ја нарече врска, тајно гледање, така и таа. Се почувствува како љубовница, втора жена. „Можеби и сум. Сепак, не смеам да заборавам дека на неговиот телефон пред некој ден ми крена женски глас. Што ако тоа е неговата сопруга или девојка, можеби бивша?“ Не е важно, од сите понудени одговори ѝ се преврти во stomакот. Така, реши повторно да си ги одговори сопствените прашања со одговор кој нејзе најмногу ѝ одговараше. Можеби тоа беше неговата сестра, иако не знаеше дека тој нема сестра, туку брат.

Се подготвија и двајцата, а потоа како да не се случило ништо меѓу нив, се упатија кон лобито каде што ги чекаа колегите. Кога пристигнаа, заедно појадуваа, а потоа пиеја кафе покрај кејот, кој беше само на 15 минути од хотелот во кој престојуваа.

Кафулето кое им го предложи, навистина ѝ се допадна, но не ѝ се допадна неговото однесување. Речиси воопшто не проговори со неа. Таа повторно се чувствуваше неисполнето и потиштено. Како да ѝ фалеше нешто. Ї фалеше неговата рака во нејзината. Ї фалеше уште нешто што не можеше да си го објасни ниту самата себеси. Меѓу сите луѓе околу неа, таа се чувствуваше наполно сама. Тој ден научи уште една лекција од него, а тоа беше дека иако си блиску до некоја личност, сепак можеш да ја чувствуваш далечна. Таа лекција во животот ѝ ја повтори безброј пати, сè додека не ја научи наизуст.

По кафето, заминаа на прошетка покрај кејот. Неочекуваното држење за раце на нивните колеги ги изненади. „Ние сме всушност заедно, но не сакавме никој да дознае за нас. Се надеваме дека ова ќе остане меѓу нас“, им се обрати лекторката, која додека зборуваше – му се смешкаше на менаџерот.

„Секако дека ќе остане меѓу нас. Она што се случува во Виена, останува во Виена“, им рече, шегувајќи се со познатата фраза за Вегас.

Успеа да измами насмевка на лицата на колегите со таа шега, но не и на сопственото. Таа само го погледна бледо и закопувајќи го погледот во земјата, продолжи да чекори до него. Започна да ги анализира неговите зборови. Што ако тоа што го кажа се однесува и на нас? Всушност, не постои НАС, цитирајќи ги неговите зборови во главата се потсети на горчината кон него во моментот кога ја изговори оваа реченица.

Тој знаеше дека таа го анализира секој негов збор. Знаеше како ќе ја сфати шегата. Но, сепак реши да ја каже гласно. Уживаше во моментите кога знаеше дека може да ѝ ги прочита мислите. Слатко му изгледаше нејзината загриженост без потреба.

„Нашето нема да остане само во Виена“, си помисли, тргајќи прамен од нејзината коса. Нашето ќе остане запишано во историјата. „Она што го знаеш ти за мене, ќе го дознае цел свет“, се надоврза во мислите, застанувајќи пред неа.

„Имаш убава коса, уште поубава би била ако преземеш нешто околу нејзиниот волумен. Понекогаш изгледа... сплескана“, ѝ рече, криејќи ја насмевката.

„Зар не можам да добијам комплимент без во него да вметнеш критика?“, го праша откако колегите се оддалечија, целосно занесени еден во друг.

„Колку што се сеќавам, ова е првиот комплимент што ти го имам упатено.“

Таа застана и прошари со очите низ градот. „Првиот вистински, а нели се сеќаваш на оној, вулва американска? Знаеш, чувствувам дека нема да биде последен, исто како и критиките.“ Започна да ја бушави косата со рацете. „Вака, подобро ли е?“ Успеа да измами насмевка на неговото лице.

„Ми се допаѓа тоа што сè уште си го задржала детето во себе, никогаш не убивај го, но сепак морам да ти кажам дека изгледаш како чешел да не си видела“, повторно се пошегува на нејзина сметка и ја бакна. Неговиот потег ја изненади.

„Зошто ме бакна, нели...“, не ја остави да ја заврши реченицата.

„Околу нас нема никој, како што можеш да забележиш, колегите се загубија низ градот, останавме сами, затоа те бакнав.“

Неговите јавни бакнежи како овој беа толку ретки во текот на нивната врска без врска, што се броеја на една рака.

„Дојди, ќе се напиеме уште едно кафе. Познавам добар паб на еден километар оттука.“

Паб и кафе не ѝ звучеше како добра комбинација, но повторно сè му препушти нему. Остави тој да ја води, таа го следеше. Така беше сè додека и двајцата не ја загубија насоката.

Атмосферата во ирскиот паб совршено се вклопуваше со нивното расположение. И двајцата

чувствуваа слобода во воздухот, тивок цез допираше од некој кош во локалот. Иако чадот од цигари го правеше воздухот тежок, неговата релаксираност ѝ го олесни дишењето. Расположението од утрината како да исчезнуваше со секој дим испуштен од нејзините цигари кои ги пушеше еднопобруго на шанкот. Вниманието што ѝ го посветуваше кога беа сами ѝ годеше, значително беше различно неговото однесување во ваква ситуација, кога околу нив немаше никој кој може да ги препознае. Беа во непознат град кој, поради него, не успеа многу да го забележи. Како што си претпостави, не порачаа кафе, туку пиво за двајцата. Првото го испија на екс, останатите пет низ разговор. Таа му раскажуваше за нејзините сексуални искуства, за момчињата со кои излегувала, зборуваше за проблемите во семејството, чувствуваше дека може целосно да се отвори пред него. Му спомна и за сонот во Виена.

Тој само слушаше и го анализираше секој нејзин збор. Иако испи малку повеќе, не беше пијан, за разлика од неа. Будно ја следеше нејзината исповед за животот што го живеела пред да го запознае. Таа му се отвораше сè повеќе и повеќе, а тој го правеше спротивното, борејќи се со сопствената доверба која се плашеше да не ја искористи таа навидум наивна, но опасна девојка. Сфати дека не е како останатите. Можеби кажуваше сè што ѝ доаѓаше на ум и немаше влакна на јазикот, но исто така забележа дека ако ја повреди на каков било начин, таа ќе најде начин да го докусури.

„Јас сум како швајцарско сирење“, ја прекина, додека зборуваше за својот брат.

Таа само му се насмевна и го замоли да продолжи и покрај тоа што ја прекина.

„Да, не смеј се, јас сум како швајцарско сирење, односно моето срце е како швајцарско сирење. Во него можеш да најдеш толку многу дупки од глумците кои го гризеле во минатото. Мувлоса, знаеш, но сè уште чука. Се плашам да ти го покажам, бидејќи не знам дали си само еден обичен стаорец кој ќе го дојаде, или човек. Вистински човек меѓу сите овие НЕЛуѓе. Иако е мувლოსано, сè уште вреди, знаеш. И „силтон“ е мувლოსано сирење, но сепак е едно од најскапите во светот.“

Го почувствува неговиот страв во здивот кога му се приближи. „Нема да те бакнам, не грижи се, сакам само да те прегрнам. Не сум стаорец, никогаш нема да ти го изедам твоето швајцарско сирење. Всушност, јас не јадам сирење“, се пошегува на негова сметка, удирајќи му лесна шлаканица.

Забележа солзи во неговите очи кои се бореше да не ги пушти. Започна да го оттргнува погледот од неа поради неговата машка гордост.

„Не ги почитувам момците кои се прават горделиви, а се плачипички кога остануваат сами“, му рече, тргајќи ја неговата брада со раката кон неа. „Сакам да плачеш пред мене без гордост, јас нема да се смеам на твоите солзи, нема да се радувам што плачеш. Но, ќе се радувам што си решил да ги пуштиш токму пред мене. Ќе ме боли тоа што плачеш, но болката ќе ми биде мотив побрзо да ти ја стекнам довербата и да ти покажам дека нема потреба од солзи. Кога ќе престане да ме боли, значи дека си завршил со плачењето, а сега започни.“

Не ја послуша, вдиша длабоко и ја крена чашата, допивајќи го пивото. Остави пари на шанкот, ја фати за рака и ја изведе надвор.

„Кажи ми за твојот сон. За твојата сродна душа во Виена. Раскажи ми го твојот сон. Каде го сонуваше?“

Збунета од неговите прашања, реши да не го прашува зошто сака да го дознае тоа, туку му одговори. „Личеше на зграда, но сигурна сум дека не беше зграда, туку нешто друго. На вториот кат имаше вртени скалила.“

„Ајде, дојди со мене, мислам дека го знам местото што си го сонувала сонот. Се наоѓа на десет минути оттука. А сонот ќе ми го раскажеш кога ќе пристигнеме таму.“

„Зар навистина ќе ме одведе на местото од мојот сон“, се запраша во себе.

Катедралата Свети Стефан, која и во доцните часови беше отворена за туристи, беше последниот објект во Виена кој би ѝ паднал на памет. Се сомневаше дека токму таа катедрала е истата од сонот, сè додека не влегоа внатре.

Туристите таа вечер како да решиле да се одморат, последните двајца излегоа пред да влезат тие. На првиот кат немаше ништо посебно, освен влезната врата која беше направена од копаница. Но, како што се упатуваше кон вториот кат, качувајќи ги вртените скалила, почна да верува дека токму ова е местото кое го сонуваше. Застана на претпоследното скалило и не можеше да направи ниту чекор повеќе. Го набљудуваше просторот неколку минути, а тој во

меѓувреме беше седнал на скалилата од третиот кат, кој не беше во ништо сличен со вториот.

Вториот беше некако посебен. Темен, мрачен, на средината помеѓу небото и земјата. Реши да седне до него на скалата, исто како што тоа го направи човекот во сонот кога таа седна на скалата. Но, нешто не беше како што треба. Таа во сонот беше на местото на коешто сега седеше тој. Тој ја прегрна неа, а таа сакаше да го прегрне него. Сè беше обратно. Таа плачеше, а тој во скутот ја тешеше, галејќи ѝ ја главата. Во реалноста тој токму на ова место ги пушти солзите и не побара од неа да го утеша. Сакаше да му се доближи, но почувствува дека не смее. Неговата енергија ја одбиваше од него. Паметот ѝ велеше: остави го да се исплаче сам, но срцето ја натера да му ја префати главата со двете раце и да ја спушти во својот скут, седнувајќи до него. Плачеше како мало дете кое си го повредило коленото, плачеше по долго време, тагата која се насобрала во него сите овие години, конечно пукна.

„Последно заплакав кога таа замина од мене. Чувствував гнев. Чувствував омраза, поради тоа што ме остави и замина со друг, надвор од државата. Но, денес ја разбираам. Не било до неа, туку до мене. Ја нареков курва. Не смеев, посебно не неа, онаа која сакав да ја запросам, онаа која сакав да биде мајка на моите деца. Денес, сфаќам дека сум ја испуштил од раце, и тоа било со причина. Со неа никогаш не го почувствував ова што го чувствувам со тебе. Позврзаност, не само физичка, туку и душевна. Конечно пронајдов некој со кого можам да разговарам

со денови затворен во четири сидови и да не ми е здодевно. Те пронајдов тебе, поради тоа ја загубив неа. Сега таа е ништо во споредба со тебе, а верувај, во моментов сè би дала за да биде на твоето место. Ми кажа дека се кае, но јас не ѝ се вратив бидејќи те запознав тебе. Имаш ли слушнато за Бони и Клајд?“

Без да му одговори со зборови, само заврти со главата и испушти тивко негирање.

„Тоа е парот на сите времиња. Пар кој си ја гледаше само својата работа. Каде што одеше едниот, другиот го следеше и обратно. Сè што правеа, правеа заедно, на крајот и умреа заедно. Во врската кога си горе, тогаш си во предност, но кога ќе паднеш долу, предноста преминува во рацете на другиот. Кај нив тоа беше избалансирано. Чувствувам дека истото го имаме и ние.“

Слушајќи го зборот ние, повторно се потсети на неговата реченица во хотелската соба: „Не постои НИЕ, барем не сè уште.“

Не сакаше да го растревожи дополнително, прашувајќи го зошто кога се чувствува вака, тврди дека нивната врска не постои? Но, реши да си ги задржи прашањата за себе и да ги слуша неговите одговори на непоставени прашања. Таа вечер тој си ја отвори душата пред неа, првпат заплака пред жена.

Првин си помисли дека го теши додека тагува по бившата, но според останатите исповеди, сфати не е така. Таа, всушност, го тешеше од животот.

„Ја стекна мојата доверба уште пред да ме прашаш како можеш да го сториш тоа. Ја стекна уште утрото кога ме прими во својот стан без прашања,

зошто сум дошол и што барам. Се почувствував добредојден. Никој друг не би го сторил тоа. Иако сум ти колега, јас и ти претходно не зборувавме. Бев непознат за тебе, а ти сепак ми ја отвори вратата и ме прими внатре. Те забележав во моментот кога ги отворив очите, кога се разбудив од сонот во кој сонував дека сум депресивен поради бившата. Јас, всушност, не бев депресивен што ме остави, туку се чувствував огорчен што бев заменет. Мразам кога ме заменуваат. Посебно жените во мојот живот. Знаеш, и покрај тоа што знам дека она од коешто се плашиш, тоа и ти се случува, бидејќи мислите се оние кои ни го кројат животот, сепак се плашам...“, како да се двоумеше дали да продолжи да зборува или да замолчи. Ја крена главата од нејзиниот скут и ја бакна.

„Од што се плашиш?“, го праша, насмевнувајќи се.

„Се плашам од помислата дека жената на мојот живот може да ме остави поради друг. Таа помисла и болестите на денешнинава се моите слабости. Од нив најмногу стравувам во животот.“

„Зошто рече дека мислите ни го кројат животот? Зар тоа не го прави судбината?“

Тој се насмевна, бришејќи ги солзите. „Мала си, има уште многу работи на кои сакам да те научам. Кога ќе се вратиме од Виена, ми ветуваш ли дека ќе прочиташ три книги за кои верувам дека ќе ти го сменат размислувањето и ќе ти го насочат кон правилниот пат на животот кој штотуку е започнат за тебе?“

„Кои се тие книги? Можеби ги имам прочитано. Сум прочитала доволно книги, бидејќи верувам дека ако сакам да станам писател, претходно треба убаво да се начитам.“

„Штом мислиш дека судбината постои, овие сигурно ги немаш прочитано, а што се однесува до писателството, во право си. На одличен писател му претходи многу добар читател. Првата книга која сакам да ја прочиташ е 'Моќта на потсвеста' од Марфи, втората 'Алхемичарот' од Коелјо, а третата 'Кој ми го здипли' сиренцето од Спенсер Џонсон.“

„Насловот на последнава е смешен, каква врска има сирењето со судбината?“

„Ќе сфатиш кога ќе ги прочиташ сите три, а сега вети ми дека ќе го сториш тоа. Би ти ги подарил, но глупаво е на девојка која работи в библиотека да ѝ подарам книга.“

„Добро, ти ветувам“, му рече, превртувајќи со очите.

Двајцата гласно се смееја сè додека не почувствуваа болки во стомакот, надоврзувајќи шеги на нејзина сметка. Таа успеа да му ги отргне негативните мисли со позитивни реферати, успеа да му ги врати солзите назад.

„Се шегуваш на твоја сметка, тоа ми се допаѓа. Се сеќаваш на соленото кафе?“

Таа замолкна и направи навредлива гримаса.

„Не прави таква фаца, ако започнеш да се смешеш и на грешките во животот, верувај дека ќе ти биде многу полесно. А сега да си одиме одовде. Ми треба воздухот на кој сум навикнат. Овој е преполн

со искреност, започнува да ми се допаѓа. Се плашам дека ќе останеме тука засекогаш, ајде да излеземе и да вдишиме од оној токсичниот кој го дишат обичните смртници.“

„Јас и ти, нели сме обични смртници?“, го праша, обидувајќи се да му ја дофати раката.

Тој се направи како да не забележа и ја пикна в џеб.

„Не, ние сме повеќе од тоа, ние сме нешто слично на сродни души. Впрочем, не ти дадов можност да ми го раскажеш сонот за твојата сродна душа. Повели сега, почни да раскажуваш.“

„Нема потреба“, „му одговори, она што се случи внатре беше идентично на сонот, само што во реалноста си ги заменивме местата.“

Тој не сакаше да ги дознае деталите, а таа не беше расположена за објаснување. Во главата ѝ се вртеа прашањата: „Зошто и покрај тоа што се отвори кон неа, сè уште го чувствуваше далечен? Зошто ја пикна раката в џеб?“

Со молчење се упатија кон хотелот. Неговата исповед ја отрезни во моментот кога тој заплака во катедралата. Ја болеше глава. Таа вечер сакаше да заспи на неговите гради. „Секако, доколку ми дозволи и не се тргне од мене“, си помисли, овој пат отворајќи ја влезната врата од хотелот пред него.

Во ходникот се слушаа гласни воздишки, кои доаѓаа од собата на нивните колеги. Во нивната цела вечер владееше тишина. Дури и кога решија да водат љубов, тоа го сторија без зборување. Тишината меѓу нив и не беше толку страшна, беше некако пријатна.

Не создаваше тензија, напротив – ширеше мир. Дури и во моментите кога нешто не беше в ред, сè додека таа не реши да ја прекине со своите прашања.

Последниот ден од патувањето го поминаа со нивните колеги. Шетаа низ центарот на Виена, напладне го посетија паркот.

Поминаа покрај катедралата Свети Стефан, која беше сведок на нивното поврзување и завршија пиејќи пиво во истиот паб каде што синоќа беа само тие двајцата.

Тој повторно исто се однесуваше кон неа во друштво, без разлика на она што го доживеаја заедно минатата вечер.

Зборуваа за политика и за добро вино, а таа не се разбираше ниту од едното, ниту од другото. Политиката не ја сакаше и преферираше пиво наместо вино. Покрај него во ваквите моменти се чувствуваа како да не постои. Реши да не си дозволува последната вечер во Виена да ја помине вознемирена.

„Ви се извинувам, но јас се чувствувам уморна од прошетката, ќе одам во хотелот да отспијам.“

„Имајте пријатна вечер, се гледаме изутрина на појадок пред заминување.“

Тој не очекуваше ваков потег од нејзина страна. Мислеше дека и покрај неговото однесување, таа ќе остане цела вечер до него, одгатнувајќи го секој негов збор. Тоа му беше интересно, иако мислеше дека не ѝ обрнува внимание, неговото внимание додека зборуваа со другите целосно беше насочено кон неа. Знаеше дека не заминува на спиење. Се поздрави со сите поединечно, подавајќи ја раката

кон него за крај. Можеше да му прочита прашалници во очите, но не беше расположена за одговарање на неговите прашања таа вечер. „Кога тој е променлив, нема да дозволам да си игра со мојата константност“, си рече, заминувајќи без да му даде никаков знак да тргне по неа. Немаше намера да замине во хотелот и да си легне. Замина да ужива малку во сопствената самотија и да ја слуша својата тишина наместо онаа нивната. Замина да се потсети која беше таа навистина, бидејќи ѝ се чинеше дека на тоа патување целосно се заборава. Се упати кон кејот, со рацете в џеб, кои ја потсетуваа на онаа неговата рака што синоќа ја скри во неговиот џеб. „Доста ми е од одгатнување на неговите потези и зборови“, си рече, насочувајќи ги мислите кон водата крај неа. Сакаше да најде клупа крај реката и да ја гледа цела вечер. Сфати дека смиреноста на реката ја смирува и неа.

Отспротива по патот, забележа кафуле. Влезе и си купи кафе за носење. Подолу, конечно, се појави една клупа. Седна со врелото кафе в раце и ја ослободи сета негативна енергија што ја носеше во себе. За момент ѝ се стори дека водата да се разбрана. Се потсети на пасусот од книгата „Загубениот симбол“, кој објаснуваше како водата ги прима сите наши вибрации и мисли.

Доколку се позитивни, таа реагира смирено, но, доколку се негативни, резултира со бранување и со формирање грди фигури кога ќе ја замрзнеме. „Баш би сакала да ја проверам точноста на таа информација“, си прошепоти тивко за себе. Доколку

навистина е така, тогаш би поверувала дека мислите се оние кои ја кројат нашата иднина, а не судбината.

„Зошто избега?“, ја сепна гласот од зад неа. Задлабочена во своето размислување, не забележа кога тој пристигнал зад неа.

„Од кај знаеше дека сум тука, впрочем зошто дојде? Подобро ќе беше да останеше со своите колеги. Разговорот одлично ви одеше, само јас не се вклопував во него.“

„Зборувавме за политика, а бидејќи ти не се разбираш од политика, сигурен сум дека си се почувствувала прекубројна. Да ти дадам еден добронамерен совет. Наредниот пат кога ќе бидеш присутна на разговор за тема која не ти е позната, наместо да заминеш, обиди се да собереш што повеќе информации за неа. Така учат луѓето во животот. Не прашувај, само слушај. Одговорите сами ќе си дојдат.“

„Не си заминав бидејќи се почувствував прекубројна во вашиот разговор. Си заминав бидејќи се почувствував прекубројна во твојот живот. Плус, не ме интересира политиката, не знам зошто би црпела информации за тема која не ме интересира. Знам дека човек треба да има познавање од сè во животот, но јас од тоа сè секогаш ја исклучувам политиката. Значи, го прифаќам твојот совет, но не планирам да го применим кога се работи за политика.“

„Остави ја политиката, зошто рече дека се чувствува прекубројна во мојот живот? Ти дадов ли некаков повод за тоа?“

„Уште прашува“, си помисли. „Да“, му одговори со колебање. „Ми даде повод, вечерва иако бев со

друштво, јас се чувствував сама. Како да не постојам за тебе во моментите кога околу нас има други луѓе. Како она што го кажуваат на банални теми во животот да ти е поважно од моето присуство.“

Молчеше, знаеше дека е во право. Но, не можеше да ѝ признае дека тоа го прави намерно. Така никогаш повторно не би им поверувала на неговите зборови. Не ѝ одговори, само седна до неа.

„Може да сркнам од кафето?“ Во гласот му чувствуваше вина, која се обиде да ја маскира во шеговитиот тон со кој зборуваше.

Не ја тешеше кога ја повредуваше. Оставаше самата да се утеша, но не беше свесен дека со секое нејзино разочарување во иднина станува имуна на него.

Таа му го подаде кафето кое веќе беше изладено, исто како неа.

Сркна и го задржа в раце. Како да се надеваше дека ќе ги стопли доколку ја притиска пластичната чашка.

„Не можеш да се стоплиш стискајќи нешто веќе изладено“, си рече, гледајќи го со работ на око-то. Беше разочарана од неговото однесување, а тој не се ни обиде да ѝ објасни зошто така се однесува кон неа.

Во моментот кога се бореше со лутината во себе, изговори неколку зборови кои ја натераа да го сожалува. „Јас сум таков. Променлив. Многу луѓе се оддалечиле од мене поради тоа. Ќе разберам, доколку и ти го сториш истото. Не сакам ова да заврши уште пред да започне, но ако решиш да ставиш крај

уште на почетокот, нема да те спречам. Изборот е твој.“

Таа сфати дека го потсети на бившата девојка која го оставила и почувствува вина што го наведе да се врати во минатото. Беше интересно како по секоја негова грешка, се чувствуваше виновна.

Личеше на мало дете кое се кае за сторената палавштина, плашејќи се да не ја загуби играчката ветена од Дедо Мраз. А грешката му беше простена поради искреноста. Ја доби својата играчка.

Стравот во неговите очи го снема кога му ја дофати раката, тоа беше доволно повторно за да се загрее за него.

И таа вечер не прозбореа веќе. Нејзиниот по-тег беше доволен знак дека можат да продолжат таму каде што застанале.

Не знаеше дека искусните луѓе ги манипулираат другите луѓе со искреност, наместо со лага. Тој ја манипулираше неа, но не со намера да ја повреди. Од утрото кога се појави во нејзиниот стан, таа беше ставена на тест, оној тест на доверба кој беше составен од безброј искушенија. Не беше свесна дека потпиша договор со депресијата во моментот кога му ја дофати раката во знак на останување.

Тој навистина сакаше да ја сака, сакаше да ја научи на сè што знаеше во животот, но и покрај искуството и желбата да го стори тоа, не знаеше дека не можеш да сакаш некој друг ако не се сакаш доволно себеси. Мораше да се увери дека таа вреди за да го потроши своето време на нејзиното подучување.

Тоа не беше љубов. Тој мислеше дека сè што прави е од љубов, но не беше свесен дека тој што го

сакаш не го ставаш на тестови поради една причина. Се плашиш да не падне на истите грешки и не сакаш да ризикуваш да се разочараш. На тој што го сакаш му ги даваш одговорите уште пред да ги постави прашањата.

Нешто што тој никогаш не го практикуваше во врските, а нивната не беше исклучок, иако мислеше дека е онаа вистинската за него.

Таа повторно го сонуваше својот кошмар во кој паѓаше, спиејќи на неговите гради. Овој пат не паѓаше од непознато, туку од катедралата Свети Стефан. Последното што го виде пред да пушти нечија, рака беа неговите очи. Наместо да ја повлече кон него, тој ја пушти да се струпони наземи. Пред да го допре асфалтот со лицето, вечерва не се разбуди. Почувствува рака околу половината која ја вивна до облаците. Одблизу можеше да ја види нивната белина. Кога се заврти, се виде себеси. Таа самата се спаси од сигурна смрт, иако потсвесно знаеше дека тоа беше само сон.

Последното утро решија да го поминат повторно во центарот на градот, наместо да појаднуваат во хотелот.

Авионот им полетуваше во 13 часот, а беше само 10 минути до 10 часот, кога го пиеја првото утринско кафе на терасата од едно кафеуле уредено во рустикален стил. Го забележаа на една уличка низ центарот. Атмосферата низ прозорецот им ветуваше топло добредојде.

Се чувствуваа како дома поради топлината од кафеавите сидови околу нив. Колегите порачаа

кафе, додека тие двајца се решија за планински чај. Односно тој реши да пие чај, а таа посака да го придружува.

Колегите не забележуваа дека нешто се случило меѓу нив на тоа патување. Впрочем тие не забележуваа ништо друго, освен самите себеси.

„Ќе излезам надвор на цигара“, им се обрати тој, удирајќи ја со раката по коленото. Тоа го сфати како знак дека сака да го придружува. „Доаѓам и јас“, им се насмевна, наметнувајќи го палтото закачено на столот зад неа. Само кимнаа со главата, повторно губејќи ги погледите еден во друг.

„Ова не е Коза Ностра, она што ти кажував во катедралата. Тие дозволуваат ние да слушаме детали од нивниот приватен живот. Дозволуваат да им ги слушаме проблемите, индиректните пререкувања и да ги гледаме како се бакнуваат. Но, не им забележувам, знаеш. Тие не се свесни за она што ти го кажав поврзано со јавните бакнежи и за Коза Ностра. Многу од луѓето не се свесни, Впрочем сите живеат обични животи и не обрнуваат внимание на тоа како влијаат врз останатите. Не сакаат да бидат ничиј пример во животот.“

„Може ли да ми ја објасниш дефиницијата за Коза Ностра?“, го праша, несигурна во своето прашање. „Можеби ќе си помислиш дека сум глупава, бидејќи постојано поставувам прашања на кои најверојатно треба да им го знам одговорот, но баш ми е гајле. Ако не барам одговори, никогаш нема да го дознам она што ме интересира, бидејќи едноставно никој не одговара на непоставени прашања.“

„Не е глупав тој што прашува затоа што не знае, глупав е тој што мисли дека знае сè“, ѝ рече, подавајќи ѝ цигара од неговите. „Коза Ностра е жаргон кој го користи сицилијанската мафија. Во превод, како што ти кажав претходно, значи наша работа. Тоа е код за посебно меѓусебно разбирање. На пример, како она што го имаме јас и ти. Во пабот каде што пиевме пиво на шанкот, знаеш ли колку внимание привлековме со тоа што не престанавме да зборуваме, не грижејќи се за тоа кој влегува, а кој излегува од локалот? Не знаеш, бидејќи не ја забележуваш средината во којашто се наоѓаш, јас секогаш го правам тоа. Привлековме големо внимание, дури ми се причинуваше на моменти како луѓето да престануваа со своите разговори, за да го слушнат нашиот. А знаеш ли зошто? Затоа што луѓето немаат што да разговараат меѓу себе. Доколку се доближиш до нивната маса и започнеш да ги слушаш, ќе слушнеш само обични, клише муабети. Никој од нив не е искрен еден спрема друг. Се прашувам: Кога на луѓето ќе им се здодее да глумат среќни, да се смеат вештачки и да живеат живот под маска, како да се наоѓаат во претстава. Додека разговараме на шанкот, јас и тогаш размислував за сето ова. Сфатив дека комуникацијата помеѓу нас не е само обична, нашите разговори не се клише. Кога ние разговараме, исто како да сме на сесија кај психијатар. Јас го лекувам твоето лудило, а ти моето. Тоа е она што луѓето го препознаваат во нашата комуникација и проклето го посакуваат. Но, не секој има среќа да добие во животот личност која ќе го разбира, дури

и кога не се разбира самиот себеси. Ете тоа е Коза Ностра“, ѝ намигна гаснејќи ја цигарата во пепелникот на високата маса од нивната лева страна и влезе внатре.

Анализирајќи го секој негов збор во својата глава, се цареше во туристите кои поминуваа покрај локалот, сè додека цигарата не ја цишна меѓу прстите, догорувајќи до филтерот.

Останатите два часа им поминаа брзо, се поздравија со Виена и се упатија кон аеродромот.

Летот им помина нормално, без турбуленции на авионот, како оние во нејзината глава. Се чувствувааше пријатна хармонија помеѓу нив. Заедничките успеси со него во иднина, кои се везеа пред нејзините очи, ѝ ја вратија вербата во животот, вербата во себеси, вербата во светот. Тој човек го вадеше најдоброто од неа. Всушност го всадуваше најдоброто во неа, отворајќи ѝ ги очите кон вистинскиот живот. Оној кој го живеат мал процент луѓе во светот. „Останатите умираат уште пред да се родат вистински“, беше нејзината последна мисла пред заспивањето на седиштето кое не беше многу удобно за спиење.

Поминаа шест месеци од патувањето во Виена.

Она „ние“, кое според него не постоеше таа вечер во хотелот, никогаш не се официјализира. Тие уште не преминаа во „ние“. Тоа нему не му пречеше, бидејќи мислеше дека таа никогаш нема да го напушти. Беше уверен дека ја пронашол својата сродна душа, која ќе остане со него и покрај тоа што беше променлива личност, која всушност не знае што сака навистина. Сакаше да ѝ каже дека му значи, дека се заљубил во неа, дека никогаш нема да погледне друга освен неа, но неговото машко его не му дозволуваше. Реши да го стори тоа откако ќе ја стави на уште на еден тест. Си вети себеси дека ќе биде последен.

Ја остави. Како изговор ја искористи семејната ситуација. Беа на пијалак во локален бар, кога таа реши да го праша што чувствува кон неа.

„Во моментите кога јас барам поддршка и разбирање од тебе, ти ми возвраќаш со прашања“, ѝ одговори, глумејќи ладнокрвен. „Јас сум како камен, до тебе стои камен, а каменот нема чувства. Татко ми умира, а ти ме прашуваш дали те сакам?“, од неговите усни звучеше сурово и глупаво, но во нејзината глава владееше хаос кој само тој можеше да го доведе во ред.

Не можеше да разбере зошто покрај убавите моменти поминати заедно, необичните долги разговори и ноќите во кои спиеја заедно без да спијат, уживајќи одличен секс, тој сè уште не искажуваше никакви чувства кон неа.

Никогаш не ја дофати мојата рака во јавност, а толку проклето сакав сите да дознаат дека сум твоја.

Знам дека си посреќен, кога другите не знаат за твојата среќа, знам дека ја обожаваш мистериозноста и сите тие скришни излегувања, но мене ми здодеа од таква врска.

Сакам да бидеме како сите нормални парови, барем еден ден. Зошто не сме како сите нормални парови?

„Прашање чиј одговор никогаш нема да го добијам од тебе, но уште помалку од себеси бидејќи немам претстава што е ова нашето. Зошто да не бидеме како сите нормални парови кои си изразуваат чувства, туку со караница да ги влечеме еден од друг како со клешта од јазикот? Зошто да не ме прегрнуваш секогаш кога ќе посакаш во толпата пред другите, како што тоа го прават паровите кои се движат пред нас? Свесна сум дека некој можеби го загубил саканиот и нема шанса да го прегрне повторно, но зошто тоа не го правиме ни кога сме сами? Зошто да не ме бакнеш в чело и да ми покажеш дека ме почитуваш, туку мора на комичен начин со лесна шлаканица да ми покажеш дека тоа е така? Зошто да не ми дадеш комплимент кога сум убава, туку наместо тоа си полн со забелешки? Зошто да не ми се јавиш пред да заспиеш само за да

ми го слушнеш гласот? Како беше она, ако навистина сакаш нешто ќе го направиш барајќи причина, нема да бараш изговор, нели?”

„Ти кажав, имам семејни проблеми, ја разбираам твојата потреба за пополнување на емоционалната празнина. Но, размисли, како се чувствувам јас кога сфаќам дека татко ми може да ме напушти во секој момент, а ти истовремено бараш од мене да ти изјавам љубов?”

„Зошто тоа не го стори пред ситуацијата со татко ти? Кој беше твојот изговор тогаш?”, го праша, задржувајќи ги солзите, решена конечно да ги добие своите одговори со изговор дека предолго го трпела неговото молчење иако знаеше дека е во тешка ситуација.

„Мислам дека е најдобро да се поделиме“, беше реченицата која ја слушна од него, наместо одговорот кој го очекуваше. „Силна си ти, не ти треба слабак како мене. Каква иднина би имала со човек постар цела деценија од тебе? Знам дека ме сметаш за самоуверена личност, но никогаш ништо не е така како што изгледа. Јас немам самодоверба, не верувам дека би останала со мене засекогаш, не верувам дека сум доволно добар за тебе. Иако делумно ја доби мојата доверба, сепак не ти верувам целосно и тоа е она што ме спречува да ги искажам моите чувства кон тебе. Можеби бев твојот учител и те научив на најважните лекции, те научив како да бидеш подобра личност пред сè за себе, а потоа за светот. Но, сега е време сама да продолжиш да ја учиш лекцијата наречена живот, темелот веќе е

поставен. Не разочарувај ме“, ѝ рече, прегрнувајќи ја. „Напиши ја својата книга за којашто отсекогаш си сонувала. Знај дека не постои сон кој не може да се оствари, доколку силно го посакуваш. Јас морам да се грижам за моето семејство, вниманието кое го бараш од мене – не можам да ти го посветам. И запомни ја последнава лекција: верувај им на луѓето, но секогаш остави еден процент за да се изненадиш од нив, доколку некогаш те изневерат.“

Таа овој пат пак не заплака, и тоа го научи од него, како да ги задржи солзите, иако порано плачеше пред секого. Без збор, се сврти и си замина. Го чувствуваше неговиот поглед како ја пече по грбот, но нешто ѝ велеше да продолжи да чекори без да се сврти назад.

Тој го направи својот избор, ја стави на тест. Сега беше време за анализа на резултатите. Очекуваше таа да го разочара, тоа и го доби. Довербата со оценка 5 во неговата глава, таа ја однесе во минус. Кој беше виновен, дали таа што падна на тестот или тој што ризикуваше да ја загуби, не беше толку важно. Впрочем, никогаш не е важно кој победил, кога и двајцата губат.

Безброј мисли и прашања се вртеа во нејзината глава. Една од нив беше дека кога го сакаш, не го оставаш – туку остануваш, без разлика на ситуацијата.

Кога беше сигурна дека исчезна од неговиот видик, конечно им дозволи на солзите да истечат. Не се срамеше од луѓето кои поминуваа покрај неа, сакаше само да си олесни себеси. Стигна дома, ја отвори вратата, ги соблече чевлите и седна на двоседот на којшто тој седеше утрото кога првпат дојде во нејзиниот стан. Реши да се исплаче убаво, а потоа да заспи со лабрадорот кој се мушна во нејзиниот скут, како што тоа го правеше секогаш кога ќе почувствуваше дека е тажна.

Го сонуваше истиот кошмар. На крајот, пред да се разбуди, повторно сфати дека самата себеси се спасува од постојаното паѓање пред да удри со главата во асфалтот.

„Истото ќе го сторам и во реалноста“, беше нејзината прва мисла откако се разбуди. Отиде до бањата, ја наполни кадата со топла вода, го стави шишето вотка на местото на коешто стоеше шампонот и една стара чаша за жесток пијалак.

Реши да размислува за сето она што го доживеа минатата вечер. Сфати дека нема потреба од

солзи. Не е можно некој со кого што е толку длабоко духовно поврзана, да ја остави засекогаш.

„Ќе се врати“, си рече, затворајќи ги очите. Лабрадорот дојде и во бањата. Се смести на патеката до кадата и задрема.

Иако беше понеделник, таа реши да не се појавува тоа утро на работа, како и сите наредни што следуваа во иднина. Уживаше во жешката вода, сè додека не почувствува како полека се лади.

„Истото го правиме и со луѓето“, си помисли. „Уживаме во нивното друштво, сè додека не почувствуваме како полека се ладат за нас.“ Иако чувствуваше горчина и тежина во градите, ѝ олеснуваше секојпат кога ќе се утешеше дека повторно ќе го види.

Во меѓувреме, реши да ги прочита трите книги кои ѝ ги препорача за време на патувањето во Виена. Се дотера како никогаш дотогаш и замина во библиотеката да ги зајми книгите, но овој пат како муштерија.

Колегите веднаш започнаа со прашања. Таа само им соопшти дека веќе нема желба за работа која не ја работи од срце.

„Иако не ја мразам, иако ги сакам своите колеги и атмосферата во таа просторија заградена со полни полици книги, сепак сакам да се посветам на мојот сон. Кога ќе се откажеш од она што не го сакаш, тоа што го сакаш ќе го замени неговото место во твоето срце и ќе го исполни како никогаш досега“, ова беше причината за нејзиниот отказ, која му ја соопшти на директорот кој, наместо да се разочара, се израдува.

„Знаев дека ќе дојде овој ден, знаев дека има нешто посебно во тебе, уште првиот пат кога те видов го забележав лидерскиот став кој го криеше во себе. Жалам што нема да те гледам веќе на твоето биро, како со љубов ги прелистуваш книгите што читателите ги враќаат назад, но среќен сум што реши да направиш нешто повеќе за себе освен да живееш просечен живот. А под просечен живот подразбирам одење на работа, формирање семејство, раѓање деца и умирање. Ти не си родена за тоа. Ти си родена за многу повеќе. Ти си таа промена која светот ќе ја забележи за кратко време. Верувам во тебе, иако во твоите очи гледам дека ти сè уште не веруваш во себе. Тоа го докажуваат и книгите што моментално ги држиш в раце. Се надевам дека ќе ти помогнат за зајакнување на самовербата. Оди и никогаш не заборавај го патот по кој си чекорела. Којзнае, можеби ќе сакаш да се вратиш назад за да ги посетиш старите пријатели.“

Неговиот краток говор повторно ја расплака, исто како оној ден кога ѝ честиташе за патувањето во Виена.

„Вие сте мудар човек“, му врати, прегрнувајќи го. Се почувствува утешена во неговата прегратка. Сфати дека тој ѝ е како нејзин втор татко. Не мора да бидеш крвно поврзан со некој за да го сакаш како семејство. „Вие сте ми како семејство, ви благодарам за сè што сторивте за мене“, го поздрави и си замина. Чувствуваше грутка во грлото, беше приврзана за библиотеката и за луѓето во неа. Но, доколку сакаме да ја напишеме сопствената книга докрај, потребно

е да свртиме друга страница, на која минатото ќе го оставиме зад себе и ќе ги фасцинираме останатите со нејзиниот крај.

Таа го стори тоа, без да се сврти назад, со книгите в раце излезе од библиотеката и се упати кон таксито кое ја чекаше надвор. На заминување, помина покрај неговата канцеларија, беше празна. „Се разминавме“, си помисли. „Можеби така е подобро. Сега тој нека се прашува кај сум јас, исто како што јас се прашував каде беше тој сите овие месеци, иако цело време беше до мене. Бевме заедно, но како да не беше целосно мој. Не е важно“, си рече себеси, а на таксистот му кажа да вози четири блока подолу.

На радио ја пуштија Уна Матина. Преврти со очите, свртувајќи го погледот кон прозорецот.

„Зар и радиото е против мене?“ Грутка ѝ застана во грлото, онаква каква што почувствува кога даде отказ. Но, нешто беше различно меѓу тие две грутки, кои навидум ја задушуваа на ист начин. Можеби таа даде отказ од работното место и затоа почувствува тага, но не даде отказ од него, од човекот.

Иако знаеше дека неговата постапка не е за проштавање, сепак претчувствуваше дека тој брзо ќе се врати извинувајќи се, а таа ќе му прости. „Секоја жена во животот има маж на кој постојано ќе му се враќа“, си помисли, поминувајќи со погледот кон неговата зграда.

Кога пристигна дома, реши повторно да ја наполни кадата и да почне со читање на книгите лежејќи во неа.

Претходно го нахрани лабрадорот и си поигра со него, се почувствува виновна дека го запоставила поради сите случувања во последно време.

Ја отвори вотката, која не успеа да ја испие утринава, и започна со читање. Она што го дозна во првата книга, „Моќта на потсвеста“ од Марфи ја остави без зборови. Сфати дека го потценувала авторот без причина, книгата која ја напишал била продадена во милионски тираж, а тоа и не е баш за потценување. „Штом луѓето ја читаат, значи дека веќе некому помогнала“, си помисли. Ја прочита во еден здив и реши да верува во она што го пишувавше внатре.

Мислите се оние коишто ни го кројат животот. Какви вибрации испраќаш до Универзумот, такви резултати добиваш, исто се случувало и со експериментот со водата во книгата „Загубениот симбол“.

„Какви што ти се мислите, таков ти е животот“. Детално ги прочита деловите кои објаснуваа како точно мислите влијаат врз нашите одлуки и сфати дека Марфи, всушност, е во право. Кога се чувствувала позитивно, позитивни работи ѝ се случувале, додека пак во моментите кога мислела негативно, добивала само негативни резултати. Возбудена од новото сознание, сфати дека може да постигне сè што некогаш посакувала во животот со помош на своите мисли, верба и позитивност.

„Алхемичарот“ ја прочита пред заспивање и од неа сфати дека човек цел живот може да го бара она што го посакува на друго место, сè додека не сфати дека тоа се наоѓа токму пред него. Сфати дека живо-

тот е патување на кое дестинацијата е помалку важна отколку искуството од самиот пат до неа. Сфати дека секој патува по својот пат, а понекогаш дестинацијата на некои луѓе е иста, па така нивните патишта се вкрстуваат. Но, тоа не значи дека патоказите цело време ќе останат исти за двајцата. Кога тогаш, сечии патишта се разделуваат. Сфати зошто некои луѓе скршнале од нејзиниот пат. „Затоа што имале свој пат за одење“, си рече, пивнувајќи од вотката.

„Кој ми го здипли сиренцето“, реши да ја прочита изутрина со првото кафе. Ја допи вотката и инспирацијата повторно ја повика во својот свет. Или пијанството, не беше сигурна која од нив двете беше виновна за текстот што го напиша таа вечер.

„Јас сум ТАА девојка. Таа што секогаш ќе ја помниш, различната, чудната, избувливата, на моменти многу смирена, а во тие моменти можеби најкревка или најопасна, ни самата не знае, нерешителната. Јас сум таа девојка која секогаш внимава на деталите, ситничарката.

Е таа, баш таа која може да те сослуша и да ти даде искрен совет, кој нема да го послушаш. Таа, твојот личен психијатар без лиценца. Таа што секогаш ти ги исполнувала желбите, што те разбираше, се ставала во твојата кожа за да ги почувствува твоите морници, таа која секогаш се трудела да научи што повеќе гледајќи во тебе нејзин гуру, таа која се трудела да разбере кои се нештата што те плашат, таа која ти давала храброст да ги убиеш. Е таа, токму таа, на крајот за да ја избркаш, да ја отфрлиш и да ја понижиш на културен начин, на којшто уме-

еш само ти. Таа нескршливата, која мислиш дека ќе издржи сè, бидејќи секогаш издржувала. Таа, издржливата, но не за долго. Таа девојка која понекогаш го пие кафето горко и благо, бидејќи знае дека животот не зависи од суеверијата и судбината што не постои, туку од неа. Таа девојка која не учи од тугите грешки, бидејќи сака да прави свои, мислејќи дека така полесно ќе ја научи лекцијата од нив. Таа девојка што го мести приборот за јадење под линија и чисти кога е нервозна.

Ете, јас сум таа девојка која секогаш ќе се трудиш да ја заборавиш, но никогаш нема да успееш, бидејќи си свесен за мојата уникатност. ТАА сум.

Токму таа девојка ти го промени животот, а на крајот ќе исчезне по твоја волја и поради нејзиниот инает. Кога ќе се случи тоа, ќе се сетиш на сите културни шлаканици што си ми ги удрил, но тогаш нема да бидам јас таа што ќе ги почувствува, туку ќе те удрат тебе со сета сила како бумеранг. А јас ќе си останам ТАА, своја и со крената глава.“

Читајќи го одново и одново, заспа, сонувајќи го вообичаениот кошмар во кој секоја вечер се спасуваше самата себеси од удирање со главата взема.

Се разбуди со главоболка од вчерашната забава во кадата со книгите. Испружувајќи ги рацете кон чашата со вода која секогаш стоеше до нејзиниот кревет, почувствува виткање хартија под лактите.

Тоа беше листот на којшто пишуваше синоќа. Се сеќаваше на олеснувањето кое го почувствува откако напиша нешто на него, но не можеше да се сети на ниту еден збор од напишаното. И не сакаше

да се сети. Без да го прочита, стана и го остави во фиоката во дневната соба, заедно со првиот текст што го напиша пред неколку месеци.

Денот реши да го помине шетајќи во паркот со лабрадорот. Се подготви, ја стави в чанта последната книга што требаше да ја прочита тоа утро и излезе.

Иако разделени, таа сè уште чувствуваше потреба да ги послуша неговите совети, како оној за читањето на книгите што требаше да ги прочита уште пред шест месеци.

Се плашеше од помислата лабрадорот да не ѝ биде украден или повреден, но сепак реши еднаш да го пушти да шета сам. Седна на клупа со жешкото кафе в раце кое го купи од кафематот на другата страна од улицата, која водеше до паркот. Ја отвори книгата и почна да ја чита. Иако мала, во себе криеше големо богатство маскирано под смешен наслов. Всушност, откако ја прочита содржината, насловот и не ѝ изгледаше толку смешно. Се работеше за промените во животот и за способноста на луѓето да ги препознаваат и да се приспособуваат на нив.

Промените се тие што го движат животот, тие се нашите скалила кон успехот. Ако живееме во стагнација, не би постигнале ништо повеќе од тоа што го постигнуваме во моментот. „Не живејте еден ист ден 365 пати во годината и не нарекувајте го тоа живот, живејте за промените. Тие се двигатели кои работат, користејќи ја нашата сила. Животот никогаш не ги сервира промените, доколку тој што поминува низ нив нема сила да ги прифати и да ги искористи во своја полза. Но, проблемот кај луѓето е тоа што про-

мените не ги користат во своја полза, туку гледаат на нив како на неочекувани проблеми во нивната комфорна зона. Промените се, всушност, нови врати кои се отвораат по затворањето на вратата од нашата комфорна зона.“

Таа беше сведок на сето тоа, реши да ризикува за своите соништа затворајќи ја вратата на комфортната зона и излегувајќи надвор од кутијата. Реши да се посвети себеси и да ја оствари мисијата за којашто беше родена. Реши да им помага на луѓето со помош на пишаниот збор на хартија. Реши да ги научи на она што веќе го знаеше за животот. Сакаше да биде жива, жива меѓу сите тие луѓе кои умираат уште пред да се родат. Сакаше да им вдахне храброст за да се борат за животот што го сонуваат секоја вечер. Сакаше да се слушне нејзиниот глас, бидејќи и покрај сè што преживеа, тој не молкна, светот сепак не успеа да ја промени. Таа беше подготвена да го промени него со својата добрина. Сакаше да ги охрабри сите да го кренат својот глас и да се борат за своите животи. Пред љубезноста секој потклекнува, па дури и ѓаволот, беше нејзиното мото кое тој, нејзиниот учител, ѝ го всади во главата.

Утрото летна пред нејзините очи. Се почувствува слободна, вдишувајќи го воздухот како да го прави тоа првпат во животот. Вдишуваше бавно, но длабоко. Чувствуваше како се активира секоја клетка од нејзиното тело со секоја испиена голтка од веќе изладеното кафе. Беше решена да живее, беше подготвена да се бори. Пресече: нема да ја предаде војната со животот само поради неколку загубени

битки. „Сè зависи од мене. Дали ќе бидам среќна или несреќна, дали ќе успеам или ќе се откажам од соништата, буквално сè зависи од мене.“ Од нејзините урнатини изгради тврдина на која го стави знамето на независноста, на нејзината независност.

Тој ден научи многу важни лекции за животот и за моќта што секој човек ја поседува. Стана свесна за контролата врз среќата која секогаш е во нејзините раце. Луѓето често го забораваат тоа. Среќата е избор, а дали ќе го направиме – зависи само од нас.

Деновите поминуваа, а таа секој ден сè повеќе се усовршуваше како личност. Стана онаа дама на кој тој би бил горд кога пак би ја видел. Помина еден месец откако се поделија, но таа веќе немаше надеж дека тој ќе ѝ се врати. Му беше благодарна за сè што направи за неа, за советите кои ѝ ги даде и лекциите на кои ја научи.

„Благодарноста е мајка на остварувањето“, често ѝ напомнуваше. Затоа денес таа беше благодарна за неговиот труд околу нејзиното созревање, а со тоа овозможуваше Универзумот да го оствари она што тој го замислил за неа. Реша целосно да се посвети себеси, остави љубовта сама да го пронајде повторно патот до нејзината гордост и да го урне ѕидот што го изгради пред неа. Во моментот кога се помири со неговото заминување, тој повторно се испречи на нејзиниот пат.

Читајќи ја книгата „Една минута за себе“ од авторот на „Кој ми го ѕдишпи сиренцето“, не забележуваше како минутите брзо ѝ летаат. Занесеноста во книгата ја прекина свонењето на мобилниот телефон.

Без да погледне кој ја бара, се јави, не изусти ниту збор. Таа тишина можеше да ја препознае, тоа беше нивната тишина. Како да му го слушаше пулсот преку слушалката. Повторно буквите ѝ станаа матни, а мастилото како да истекуваше низ страниците, исто како тогаш во авионот. Вдишувањето му го чувствуваше, стравот во издишувањето како да го тераше да се извини за повикот и да спушти. Но, не го стори тоа, собра храброст и ја поздрави.

„Здраво женска, како си?“

Таа не му одговори ништо. Да се јавеше пред еден месец не би се зачудила, но таа вечер навистина се изненади од точната прогноза што ја предвиде уште на почетокот од нивниот крај.

„Знам дека не треба да ти се јавувам, но сакав да те слушнам. Сакав да знам дали си добро, како ти оди. Веќе не те гледам во библиотеката, ми кажаа дека си напуштила. Среќен сум поради твојот отказ, знаеш и зошто“, зборуваше без престан, не оставајќи таа да проговори. Тоа ѝ одеше во прилог, бидејќи не знаеше што да му каже.

Чудно е како по определен период на разделба, кога ќе се сретнеме повторно со човек, не знаеме што да му кажеме, иако токму со него некогаш сме разговарале секој ден, со часови. Сакаше да му каже сè, колку напредувала додека не бил покрај неа, колку многу научила од книгите што ѝ ги предложи. Сакаше да му даде до знаење дека иако помина само еден месец, тоа за неа беше доволно време за да се осознае себеси и да научи како да живее без него. Но, не знаеше од каде да почне и како. Прашањето

што му го постави, само излета од неа: „Како е татко ти, подобар ли е?“

Повторно настапи тишина, но овој пат онаа непријатната, која кажува повеќе отколку зборовите.

„Тој почина. Мојот херој почина пред една недела.“

„Моето сочувство“, му рече, чувствувајќи како му надоаѓаат солзи, гласот му се изобличи, му стана длабок, сакаше да ги прикрие емоциите, но тие секогаш го издаваат човекот.

„Дали сакаш да поразговараме?“, го праша, несигурна во своето прашање, како и секогаш кога го прашуваше што и да било.

„Сакам. Добро би ми дошло да поразговарам со искрена личност. Ќе дојдам по тебе, за четириесет минути излези пред зградата.“

„Во ред. Брзо се гледаме“, се поздравија. Му спушти, истовремено спуштајќи ја книгата на масата пред фотелјата. „Ќе продолжам со читање кога ќе се вратам дома“, си помисли и почна да се подготвува. Немирот и трепетот што ги чувствуваше секогаш кога требаше да се види со него, повторно се вратија во нејзината глава.

Реши да се облече лежерно, ги стави најновите тренерки, кожното палто кое си го купи од првата плата во библиотеката и патики. Повеќе внимание им посвети на косата и на лицето. Не сакаше да изгледа нападно, се нашминка минимално, бидејќи нели, помалку е секогаш повеќе, а косата ја накрена, ја истапира. Додека се обидуваше да ѝ даде волумен со четката на темето, се потсети на неговиот совет

околу неа: „Понекогаш изгледа... сплескана“, си ги повтори неговите зборови и се насмевна.

„Знаев дека ќе се врати. Мажите се како кучињата, секогаш се враќаат.“

Лабрадорот од дневната соба залаја двапати, тоа го сфати како знак на бунт, но подоцна се сети дека заборава да му даде храна. Се подготви и набрзина му стави од храната во садот, галејќи го по главата му се извини што кучињата ги спореди со животни како мажите.

„Мала шега за сметка на посилниот пол“, си помисли, додека ја заклучуваше вратата од станот. „Сигурно веќе е надвор и ме чека. Доцнам една минута. Не е страшно, тој доцнеша еден месец, нема да ми забележи.“

Беше во право. Кога излезе надвор, забележа дека веќе се паркирал отспротива.

Чекореше бавно и брзо истовремено. Како носете да ѝ се парализираа кога се доближи до вратата.

Тој, втиснувајќи ги очилата навнатре, ѝ ја отвори вратата, посегнувајќи по рачката.

Седнувајќи на седиштето на коешто имаа водено љубов безброј пати, се врати назад во старите денови. Наместо по улицата, ѝ се стори како автомобилот да ја вози назад кон минатото.

„Добровечер“, изусти тој по неколку секунди молк. „Добровечер“, му врати.

Ќ подаде рака.

„Сака да се ракува со мене?“, се запраша таа. „Зошто би сакал да се ракува со мене, зар тоа го прави во знак на наше повторно помирување, или тоа

е само пријателски поздрав. Дали воопшто сака да биде повторно со мене?“, многу прашања ѝ поминаа низ главата, подавајќи ја раката кон неговата.

Го имаше оној силен, но доволно лабав стисок кој ѝ се допаѓаше. Ист беше и во врската, доволно силно ја приврза за себе, но сепак остави простор во кој таа би се чувствуваа лабаво. Ѐ кажуваше дека го прави тоа за да се чувствува слободна. Иако беа заедно, тие се чувствуваа слободни. Тоа често ја иритираше.

„Жал ми е за твојата загуба“, му рече, бакнувајќи му ја раката. Тој не го очекуваше ова. Ја тргна, небаре наместо бакнеж ставила жарче врз неговата кожа.

„Не прави го тоа повторно, те молам.“ Не очекуваше да се однесува уште постудено од порано.

„Ти се извинувам, нема да се повтори“, подголтна, насочувајќи го погледот кон ретровизорот.

Надвор имаше магла. „Маглата е доказ од Господ дека луѓето понекогаш не знаат кај одат“, си помисли.

Еден пријател, во минатото и ја кажа оваа шега, во која се криеше некоја вистина. Имаше логика, но сепак маглата сите знаат дека е само метеоролошка појава, облак од ситни капки кој нема никаква врска со животот на луѓето. Молчеа и двајцата, додека автомобилот се пробиваше низ белите облаци.

„За што сакаше да разговараме?“, ја праша.

„Не реков дека сакам да разговараме, туку ти предложив разговор затоа што мислев дека поминуваш низ тежок период, нели се сеќаваш?“

„Во право си, многу сум растроен, се чувствувам загубено, не помнам ниту што сум ти кажал, а уште помалку што си ми одговорила. Светот ми се сурна врз глава, сакав само да разговарам со неко-го, а сфатив дека ти верувам само тебе. Само тебе можам да те поканам во светот составен од моите стравови, тајни и места на кои се кријат демони кои не сакам никогаш да излезат надвор. Не би сакал да разговарам, не сакам да раскажувам како се случи тоа, сакам само да те слушам. Зборувај ти, оттргни ми ги мислите од ова што ми се случува, оттргни ме од себе и внеси ме во тебе. Таму соблечи ја душата, а јас ќе ја милувам слушајќи. Зборувај ми што правеше цело време, раскажувај ми за твоите стравови, за мислите кои ти се везеа пред очи кога остана сама, раскажувај ми за твојата болка, за тоа дека светот ти се сурна кога заминав од твојот живот и како го изгради повторно. Раскажи ми за сè, а јас ќе се сконцентрирам на твоите зборови, ќе го возам автомобилот механички и ќе те слушам. Те молам, помогни ми да го пребродам ова. Само ти ја имаш таа моќ да ми ја оттргнеш тагата од душава, барем за кратко.“

Неговите искрени зборови ја разбудија желбата повторно да го прегрне како што сакаше да го стори тоа на скалите во катедралата онаа вечер. Но, повторно почувствува како неговиот дух ја одбива од него. Не сакаше да го прегрнува, не сакаше да го бакнува, сакаше само да зборува, а таа, како и секогаш, ја послуша неговата наредба. Му раскажа за нејзините нови ризици, за лекциите кои ги научи од книгите, му раскажа за директорот и за искрени-

от разговор помеѓу нив оној ден кога реши да даде отказ. Му раскажа за деновите во кои сама уживаше и се осознаваше сè повеќе и повеќе. Му раскажа за нејзината чудна врска со лабрадорот, како тој се мушнува во нејзиниот скут кога таа е тажна. Му раскажа за вотката и за текстот што го напиша за него, не откривајќи му ја содржината. Впрочем, не ја помнеше содржината, беше подобро што тој не ја натера да му ја раскаже, во спротивно би морала да измислува.

Успеа да му измами насмевка на лицето. Разговорот го претвори во шега, иако забележуваше вина во неговото смеење поради смртта на татко му.

Овој пат се охрабри да го прегрне, тој не се тргна. И дозволи да го бакне во вратот, вдишувајќи го познатиот мирис на неговата кожа. За неа беше поубав од секој парфем во светот.

„Дали остана само моја цело ова време?“, ја праша, возвраќајќи ѝ го бакнежот.

„Да“, му одговори, никогаш не можам да се замислам во туѓи раце. Почувствува како тој ја користи нејзината слабост, бакнувајќи ја побрзо.

„Дали ти недостигав, дали ти недостигаше мојата машкост, дали ти недостигаше нашиот секс, дали ме посакуваш внатре во себе во овој момент?“, повторно ја праша, соблекувајќи ги само интимните делови од телото, за разлика од неа.

Неа ја соблече целосно. Го вклучи греењето и ја однесе на задното седиште. На неговите прашања даваше одговори без зборови, предавајќи се себеси одново и одново.

Повторно започна нивната приказна, со спонтан почеток и очекуван крај, но, како што викаат старите: „Старата книга нема да ве научи на ништо ново, можеби ќе ја читате одново и одново бидејќи ви е омилена, меѓутоа нејзиниот крај секогаш ќе биде ист и никогаш повторно нема да ве изненади кога ќе пристигне.“

„Заедно ќе го урнеме светот“, беа зборовите што ѝ ги шепна пред да го достигне врвот на задоволството, дишејќи ѝ во вратот.

Не помина долг период откако повторно ја остави поради своите тестови на доверба. Нивната врска секогаш беше необична. Тие беа стари љубовници, како старо вино, чувано со години, а сепак добро. Но, зошто секогаш ја оставаше кога сè беше во ред, тоа не можеше да го сфати.

На некои луѓе не им е интересно кога ги сакаш. Поинтересно им е кога ги оставаш или те оставаат. Поубаво им е кога се тажни и сами. Уживаат во болката. Тоа им е интересно. Таа беше целосно предадена, но тој резервиран, мистериозен, секогаш со двосмислени реченици и прашања кои таа уживаше да ги одгатнува. Но, не секогаш, се заморуваше често, бидејќи неговата мистериозност немаше крај. Иако беше искрен, сфати дека неговата искреност е маскирана во страв. Страв од оставање, токму поради тоа, тој ја оставаше неа. Страв да не направи погрешен избор во избирање на неговата идна животна сопатничка.

Доколку сакаш некого, немаш избор да го оставиш, немаш избор за изговори, а доколку сепак

имаш, значи не го сакаш вистински. Можеби ќе се двоумиш дали тоа е вистина или не, но одговорот е следниов: Двоумењето е знак на НЕљубов, бидејќи во моментот кога се прашуваш дали некого сакаш или не, веќе си престанал да го сакаш.

Истото го стори и тој, кога таа го праша зошто ја остава, зар ништо не му значи.

Не ѝ одговори со два збора: те сакам, туку со: не знам. Најдвосмислените, најзбунувачките зборови во ситуации како оваа.

Иако реши претходниот тест на кој ја стави да биде последен, тој никогаш не се измори од поставување тестови на кои таа одговараше уште пред да ја научи лекцијата. Поради него научи дека единица мера за никогаш повеќе, е еден месец, исто и засекогаш, изговорено на почетокот на секој нивни последен пат кој се повтори безброј пати. Кога би броела напрсти колку пати ја остави само затоа што не беше целосно сигурен во нејзината љубов, две раце не би ѝ биле доволни. Нивната врска беше доказ дека реченицата, она што ќе се случи еднаш, не мора да се повтори, но она што ќе се случи двапати – ќе се повтори уште безброј пати. Сè додека таа не собра сили да стави точка онаму каде што секогаш ставаше запирка. Додека тој ја градеше неговата доверба во неа по секое враќање во нивниот заеднички свет, нејзиниот свет се уриваше, уривајќи ги темелите на заедничката доверба, поставени токму од него.

Беше 26-тата вечер од нивната „последна“ разделба. Како и обично, се надеваше дека ќе ја побара за брзо, но тоа овој пат не се случи.

Тој, исто како неа, сигурно се убедувајќи дека нема да го стори тоа повторно, дека таа разделба беше онаа вистинската, иако знаеше дека потсвесно ја става на уште еден тест што мораше да го помине.

Дупла вотка со цеден лимон, и без мраз, ве молам. Доволно сум изладена и без него, рече порачувајќи пијалак, седната на шанкот во џез барот што таа вечер реши да го посети сама.

До неа седеше момче кое ја слушна забелешката по порачката.

„Да имаш студено срце и мраз во вотката не е исто, ѝ дофрли. Мразот се топи, но доколку срцето ти замрзне – ниту најсилното сонце не може да го стопи повторно.

„Каков лудак, ми се смачи од таквите како него кои мислат дека може да легнат девојка само ако седи сама на шанк“, си рече во себе, а неговите зборови реши да ги игнорира.

„Не сум лудак, ниту пак закоравена будала, знам дека тоа си го помисли за мене. И јас пијам виски без мраз. Од истата причина како и ти – споделената тага е помала тага, знам дека реши да ме игнорираш, но нема да згрешиш ако се премислиш.

Неговата самодоверба што се чувствуваше во зборовите идентични со оние во нејзината глава, за момент ја возбудија. Како и секоја глупава девојка, веднаш си помисли дека можеби тој човек на шанкот е оној кој би ја разбрал кога со него би споделила дел од својата приказна. Порача уште една вотка, првата ја испи на екс. Се сврти кон него и му подаде рака:

„Браво за искрениот говор, навистина помислив дека си глупак, но повеќе ми изгледаш на самоуверена будала која се наоѓа во иста ситуација како мене.“

Нивниот разговор течеше спонтано, ѝ годеше искрен разговор, но не помислуваше на нова авантура. Реши да ја допие втората вотка и да си заине пред тој да се понуди да ја испрати до дома. Не се плашеше од алкохолот кој струеше низ нејзиното тело, бидејќи кога беше пијана – беше повеќе свесна отколку кога беше трезна. Се плашеше од нивниот разговор кој прилегаше на оние старите. Се плашеше од помислата дека се отвора и пред некој друг освен пред него.

Се поздрави и си замина. Кога му подаде рака за збогум, тој во неа стави визит-картичка на која го пишуваше неговиот телефонски број, но и бројот на зграда десет блокови по нејзината, а под него името на улицата.

Си вети дека ќе ја фрли в канта надвор од локалот, но тоа што го виде во спротивниот бар од другата страна на улицата ја натера да заборава на ветувањето.

Го тутна ливчето в џеб, го оттргна погледот и замина со брзи чекори, со крената глава.

На првата маса до високиот прозорец седеше тој со девојка наспроти него. Пиеше пиво, а таа чај. Се изненади колку многу забележа од претставата, иако ја гледаше само неколку секунди.

Кнедлите кои ѝ се нижеа во грлото, не ја оставаа да дише. „Можеби е подобро да не дишам“, си помисли. „И онака воздухот е загаден од чадот на оцаците.“

Си се насмевна саркастично во себе, сфаќајќи дека очајно се обидува да ги оттргне мислите од тоа што го виде. Не заплака, тоа би било преголемо клише, како што беше клише и целата ситуација. Поради него, животот ѝ прилегаше на шпанска серија, а немаше мотивација да се посвети на сонот. Всушност, не се чувствуваше подготвена да го направи првиот чекор, покрај сите работи кои ѝ се случија. Реши да го чека вистинскиот момент кога инспирацијата сама ќе ја покани во нејзиниот свет, наместо таа да ја тера со сила да стапне во нејзиниот. Студениот воздух ја сечеше во градите, бучавата од луѓето започна да ѝ брмчи во ушите, а светлата од автомобилите ѝ го замаглуваа видот.

За среќа, ламборцинито кое јуреше низ главната улица, застана, иако таа не преминуваше на пешачки. Му крена рака на возачот, кој не можеше да го види од затемнетите стакла и замина.

„Убав автомобил“, си помисли, „би сакала некогаш да го имам. Така би победила во трка со неговото посрано ферари. Ама што зборувам јас“,

си рече на глас, не забележувајќи ги луѓето околу неа кои се вртеа на секој нејзин збор. „Сама ќе јурам по непознат автопат, не ми треба трка со никого. Во животот не треба да се натпреваруваш со луѓето, за да бидеш подобар од нив. Треба да се натпреваруваш самиот со себе, бидејќи само така денес ќе станеш подобар од вчера, подобар од нив, сè додека тие стагнираат во минатото.“

Застана, вдиша длабоко, почувствува како токсините ѝ навлегуваат во белите дробови, се искашла и продолжи. Повторно знаеше што ја чека кога ќе пристигне дома. Куп книги за читање со кои си го оттргнуваше вниманието и од кои истовремено го почитуваше стилот на писателите, оформувајќи свој, уникатен. Лабрадорот во нејзиниот скут, бидејќи секако, повторно ќе забележи дека е тажна, и шишето вотка кое во последните месеци стана нејзиниот најдобар другар.

Но, вечерта имаше други планови за неа, односно самите мисли кои ја тераа да замине повторно до локалот и да помине покрај нив, превртувајќи им ја масата ненамерно, ја натераа да размисли околу наминување кај момчето од шанкот. Пред да го заврти неговиот број, на екранот се испиша веќе познат број. Тоа беше неговиот. Не знаеше дали да го удри телефонот од сид или да му крене. Ја притисна слушалката, од која се слушнаа истите зборови како и секогаш.

„Здраво женска, како си?“ Но, овој пат имаше нешто што ѝ го забрза пулсот во неговиот глас. Вина. Чувствувааше вина и во неговото подголгну-

вање кога ја праша дали таа поминала покрај локалот пред неколку часа.

„Остана сам и ми се јави мене“, си помисли, застанувајќи пред огледалото. „Да, тоа бев јас“, му одговори, посегнувајќи по влажните марамчиња и бришејќи ја шминката со другата рака.

„Не се чувствувам како да ти должам објаснување, јас и ти раскинавме, нема ништо меѓу нас, но не сакав да се грижиш, бидејќи тоа што го виде не беше мојата нова девојка. Тоа е мојата бивша девојка, разговаравме за сето она што ни се случувало во последните години, сакаше да ми изрази сочувство за татко ми. Ме праша која била девојката поради која сум ја одбил пред неколку месеци. И покажав фотографија од тебе. Токму таа те препознала кога помина покрај локалот. Јас не те забележав.“

Не знаеше дали повеќе ја нервира фактот што таа ја препознала или фактот што тој не ја забележал и дали тоа што таа не беше нова девојка, туку бившата. Хаос владееше во нејзината глава кој никој, па дури ниту тој со своето објаснување, не можеше да го воведо во ред овој пат. Деловите од сложувалката конечно наредија слика пред нејзините очи, иако не знаеше дека таа е погрешна.

„Зар тоа е истата девојка која пред неколку месеци ми крена на твојот мобилен телефон? Твојата бивша, твојата вечна љубов? Зар тоа е таа, девојката која си сакал да ја запросиш? Зар тоа е онаа истата која си посакувал да биде мајка на твоите деца, зар тоа е таа, онаа со која ми кажуваше дека си имал секс на секоја бандера од градот во доцните часови.? Тоа е таа истата, нели?“

Го удри телефонот одземи, пред да го слушне неговиот одговор. Тоа што го почувствува во моментот кога ги слушаше сопствените зборови, ја на-тераа да ја изгуби контролата врз себеси. Парчиња од него беа распрснати на сите страни од дневната соба. Доколку сакаше да ѝ се јави за да ѝ објасни, тоа можеше да го стори само на нејзиниот фиксен, но не го стори тоа. Ниту, пак, се појави на нејзината врата, а таа се помири со тоа, потсетувајќи се дека помеѓу нив веќе нема ништо, иако мислеше дека повторно ќе ја побара. Започна да ја чисти собата, парчосаниот телефон го фрли в канта, лабрадорот овој пат седеше на двоседот без да се обиде да ѝ се приближи.

Како и секоја девица во хороскоп, наместо да ги собере само деловите од телефонот, таа го исчисти целиот стан. Беше еден часот по полноќ, кога влезе во кадата, заедно со вотката во едната и книгата „Игра со ѓаволот“ во другата рака. Лабрадорот останана да спие на двоседот. „Сигурно се исплашил од мене“, си помисли. Или пак почувствува дека овој пат „хаосот во главата морам да си го средам сама. Како и да е, денес сфаќам зошто оној ден кога ме изненади пред вратата на мојот стан, тој лаеше. Ку-чињата секогаш лаат по непознатите или лошите.“ Тој беше од двете по малку, и за лабрадорот, и за неа.

И покрај сè што ѝ се случи таа вечер, успеа да оди по сопствената замисла, а тоа беше да се посвети на себеси, на својата самоактуализација и знаење. Успеа да ја прочита книгата докрај, воодушевена од нејзината содржина во која пловеа безброј преплете-

ни чувства, таа книга ретко кој човек би го оставила рамнодушен.

Веќе не ѝ се вртеше во главата по третата чашка алкохол, нејзиниот организам сега поднесуваше плус од дозата на која беше навикната. Исто како и нејзината душа. Поднесуваше повеќе болка од претходно. Сè ѝ беше рамно, легна со главата на студена-та перница во спалната соба по безброј преспиени на фотелјата во дневната и заспа.

Како и обично, кошмарот никогаш не ја оставаше сама во ноќта. Секогаш беше тука за да ја потсети дека и покрај сè што ѝ се случува, таа е единствената личност која може да се спаси себеси од секаква неволја во животот.

Будејќи се, иако нерасонета, посегна по фиксниот телефон на масичката до спалната. Не покажуваше пропуштен повик. Го фрли зад себе, убедувајќи се дека така е подобро.

Лабрадорот беше легнал до нејзините нозе во текот на ноќта. Кога виде дека таа се разбуди, стана и доползи до неа. Ја стави главата на нејзината половина и легна. Личеше на прегратка која наместо да измами насмевка на нејзиното лице, ја расплака. „Зошто секогаш прегратките наместо да нè утешат, нè растажуваат уште повеќе“, го запраша, галејќи го. „Можеби затоа што кога некој ќе нè прегрне, добиваме чувство на згриженост. Таа прегратка е како кош во кој можеме да се стуткаме и да заплачеме.“

Солзите секогаш ѝ олеснуваат на душата, споделената тага е помала тага, па макар и со куче. „Научив сама да си одговарам на своите глупави прашања“, си рече тивко, вдишувајќи длабоко.

Реши тој ден да го помине в кревет. Стана само кога му даде храна на лабрадорот, а за себе си свари кафе. Ја читаше книгата „Лидер без титула“ од Робин Шарма. На почетокот ѝ изгледаше глупава содржината, но како што навлегуваше во приказната, се пронајде себеси. Во книгата се објаснува како секој човек е лидер без титула, односно сè што

правиш во животот треба да го правиш најдобро што можеш, иако немаш титула со која би го оправдал стореното. Се потсети како се тешеше во минатото, дека не секој е роден за да биде она што го сака во животот. Некој мора да биде хигиеничар, секретар, библиотекар, како што беше таа, и така натаму. Сфати што сакал да направи авторот на книгата – сакал да ги поттикне луѓето да го прифатат она што не го сакаат, извршувајќи го најдобро што можат само за да се чувствуваат корисно.

„Мудар човек“, си помисли, пишува за она што му се случува речиси секому, сака да ги охрабри луѓето да продолжат со досегашниот живот, иако тоа не е животот кој сакале да го живеат. Се прашуваше зошто самиот Робин Шарма не го прифатил животот кој го живеел, туку решил да го работи она што го сака? Зошто самиот не бил лидер без титула, туку се борел за својата титула која сакал да му ја доделат луѓето, а тоа е нивни гуру. Зошто ги охрабрува луѓето да живеат живот кој не го сакаат, кога тој го живее животот кој отсекогаш го посакувал? Познат автор на поучни книги, напишани за да му помогнат на светот да стане подобро место за живеење, а луѓето да бидат посреќни, прифаќајќи дека немаат друг избор освен да се борат во наметната борба, туѓа борба, сето тоа е во ред, си помисли.

Но, како може еден човек да биде среќен и да згазне цврсто на земја, како може да се бори со сите свои сили, ако под ѓонот ги згазнува своите соништа? Ја затвори книгата и тропна на вратата на инспирацијата. Тој ден сфати дека вистинскиот

писател, не секогаш очекува инспирацијата да го покани во својот свет. Понекогаш самиот тој ја кани во својот свет, во моментите кога сака да пренесе порака, но не знае како да ја започне. Тогаш инспирацијата е таа која им дава шармантност на зборовите и ги сврзува со духовна плетка која може да ја закрепи сечија душа. Го фати пенкалото в рака и остави душата да зборува, а мозокот да молчи.

„Стравот е страшен само за оние што му се плашат, а тоа ни докажува дека никогаш не треба да се плашине од ништо, бидејќи ние решаваме дали тоа ќе влијае врз нас или не.

Понекогаш е добро да се исплашине кога на врата ќе ни чукне оној позитивниот страв, стравот од успех, стравот од самите себеси и од она што можеме да го постигнеме, стравот од нашата големина, нашите способности. Секако, не треба да дозволиме овој позитивен страв да нè зароби во нашата моментална големина и успех. Напротив, треба да го прифатиме, да си играме со него и да дозволиме да ни ја развие фантазијата, големината и успехот уште повеќе од претходно. Позитивниот страв најчесто се јавува кога постигнуваме некоја посакувана цел, остваруваме некој сон или пак сме се осмелиле да го направиме првиот чекор кон следење на нашата животна легенда. Животна легенда значи вашиот сон кој постојано ви се јавува, тоа е вашата мисија што треба да ја исполните, секако доколку сакате, никој не ве присилува. Вашата лична легенда со прости зборови е вашиот инстинкт и она што тој ви кажува дека е правилно

да го правите. Тоа е вашата духовна храна, секој ја има во изобилие, но не секој е сит од неа – постојат луѓе гладни кои ќе умрат без да ја вкусат. Тие што веќе ја вкусиле знаат за што станува збор, знаат исто така дека овој позитивен страв им е најдобар пријател бидејќи доколку го нема, тогаш навистина треба да се плашат. Позитивниот страв е уништување на оној негативниот кој нè спречувал да сонуваме, да реализираме, да стануваме по паѓањето, да ги следиме сопствените правила наместо оние наметнатите. Позитивниот страв е оној кој се јавува кога сето ова кое негативниот нè спречувал да го направиме, се случува во границите на максимумот и над нив. Со други зборови, сонуваме на големо, реализираме на големо, стануваме побрзо од претходно по паѓање, ги прекршуваме сопствениите правила и создаваме нови. Затоа, дрзнете се да сонувате, но сонувајте наголемо, бидејќи доколку вашите соништа не ве натераат да го почувствувате овој позитивен страв, тоа значи дека не се доволно големи. Направете ги големи и станете големи, бидејќи голем човек е човек кој има големи соништа, голема надеж за нивно остварување и голем план за реализација. Не газете ги своите соништа и не кажувајте како ги немате, бидејќи тоа е лага. Знам дека сонувате исто како и јас, но само сонувате, а тоа ме боли, јас се трудам да ги остварам, а вас ве гледам секој ден како ги газите соништата под нозе.

И нив ги боли, знаете? Не сакаат да бидат згазени, сакаат да бидат остварени, бидејќи ви се судени. Зошто ги занемарувате, не сакам да ве гледам

такви, сакам сите да направите сè што сте посакувале отсекогаш, бидејќи верувам дека сте способни, секој е способен. Никој не е роден неспособен, таков станува во текот на животот. Потсетете се што сте сакале да бидете, кој пат сте сакале да го фатите пред да станете ова што сте, пред да зачекорите на овој пат по кој чекорите денес.

Таа личност која ја гледате во огледалото не е онаа вистинската што сакате да ја видите, бидејќи го нема сјајот во очите кој го барате, ве нема вас, вие сте се згазнале себеси заедно со вашите соништа. Не се препознавате себеси во огледало, бидејќи не сакате да се запознаете, не сакате да ја видите вашата сила, не сакате да ја искористите вашата способност и да правите уникатни работи, не сакате да ја искористите вашата мисла која може да создаде светски феномен.

Не чудете се, за вас зборувам, токму за вас кои го читате ова, секогаш може да бидете тоа што посакувате да бидете, ја имате таа моќ, само доколку посакате и се потрудите навистина. Секогаш постои избор, доволно е само да го направиш, тој сам ќе те води по патот на твојот вистински живот, наместо по овој пат кој не те води никаде, те врти во круг.

Не умирајте пред да умрете, ве молам. Разбудете се денес и остварете ги тие соништа кои ви се појавуваат постојано, тие не се ваши кошмари, тие се вашето одложено јаве. Сонот кој постојано се појавува пред тебе е твојата судбина. Мојот сон беше ТИ да го читаш овај мој пишан текст и успе-

ав во тоа, ме читаш, нели? Сон ми беше да советувам како да се стигне до посакуваното, сон ми беше да ги поучам луѓето на она што го знам и успеав некако да стигнам до јавноста и да допрам до неа.

Успеав да допрам до тебе. Знам дека ти на дојдоа солзи во очите кога сфати дека е возможно, но не пуштај ги, чувај ги за радоста која те очекува доколку се ослободиш од сегашниот живот и започнеш да го живееш оној твојот, вистинскиот, следејќи ги соништата. Чувај ги, бидејќи доколку ги пуштиш сега ќе бидат солзи од тага, а доколку ги чуваш за денот кога ќе одлучиш да тргнеш во поход и да ја победиш твојата војна со животот, тие ќе се претворат во солзи радосници. Ете тогаш ќе можеш да умреш спокојно, само доколку си ја исполниш животната цел. Јас мојата си ја исполнив, редот е на вас да го сторите тоа и да кажете слободно: „Јас можам спокојно да умрам уште денес.“

Тогаш вие ќе бидете на ред да ги советувате другите како да го направат ова, задачата преминува во ваши раце, но само доколку ја исполните вашата мисија. Мотивациските книги кои ви кажуваат дека треба да се помириете со вашата моментална ситуација вадејќи го најдоброто од нив, можеби дејствуваат утешно, но вам не ви треба некој кој ќе ве утеша. Вам ви треба некој кој ќе ве поттикне да го направите првиот чекор на вашиот сопствен пат, оној за кој инстинктот ви кажува дека може да ве одведе до врвот. Не вадете го најдоброто од моменталната ситуација, вадете го најдоброто од себе, почнувајќи од денес, и запомнете дека воин

кој никогаш не се откажува од својата војна, никогаш нема да биде победен од противниците. Вие никогаш нема да бидете победени, не откажувајте се од себеси. Лесно е да бидете жртви на судбина која не постои, тешко е да бидете силни и сами да си ја скроите судбината.“

Додека го пишуваваше сето ова, чувствуваваше морници по целото тело, се наежуваше одново и одново по секој напишан збор. Се чувствуваваше жива. Си ветувам себеси дека доколку навистина ја издадам својата книга, овој текст ќе биде дел од неа, бидејќи визуализацијата е мајка на остварувањето. Јас го гледам нештото уште пред да го видат другите, за да му докажам на светот дека може да постои, бидејќи иако не постои во моментот, јас ќе го реализирам.

Стана, си направи уште едно кафе, го смести текстот во фиоката под масата и седна на фотелјата. На двоседот сè уште лежеше палтото кое го носеше вчера. Посегна по него и од џебот ја извади визит-картичката од момчето кое го запозна синоќа на шанкот.

Почувствува чудна енергија која ја тераше да ја фрли в канта, но желбата за продолжување и заборавање беше поголема од таа енергија. Стомакот ѝ се превртуваше од помислата што ја доби гледајќи во неговата домашна адреса. „Зошто ли на визит-картичката ја има неговата домашна адреса?“, се запраша, шетајќи ја меѓу прстите.

Се потсети на бившиот, со него веќе заврши. „Да сакаше да ме врати или барем да разговара со

мене, би го сторил тоа. Но, како што викаат, клише, а вистина. Надежта последна умира, но сепак умира“, иако знаеше дека нејзината ќе умре заедно со неа. Реши да го залаже срцето со погребување на нешто што не постои. Реши да ја закопа надежта уште пред да умре, обидувајќи се да се спаси од бездната во којашто ја туркаше. Реши да замине во неповрат, иако потајно сè уште се надеваше дека пак ќе се врати. Глупава девојка, зошто би го нарекле неповрат, ако има пат за враќање назад?

Поминаа неколку денови од таа мисла која ѝ се појави во главата. Но, како што викаше таа, кога границите на мозокот ќе се прошират од некоја идеја – никогаш веќе нема да се вратат во првобитната состојба. Така и нејзините. Пред тие неколку денови, на фотелјата, започна да визуализира средба со момчето од шанкот. Ѓ беше доволно што искрено ја посоветува, иако воопшто не ја познаваше.

Тоа го стори и тој нејзиниот со неа, утрото кога ѝ го подари тефтерот во знак на верба во нејзината способност, иако не ја познаваше. Сфати дека таа, всушност, се претвори во негова женска верзија. Не знаеше дека на приказните со ист почеток, крајот им е идентичен. Таа вечер, се бањаше цел час. Како да сакаше водата да ги измие спомените кои беа врежани во нејзината кожа. Пред да започне да се средува, застана гола пред огледалото – она што го гледаше воопшто не ѝ се допаѓаше. Раце завиткани околу нејзините гради, како слегуваат надолу, ја прекриваат со отров и бодликава жица. Ѓ го параат

срцето, всушност она малку што останало од него. Прочепкуваат внатре во него, и во истиот момент се сушат. Ги снемјува. Не смеат да гибнат таму, во срцето. Наскоро тоа ќе биде единствениот дел од неа што ќе остане чист.

Го немаше она наежување кое беше присутно во секое влакненце од нејзината кожа додека ја пудреше за него. Го немаше она треперење на усните додека го нанесуваше карминот кој знаеше дека наскоро ќе биде размачкан. Ниту пак оној сјај во очите кога се гледаше себеси така убава во огледалото. Овој пат не беше убава за него, туку за некој друг, а тоа ја направи да се почувствува како најгрдата жена во светот. Но, реши да оди против инстинктите, реши да го послуша разумот кој ѝ кажуваше да продолжи да чекори и покрај камењата кои срцето ѝ ги ставаше за да ја сопне.

Камо да се сопнеше од надежта, камо да си ги искршеше нозете од спомените.

„Првпат во животот се чувствувам погрешно, правејќи вистинска одлука, зошто?“, се прашуваше поминувајќи го последниот блок до неговата зграда. Во стомакот она што ѝ се превртуваше не беа пеперутки, тие одамна беа прегазени, заедно со гордоста поради него. Чувствуваше оган во утробата од кој ја облеваше студена пот додека ги качуваше скалите. Подголтна, си ги оближа усните и пристигнувајќи до вратата од неговиот стан, кој се наоѓаше на последниот кат, засвони на свончето.

Не, никој не отвори, ниту по второто звонење. Ѐ олесни. Но, токму кога си мислеше дека Бог направил сè за да ја спречи во тоа што го наумила, вратата се отвори. Силен мирис од темперни бои ја удри во лицето. Момчето од шанкот стоеше пред неа со четка за сликање во раката.

„Тој е уметник“, си помисли. Како што би направила секоја глупава девојка, го спореди детскиот сон за сродната душа со оваа ситуација. Момчето во сонот беше сликар. Иако главата ѝ даваше позитивни мисли, срцето сè уште ја тераше да се извини за ненајавената посета и да си замине додека не е доцна. Но, таа реши да остане доследна на својата намера.

„Се надевам дека не пречам, сакав само да поразговарам со некого. Не сакав да ти се јавам по телефон, бидејќи разговорот очи в очи се разликува од оној преку жица. Жицата не можеш да ја анализираш додека ти зборува и да заклучиш дали соговорникот е искрен или не“, подголтна, потпирајќи се на железата кои го заградуваа катот зад неа. Наеднаш ѝ се сврти во главата. „Кажувам глупости“, си помисли.

Тој само се смешкаше гледајќи ја, како да си ги повторуваше зборовите во главата кои пред малку ги слушна од неа. „Не е важно дали разговараш со некого преку телефон или очи в очи. Понекогаш и кога ги анализираме реакциите, зборовите или очите на соговорникот, сепак грешиме во нашата процена околу неговата искреност.“

Излезе низ вратата, ја стисна за раменици и ја покани внатре: „Влези, штотуку ја сликав панорамата на градот. Оттука имам совршен поглед. Токму поради тоа и го одбрав овој стан на последниот кат“, си ја гризна устата, поканувајќи ја во своето ателје. Беше со темносини сидови и со безброј слики наредени на сидовите, недовршени на подот и неколку стуткани до кантата.

Наспроти масата, за сликање се наоѓаше црвена свилена прекривка, која како да беше само фрлена на подот. Наместо светло, гореа свеќи.

„Зар штедиш на електрична енергија“, го праша, анализирајќи ги сликите околу неа.

„Не, на оваа светлина контурите на телото се истакнуваат повеќе. Користам електрична енергија, но

кога сликам, преферирам свеќи, а сликам често, што значи дека сепак твојот заклучок е точен. Заштедувам на електрична енергија“, се насмевна, спуштајќи ја четката врз масата, прекрстувајќи ги рацете.

„Контурите на телото“, си ги повтори неговите зборови во главата, „зар слика портрети на голи луѓе?“, се запраша, седнувајќи на црната кожна табуретка до нејзините нозе.

„Зар сликаш голи луѓе“, го праша, возбудувајќи се од тоа како звучеше нејзиното прашање кажано на глас.

„Да, повеќето од нив се девојки, но има и момци кои сакаат да имаат свој портрет. Не гледај ме така, не сум хомосексуалец. Иако ти спомнав контури на тело, не секогаш моите клиенти се целосно разголени. Понекогаш им го сликам само профилот, а понекогаш и телото, зависи што ќе побараат од мене“. Се сврти кон неа, клекнувајќи пред нејзините нозе.

„Што те натера тебе да дојдеш кај непознат човек во неговиот стан, зар не се плашиш?“

Понекогаш блиските нè повредуваат повеќе од непознатите. „Не се плашам од тебе, бидејќи оној ден на шанкот беше целосно искрен со мене. Човек кој му помага на човек кој не го познава, не е лош. Ми даде совет иако не ме познаваше, а јас решив да си заминам бидејќи не те познавав, а ниту сакав да те запознам. Но, сега сум тука. Сакав само друштво и завршив во твојот стан.“

Изговарајќи ги овие зборови се почувствува како евтина проститутка, но знаеше дека тие

чувства ѝ ги испраќа срцето. Разумот ѝ кажуваше нешто сосем друго, а тоа беше дека треба да продолжи со тоа што го прави, бидејќи не правеше ништо лошо, зашто таа беше слободна девојка.

„Стани, ајде да те насликаме“ ѝ рече, подавајќи ја раката кон нејзината. „Сама реши си како сакаш да те сликам, вечерва сум расположен, искористи го мојот талент.“

„Ти размисли, а јас ќе одам да си ги измијам рацеви“, му рече, излегувајќи од собата.

„Сакаш ли нешто за пиење, имам вотка“, и дофрли од дневната соба, која не беше ништо поразлична од неговото ателје. Мрачна соба, поврзана со нешто што прилегаше на кујна, осветлена со свеќи и слики расфрлани на сите страни.

„Може, но доколку и ти се напиеш со мене“, му довикна, соблекувајќи ги алиштата. Ги остави на кожниот стол и седна на црвената прекривка. Сосема гола, препуштена на својот инстинкт, срцето ќе ѝ излезеше од градите. Сакаше да го заборави, сакаше да си ги оттргне мислите, сакаше секс, авантура, нешто што би ја убило надежта во неа, иако се лажеше дека веќе е мртва. Сакаше да му припаѓа на друг, бидејќи знаеше дека во спротивно цел живот би му се враќала нему, на оној кој везден ја остава без око да му трепне. Оној вистинскиот, кој за брзо време ќе го замени со погрешен, по своја волја и негов инает. По своја брзоплетост и негова гордост. „Не прави ми го она што не сакаш да ти го направам“, се потсети на неговата реченица. „А зарем тој го почитува неговиот збор? Зар сака да

биде оставан, па затоа ме остава мене?“, подголтуваше, се премислуваше, но сепак тоа женско его ја закова на местото. Пред очи ѝ прелетаа сите оставања, сите враќања, секое водење љубов во кое тој никогаш не покажа нежност. Секое нејзино неодговорено прашање, неговата ладнокрвност, она навидум едноставно, но сепак необично во него на коешто беше слаба, нивните песни ѝ брмчеа во ушите, тефтерот во кој спиеше неговата доверба, нејзината ненапишана книга, секое нејзино пијанчење поради него, секоја солза и нерв потрошени бесполезно. Ја крена главата нагоре, задржувајќи ги солзите, на таванот забележа слики од голи девојки. Не беа само обични слики, туку еротски. На една од нив имаше две женски тела и едно машко, како се допираат. Се потсети на нивната единствена сексуална фантазија која ја немаа остварено заедно. Ја спушти главата и се судри со погледот на сликарот, црномуресто момче со кафеави очи. Беше искрено, но имаше нешто расипано во него, нешто мрачно од коешто ја црпеше инспирацијата за сликање, во тоа беше сигурна.

Но, сеедно ѝ беше каков е тој. Не можеше да си ги сопне солзите повеќе, ги стави рацете преку лицето и започна тој вулкан од емоции да еруптира врз нејзиното голо тело.

„Нема да те прашам зошто реши да те насликам гола, ниту пак зошто плачеш, знам дека нема да ми кажеш, само, те молам, тргни ги рацете од тоа прекрасно лице, сакам да ти ги насликам солзите. Шминката ти е размачкана, ремек-дело. Совршена

си кога вака ужасно се чувствуваш, ти го гледам тоа во очите. Сигурен сум дека и другите ќе го видат истото кога ќе го набљудуваат твојот портрет.“

Го послуша, додека тој ја сликаше сфати дека лесно можеш да му наметнеш мислење на човек кој штотуку го загубил своето. По два часа, портретот беше готов. Сликата беше убава, но за некој кој не знае колку е грда нејзината приказна скриена под платното. Ја допи четвртата чаша вотка и си стави уште една, овој пат дупла. Започна да му се смее в лице.

„Ти, знаеш ли што е сродна душа?“, го праша саркастично. „Иако си уметник, се сомневам дека си запознаен со терминологијата на Коелјо, за сродните души. Тој вели дека луѓето се реинкарнираат. Човек чија душа се реинкарнира во две тела, машко и женско, женско и женско или машко и машко, соединува две личности по реинкарнацијата кои повторно се раѓаат на Земјата и се бараат еден со друг. Се додека не се најдат, се бараат. Што би рекол Балашевиќ, ретките се наоѓаат, некогаш, кога тогаш.“

„Паметна девојко, гледам дека си начитана, ги знам Балашевиќ и Коелјо, верувам во сродни души исто како и ти, но едно не знам. Дали си свесна дека јас и ти не сме сродни души, ниту јас не сум тој што сакаш да го опишуваш во своите текстови, ниту пак ти си девојката која сакам да ја сликам целиот свој живот.“

Таа не сакаше да биде негова муза, ниту пак тој нејзина, но замолкна. Го остави да заврши со

говорот. „Сепак, има едно нешто што ме привлекува кај тебе, твојата искреност. Немам сретнато девојка која директно ми има кажано што мисли во моментот, ниту пак има заплакано пред мене. Ти не се срамиш од ништо, не се срамиш од своите чувства, не се срамиш од својата голотија, прекрасна си. Не знам која е причината поради која се уништуваш, но знам дека си доволно силна за да ја уништиш и да го спречиш твоето пропаѓање. Знаеш и ти зошто дојде вечерва кај мене, знам и јас, бидејќи се чувствувам исто како тебе, но имам едно прашање на кое не се сомневам дека ќе ми одговориш. Дали навистина го сакаш ова, дали навистина сакаш да ја убиеш надежта уште пред да умре самата? Јас го имам сторено тоа безброј пати и, ти тврдам, бесполезно е.“

Без да му одговори, како што претпостави, стана и го бакна. Понекогаш бакнежот е вистинскиот одговор на некои прашања, но не и на неговото.

Го остави цртежот недовршен и ја зеде во себе на подот. Се чувствуваше како највалканата жена на светот, се чувствуваше мизерно. Глумеше дека ужива во неговите движења, а всушност ѝ доаѓаше да поврати. Но, продолжи со она што самата го започна. Знаеше дека тоа што ќе го чувствува изутрина ќе биде посилено од болката, знаеше дека ќе се мрази себеси, но продолжи да се преправа сè додека тој не го достигна врвот на задоволството. Таа не можеше да го достигне со иста експлозивност со никого, освен со својот, со него. Ниту еден не го знаеше секое движење на

нејзиното тело и како реагира тоа на определен допир или бакнеж.

Кога сè беше готово, повторно подголгнувања, но овојпат подлабоки од претходно, во грлото чувствуваше кнедла која никогаш нема да може да ја голтне. Беше голем залак за нејзината самопочит. Не сакаше да ја голтне, сакаше да се удави од неа, сакаше да се задуши. Свесно одбра да се уништи себеси, наместо да дозволи тој да ја уништува цел живот, секој ден, полека, но сигурно. Вака барем знаеше дека самата себеси се уништила.

Викна такси и си замина. Сликарот никогаш повторно не го виде, но барем знаеше дека е целосно искрен кон неа.

Нешто што никогаш не го доби од него, од својот. Ја поздрави со рака, советувајќи ја да го следи својот сон за којшто му раскажа по сексот. Пред заминување ѝ го подари нејзиниот портрет, контурите на нејзиното голо тело кое изгледаше привлечно за сечие око, освен за нејзиното.

Самата себеси си беше одвратна, избличена. Не му се заблагодари, само го бакна в образ и седна на задното седиште. Патот до дома ѝ изгледаше бескраен.

Радиото ја иритираше. Впрочем, сè ја иритираше, чувствуваше како го мрази целиот свет, а всушност се мразеше само самата себеси. Влезе во станот, лабрадорот спиеше на двоседот. Ја исклучи светилката и замина во бањата. Не го направи она клише од филмовите, да ја пушти водата во кадата

и да плаче под тушот. Пушти студен млаз и без размислување застапа под него. Не сакаше да измие нешто што не може да биде измиено, сакаше само да се отрезни.

Дури и тој студен млаз ја потсети на него. Си легна во спалната, тресејќи се. Портретот го фрли на подот во спалната, заедно со алиштата кои ги носеше таа вечер. Го зеде фенот и започна да дува под ќебето. Сфати зошто тој го користел секогаш кога владееше хаос во неговата глава. Звукот навистина ја смири. Без разлика дали беше само од фенот или од помислата на него, таа потона во сон кога првите зраци на сонцето се протнаа низ ролетните во нејзината соба.

Лабрадорот повторно се премести на нејзиниот кревет, под нејзините нозе.

Се разбуди само два часа по запивањето. Наместо болка во главата, не чувствуваше ништо. Како секоја емоција да беше изумрела во неа.

Долго време гледаше во една точка, без да го отргне погледот. Изгледаше бездушно, како да беше разочарана што сè уште е жива. Стана, го нахрани лабрадорот и се истушира.

Сфати дека чувствата предизвикани од гнев, гордост, его, тага, среќа, се менуваат брзо. Само оние кои не се измениле под влијание на сите претходни, се вистинските. Нејзината надеж беше вистинска.

Тоа утро застапа пред огледалото и си удри шлаганица. Знаеше дека нема да постигне ништо ако плаче за тоа што го стори, бидејќи го стори

свесно. Го стори без размислување. Некои работи кои сме ги направиле без размислување во минатото, стануваат едни од главните теми на кои размислуваме во иднина.

Седна на фотелјата и покриена со ќебето повторно гледаше во една точка. Иако надвор снегот се топеше под зраците на сонцето, сепак тоа не успеа да ја стопи нејзината вина.

Реши да разговара со него. Сакаше да му признае што направи, иако знаеше дека нема потреба, тие веќе не беа заедно. Но, без разлика, сакаше да разговара со него за да ѝ олесни, за да може да продолжи да живее онаму каде што застана.

Го заврти неговиот број, но овој пат повторно без размислување ја притисна слушалката. Не чекаше повеќе да собере храброст како порано. Сигналот се појави. Не знаеше ниту како ќе започне, а уште помалку како ќе заврши нивниот разговор, но знаеше дека ќе биде почеток на нејзиниот крај кој сама го избра.

Тој, за разлика од неа, во меѓувреме ја чекаше. Сакаше само да ѝ даде време да се смири. Мислеше дека е неговата сродна душа, која нема да ја изневери доверба која беше толку блиску за да биде целосна. Исто како неа, се надеваше дека токму таа е она вистинското. Кога го виде нејзиниот број на екранот си помисли, конечно, помина на последниот тест.

„Здраво, како си?“, звучеше исто како и тој секој пат кога ќе ѝ се јавеше по раскинување.

„Добар сум, мило ми е што те слушам, но не можам да зборувам сега, малку сум во бркотница,

ќе може ли да се најдеме за еден час во Градскиот парк?”

„Секако“, му одговори. Не очекуваше да се видат, мислеше дека ќе разговараат само преку телефон, но никогаш не би одбила средба со него. Не планираше да се подготвува, реши да се појави во тренерки, ненашминкана, со коњско опавче, онаква каква што тој никогаш ја немаше видено. Впрочем не беше изменет само нејзиниот физички изглед, дури и погледот првпат ѝ оддаваше вина во нивната, ако може да се нарече, врска. Пристигна пет минути порано пред влезот на паркот, каде што договорија да се сретнат.

Секако дека тој не беше во бркотница, но мораше да искористи еден од неговите вообичаени изговори за да ја види без да покаже желба за тоа. Секогаш успеваше нивните средби да ги претвори во обврска за која ја убедуваше дека одвојува време во текот на неделата, а всушност умираше да биде во нејзино друштво, макар и половина час.

Пристигна и тој, во истиот момент кога таа ја фрли цигарата и ја стапна со врвот од патиката.

Како и обично, на првата средба по секое последно раскинување, тој ја поздравува со ракување. Никогаш не ја прегрна, ниту пак ѝ кажа дека му недостасувала.

Кога ќе ѝ ја подадеше раката, секогаш се прашуваше што му значи тоа, дали е само пријателски поздрав или покана за помирување.

Таа вечер не си го постави истото прашање, знаеше дека нивната средба нема да води кон пријателство, а уште помалку кон помирување.

„Каде ќе одиме?“ го праша, прифаќајќи го ракувањето. Не го праша дали е добро, а толку проклето сакаше да дознае како се чувствува. Кога одеше покрај него се чувствуваше згрижено, женствено, убаво, иако тој никогаш не ја дофати нејзината рака во јавност, ниту пак ѝ кажа дека е убава, уште помалку дека е негова.

„Ќе прошетаме низ паркот, времето е пријатно, не е ниту студено, ниту топло, некако е свежо, ми се допаѓа. Најде ли некој дечко додека ме немаше?“ ја праша низ насмевка. Го очекуваше истиот одговор како и секогаш, но овојпат беше поразлично.

Таа молчеше. Немаше храброст веднаш да му одговори.

„Молчењето значи да, според поговорките, дали твоево ја потврдува реченицава? Зошто молчиш?“, започна да трепери неговиот глас. Започна да подголгнува и да се смее иронично. Застана пред неа, а таа го впери погледот во него.

„Тој е сликар, го запознав оној ден кога ти беше излезен со твојата бивша во локалот наспроти вашиот. Отидов кај него, јас и тој...“, подголтна, свртувајќи го погледот настрана. „Јас и тој имавме секс, тој ме наслика гола, бевме пијани, но го направив тоа сосема свесно, за да те загубам.“

„Зошто би сакала да ме загубиш, ако ме сакаш?“, ја праша, втиснувајќи ги очилата навнатре како и секогаш кога беше нервозен.

„Зошто ти дозволи да ме загубиш безброј пати, да ме оставаш кажувајќи ми секојпат дека е

засекогаш. Зар беше сигурен дека ќе ти се враќам по секое оставање?”

„Мислев дека си мојата Бони, која нема да ме остави без разлика на сѐ, јас всушност никогаш не те оставив навистина. Јас...“, усните почнаа да му треперат. „Јас, всушност, ти давав време да созреваш самата, далеку од мене, те ставав на тестови, само за да ја проверам твојата доверба, твојата зрелост, до каде си со размислувањето.“

„А средбата со бившата?“, го праша, повишувајќи го тонот, стегајќи ги забите. „Зошто таа ми крена на твојот мобилен телефон онаа вечер, пред да заминеме за Виена?“

„Ти си брзоплета, секогаш те учев да бидеш најбавна кога ти се брза, но овој пат не ме послуша, падна на твојот последен тест.“

„Не предавај ми лекции, одговори ми макар еднаш директно на прашањата“, му рече, гледајќи го в очи. Можеше да види како му светкаат, тоа беше знак на задржани солзи.

„Мојата бивша, првиот пат навистина сакаше да ми се врати, но јас ја одбив, бидејќи сакав да ти дадам шанса тебе. Тој ден не се појавив на работа, бидејќи таа ме пречека пред зградата токму кога тргнував. Ме замоли да одиме на чај и да поразговараме. Рече дека ѝ бил потребен разговор со некого, а бидејќи знаев како е кога немаш со кого да разговараш кога ти е тешко, не можев да ја одбијам. Немаше каде да остане и на крајот ѝ понудив да спие на мојот двосед во дневната. Кренала на мобилниот кога сум бил во тоалет, но ми кажа дека

се работело за грешка. Ниту на крај памет не ми падна дека тоа си можела да бидеш ти.“

„Нели таа беше во странство, со друг маж“, подголтнувајќи се приближи чекор кон него.

„Беше, но се врати, мажот ја оставил поради друга, знаеш кармата постои, тоа што го правиш секогаш ти се враќа, без разлика дали е добро или лошо. Поради тоа ѝ беше потребен разговор со некого, беше загубена. Оттогаш не ја видов повторно сè до претходната недела, кога пак ме побара. Сакаше да ми изрази сочувство за смртта на татко ми и воедно да ме праша како стојам на љубовен и професионален план, божем ја интересирало како сум. Но, верувај, мене ниту една не може да ме прелаже со тие евтини трикови. Знам дека сака повторно да биде со мене, но јас не ја сакам, не можам да замислам каков би ми бил животот кога би направил грешка и би стапил во брак со неа додека бевме заедно. Не можев да замислам каков би бил мојот живот да не те запознаев воопшто поради неа, сè до денес. Знаеш, јас во тебе ја гледав мојата идна сопруга.“

Неговите последни зборови ја оглувеа, започна да ѝ брмчи во ушите, а кнедлите во грлото не престануваа да се нижат сè до устата. Чувствувааш гадење од самата себеси. „Зошто не го дозна ова порано, зошто не го почека уште овој пат кога го чекаше толку многу пати претходно? Зошто избрза, зошто не ја фрли визит-картичката в канта онаа вечер?“ Многу зошто, без ниту едно затоа. Џ доаѓаше да вреска на глас, но наместо тоа тивко му рече: „Прости ми“, и си замина.

„Никогаш“, слушна како преку рамо ѝ влепува шлаканица тој збор излезен од неговата уста. Толку многу горчина и омраза се чувствуваше во него, но таа не застапа, продолжи да чекори напред како ништо да не слушнала.

Можеби тој ја остави безброј пати, но таа го остави само еднаш.

„Што направив јас? Зар станав девојка за една вечер?“, се прашуваше по патот до дома. Повторно плачеше на улица, исто како и секојпат кога раскинуваа. Но, вечерва не плачеше за себеси. Плачеше за него, ја чувствуваше неговата болка, нејзиното предавство го уби. Реченицата, „јас во тебе гледав идна сопруга“ ја тераше да застане сред пат и да не се тргне кога ќе ѝ светнат фаровите од некој автомобил.

Вината ја јадеше однатре, овој пат навистина беше готово, нејзиниот инстинкт никогаш не грешеше, ѝ кажа дека со друг успеала да сруши во една вечер сè што заедно граделе со денови, месеци.

„Заслужувам болка и полоша од оваа што ми го пара телото, заслужувам да умрам. Во што се претворив?“, се прашуваше. Влезе во станот, ги избриша солзите со ракавот и замижа, не помрднувајќи се. Стоеше така неколку минути. Кога ги отвори очите, станот ѝ изгледаше како непознато место, иако во него живееше со години. „Овој стан е на друга девојка, на старата јас, непозната личност за мене, личност која не би повредила друга личност свесно само за да се спаси себеси од неа. Каде е логиката во тоа што го направив?“, ги соблече

алиштата, исто како онаа вечер пред да се појави тој на нејзината врата по втор пат, неочекувано. И покрај тоа што мислеше дека надежта е убиена од нејзината грешка, сфати дека таа никогаш нема да умре, колку и да ја закопува со нови спомени пред време, колку и да ја потиснува со вештачка насмевка покрај друг. Се мушна под ќебето, лабрадорот спиеше во нејзината спална. И се чинеше како и тој да ја избегнува поради тоа што го стори.

Солзите повторно ја посетија, и покрај секое убедување дека нема да заплаче повеќе. Мораше да плаче, мораше некако да си ја измие гнасотијата од душата кога веќе онаа од телото не можеше. Си мислеше: „Ако солзите можат да ми ја измијат душата, тогаш можеби и водата може да ме измие однатре, да ми го измие телото, да ме ослободи. Можеби мојот сон сè уште не е остварен, можеби книгата не е напишана во неговиот тефтер, но јас немам веќе сила да сонувам, немам веќе волја да пишувам, знам дека мојата книга би станала бестселер, доволно ми е тоа што ја знам тајната на успехот. Таа се крие во мислите, но јас немам веќе сила ниту да размислувам. За што би пишувала? За довербата ли? Или пак за сродни души, можеби за моите неостварени соништа, за мојот страв од неуспех, за сите пропуштени шанси. Можеби за него, оној кој ме штитеше од куршуми, а јас застанав зад чкрапалото и го испукав оној последниот во него, колку да му заблагодарам. За што би пишувала?“, се прашуваше себеси, удирајќи си ја главата со рацете. „Болката која ја чувствуваш од ударите не е

ништо во споредба со онаа која му ја нанесе нему. Не заслужуваш да постоиш. Му одржа лекција на учителот, кој те научи како да живееш, убивајќи го.”

Стана од фотелјата, се облече и замина на автобуската станица. Купи билет во еден правец. Без да помисли како би се чувствувале нејзините најблиски, како би се чувствувал тој, замина во градот каде што беа на одмор.

Замина, барајќи ја нивната плажа која прилегаше на пештера, одделена од останатите.

Таму ја помина најубавата ноќ од својот живот. Беа пијани и двајцата, тој ја фати за рака водејќи ја кон непознато место до кое се стигнуваше слегувајќи по железни скалички. Беше опколено со карпи, една од нив беше во водата, каде што имаа секс неколку пати. Можеби звучи клише, премногу добро за да биде вистинито, но беше вистина. Беше она за коешто другите можат само да сонуваат, искуство кое ретко кој се дрзнал да го доживее, а сите сонуваат за него.

Меѓу камењата на плажата, таа вечер ја загуби својата бисерна обетка која ја носеше она утрово кога првпат ја посети ненајавено. Не ја пронајде, но тој ја утеши со тоа што ѝ рече да ја остави таму, како сведок на сето она што се случуваше таа вечер.

Бидејќи беше пролет, плажите беа затворени, но сепак имаше автобус кој ги носи жителите на градот до куќите изградени во нивна близина. Кога пристигна близу плажата беше околу 19 часот, слегувајќи од автобусот слушна дофрлување од некоја жена. Каде оди во пролет, навечер, слегувајќи пред

портите на затворени плажи? Сигурно е наркоманка, не знае ниту самата што прави.

Кога таа вечер не би била последната од нејзиниот живот, можеби би ја опцула жената, но реши овој пат да не го прави тоа. Голем е човекот кој молчи и кога е во право. Почека автобусот да исчезне од нејзиниот видик и се префрли преку железните решетки. Упатувајќи се кон плажата, се потсети на сите случки што ги доживеа тоа лето.

Се чувствуваше како да се наоѓа во хорор филм. Ништо не го осветлуваше нејзиниот пат, освен природната светлина на небото. Оддалеку слушаше како бранови удираат во песокот. Камповите околу неа прилегаа на гробови. Но, таа не се плашеше од ништо. Важно ѝ беше само да стигне до плажата. Си го чувствуваше срцето во грлото како пулсира удирајќи сè посилено, како да сакаше да ја спречи во нејзината намера.

Реши да одмори, седнувајќи врз песокот на првата плажа која ѝ излезе на патот. Сепак, ова беа последните мигови од нејзиниот живот што сакаше да ги помине гледајќи во езерото, слушајќи ги брановите. Сега тие беа нејзиниот фен кој можеше да ѝ го среди хаосот во главата.

Го извади телефонот од џебот и го заврти неговиот број. Сакаше да го слушне за последен пат, сакаше да му каже дека е таму, на нивното место. Барем така се залажуваше себеси, дека му се јавува поради овие причини, а всушност потсвесно знаеше дека сака да го уплаши, да му каже дека никогаш повторно нема да ја види, сакаше да го почувствува

стравот во неговиот глас преку слушалката, како срцето му излегува удирајќи со пулсот во нејзините уши. Сакаше да ја спречи во тоа, да ѝ прости, да се обиде да ја премисли. Да дојде и да ја спаси, да ја спаси од бездната, од нејзиниот иден убиец кој наскоро ќе го измие гревот што го стори поради него.

„Молам“, беше првиот збор со кој ѝ се обрати, во гласот му се забележуваше незаинтересираност измешана со чудно олеснување.

„Јас сум во близина на нашата плажа, ја помниш ли? Онаа на која ја поминавме најубавата ноќ од нашите животи. Се надевам дека ќе ја пронајдеш твојата Бони и ќе ја доведеш на нашето место еден ден. Се надевам дека ќе ја пронајдеш жената на твојот живот, бидејќи тоа очигледно не сум јас. Се надевам дека ќе биде подобра од мене, бидејќи јас иако не бев најдобра, те сакав најдобро што можев.“

Вдиша длабоко, затворајќи ги очите и продолжи: „Знам дека ова што го правам е клише, мразам клишеа, мразам да се однесувам вака, детинесто, но немам друг избор, не знам како би ја исчистила оваа гнасотија од мојата душа. Се гледаме во некој нареден свет. Збогум.“

„Прави што сакаш“, ѝ рече, „но запомни дека твојата мисија на овој свет сè уште не е исполнета, твојата приказна не е напишана, животот само што започнал за тебе. Јас нема да дојдам и да те спасам како што се надеваш, спаси се самата.“

Ја спушти слушалката и доби напад на паника, но реши да не презема ништо. Веруваше дека таа

нема да го стори тоа, но сепак испи неколку лексими таа вечер. Успеа да го загрижи, успеа да го преплаши, да го натера да сака да стори нешто за да ја спаси, но сепак не стори ништо.

Стана од песокот, со мислата дека можеби ќе се појави во последен момент, но знаеше дека нема да дојде. Се упати кон плажата, овој пат не плачеше, немаше причина зошто да плаче, таа веќе беше мртва за него, каква разлика би имало ако навистина умре.

Чекореше како жив мртовец низ тие темници во кои единствена светлина беше давењето на месечината во езерото, чиниш се милуваа во ноќта. Додека депресијата го обземаше нејзиниот дух, дишењето ѝ стануваше се потешко.

Стравот ѝ го ежеше секое влакненце од телото, но помислата на тоа дека наскоро сè ќе заврши и дека водата ќе ја ослободи, ја смируваше повторно. Чувството кое ја обземаше додека визуализираше како таа ја измива однатре, ѝ ја дава смиреноста која долго време ја посакуваше, започна да ѝ се допаѓа сè повеќе. Наеднаш таа бескрајна темнина се претвори во ограничен простор со карпести огради од кои се удираа брановите и го создаваа оној вознемирувачки звук кој одсвонуваше сè погласно во нејзините уши и се соединуваше со силното чукање на срцето. Запали цигара. „За разлика од сите оние пати кога кажував дека е последна, овој пат конечно ќе си го одржам зборот“, помисли. Раштрканите мисли, измешаните чувства и пепелта од последната цигара се давеа во водата. А

таа, потиштена и екстремно смирена, реши да ужива во црната темнина која според неа и не толку се разликуваше од нејзината душа. Моментот кој го замислуваше и го споредуваше со лексيليум за смирување беше заменет со страв од непознатото кога ја пушти раката, галејќи го нејзиниот иден убиец. Беше толку студена што ѝ беше страв да ја стисне и да ѝ се препушти. Се оддалечи и почека уште еден момент.

Во тој момент се премисли. Замина со трчање до портите на плажата. Се префрли повторно преку нив и започна да чекори по автопатот.

Тргна назад кон темнината, барајќи ја светлината. Иако знаеше дека тоа е само светло од возилата кои поминуваат покрај неа, чекореше цврсто и со крената глава. Како да не забележуваше ништо. Немирот и депресијата се имаа здружено против нејзиниот разум и сакаа да го уништат. Но, тој беше посилен, можеби не силен колку болката во стапалата од високите потпетици, но доволно за да ја натера да продолжи по патот кој изгледаше бесконечен. Се движеше, и покрај страшната болка. Автобус во 21 часот за назад немаше, а центарот се наоѓаше на 15 километри од плажата. Цели 15 километри на тие високи потпетици! „Тоа боли, а јас нагазувам повеќе, бидејќи болката спречува болка, нели?“, си рече, смеејќи се саркастично.

„Зошто да умрам поради некој за кого веќе сум мртва? Очајно се трудев да разберам што ми се случува и на крајот сфатив дека животот е како изминување многу километри на високи

потпетици. Можеби нозете ќе те болат, но треба да продолжиш да газиш цврсто. Ќе дојде момент кога болката ќе ја спречи другата болка и ти ќе продолжиш да чекориш слободно, како никогаш дотогаш. Јас ќе чекорам слободно како никогаш досега, бидејќи дури и кога не гледам причина за да продолжам да живеам, сепак ќе продолжам. Причината сама ќе ме најде. Човекот не е храбар само ако се дрзнал да се самоубие, храбар е ако се откаже од тоа и се дрзне повторно да живее. Иако чувството при замислување самоубиство е олеснувачко, чувството при откажување од него е ослободувачко.“

И навистина, причината ја најде. По 4 и пол часа, конечно, стигна до центарот. Беше доцна, не сакаше да бара сместување и реши да преспие под отворено небо, а изутрина да замине со првиот автобус.

Реши повторно да си купи билет во еден правец, но овој пат не во неповрат, туку во нов живот. Живот во кој единствена мотивација поради која ќе се буди наутро, ќе биде нејзината книга и желбата светот да го направи едно подобро место за живеење, онака како што тој ја научи да го прави тоа.

Кога пристигна дома, исцрпена од патот и празниот стомак, сфати колку неодговорно постапила со тоа што го стори. Не беше само нејзиниот стомак празен, туку и оној на лабрадорот, кој не направи ништо за да ја заслужи оваа невнимателност од нејзина страна.

Застана до неа, мавтајќи со опашката. Тие кафеви очи не оддаваа разочараност, туку разби-

рање и среќа. Како со погледот да ѝ кажуваше дека му е мило што се вратила.

Сфати дека тој се оддалечил од неа бидејќи го забележал нејзиното невнимание кон него. „Што би се случило со него доколку го стореше она што сакаше да го стори? Би умрел од глад додека не би ја пронашле во езерото.“ Сликата од нејзината сина уста, отворени превртени очи и подуено тело како плови над водата, ја наежи. Колку ужасно би изгледала во очите на сите кои ја познаваат. Не сакаше ниту да се запраша како тоа би го поднело нејзиното семејство. Заборави на задачата која си ја имаше поставено себеси, а тоа беше да му овозможи на својот брат операција на ушите со која би го повратил слухот еден ден.

Заборави на сè. Па кој би го будел секое утро за на работа ако таа не го прави тоа за него во иднина? Гледајќи го прозорецот, тој почна да ѝ прилега на ковчег. Ја затресе главата, како да сакаше да ја исфрли мислата надвор и се упати кон кујната. Му даде на кучето да јаде, а за себе си направи сендвич. Го јадеше брзо и со сласт, како да не беше јадела со денови. Кога го дојаде, ги стави рацете на челото и ја спушти главата врз дрвената трпезариска маса. Си помисли на заштедените пари за црни денови од кои живееше веќе неколку месеци. „Брзо ќе ги снеса“, си помисли, „морам да сторам нешто. Не планирам да се вратам во библиотеката, иако знам дека директорот би ме примил со отворени раце и разочаран поглед. Не, нема да се вратам како поразен војник со знамето за капитулација

в раце, нема да се откажам од себеси, иако некои луѓе веќе се откажале од мене. Нема да умирам за некој што продолжи да живее без мене. Кога подобро ќе размислам, сето она што го направив беше поради него. Тој е виновен за моите гревови. Иако знам дека не е така, сепак ќе се тешам со таа мисла. Доколку не го сторев тоа, цел живот ќе се враќав на претходната страница, наместо да завртам нова. Сега кога сè е готово, нема ниту да се враќам на претходните страници, ниту пак да завртувам нова, ќе ја сменам книгата, но и ракописот. Ќе променам сè, сè што не ми се допаѓа во мојот живот. Ќе ја послушам поговорката која кажува дека доколку сакам да го променам светот, треба да започнам од самата себеси.“

Го извади на масата тефтерот што ѝ го подари и пушти рок-музика, од онаа неговата која ѝ го креваше адреналинот. Чувствуваше наплив на емоции, тага и среќа истовремено. Се чувствуваше тажна што дозволи хаосот да завладее во нејзиниот свет, но и среќна што сепак се случи да започне нов живот, онаков за кој беше подучувана од него цело време.

Реши да биде дама, каква што посакуваше тој, дама на која не ѝ е потребен маж за да биде среќна, дама под чија шминка се кријат солзите на борец кој никогаш не се откажал од војната наречена живот.

Волјата е најопасното оружје против него кое сакам да им го пренесам на луѓето, но за да го сторам тоа, претходно треба убаво да го наоштрам.

Конечно сфатив што значеше мојот кошмар, дека самата себеси можам да се спасам од секаква неволја.

Токму кога заврши со говорот во главата, некој тропна на вратата. Тропањето по вториот пат стана побрзо и посилено. Знаеше кој е зад неа.

Како е можно да се враќа секогаш кога решавам да продолжам со животот без него? Тропањето престана. По неколку минути повторно се појави. Лабрадорот почна да лае, знаеше дека нема да престане сè додека не отвори. Се упати кон вратата, ја дофати клучалката, ја заврти на левата страна и отвори.

Тоа беше тој, воздивна олеснително и ја прегрна.

„Ова не значи ништо, само мило ми е што си жива. Знаев дека нема да го сториш тоа, но сепак испив неколку лекселиуми синоќа поради тебе“, рече тој.

„Ова не значи ништо“, си ги повтори во главата неговите зборови, оттргнувајќи се.

„Сега, кога се увери во тоа, можеш да го напуштиш станот, жива сум и ќе бидам жива, меѓу сите овие мртви кои ме опкружуваат, бидејќи имам храброст да живеам, наместо да умрам“, му се насмевна, покажувајќи со раката кон вратата.

„Сакам да зборуваме за последен пат, сакам да ми објасниш зошто го стори тоа во детали, го заслужувам тоа покрај сè што сум направил за тебе.“

„Кога некој ми пререкува за сторената добрина, исто како да не направил ништо за мене.“

„Јас не ти пререков, сакав само да те потсетам кој сум, бидејќи самиот се потсетив која си ти. Често заборавав колку си добра, колку си искрена и колку ме поддржуваше во сè што правев без да ме прашаш дали е правилно или не. Често заборавав дека сум створил човек каков што никогаш не сум успеал да бидам самиот. Можеби премногу очекував од тебе, а ти давав премалку, очекувајќи да се задоволиш со трошки. Знаев дека пукаш високо, знаев дека доколку те повредам на каков било начин, ти ќе најдеш начин како да ме уништиш. Бев свесен за тоа секој пат кога те оставав, но сепак се надевав дека ја разбираш мојата променливост, мислев дека мојата понежна половина конечно сум ја пронашол. Но, згрешив. Не во процената, туку во постапките, требаше повеќе да верувам во тебе. Требаше да останам во моментите кога сакав да заминам и го правев тоа. Свесен сум за својата грешка, знам дека твојата ја направи намерно. Всушност, тоа што го стори не беше грешка, беше избор, нели? Избра да бидеш нечија, само за да ја убиеш секоја надеж дека можеби некогаш ќе бидеш моја повторно. Нели сум во право? Но, сепак сакам да знам зошто не размисли подобро пред да ја донесеш твојата одлука, земајќи ги предвид сите мои мани и недостатоци. Го направи тоа што го направи заслепена само од лошите моменти, но каде се добрите, зар ги заборава?“

Погледна настрана, отворајќи ја устата, ја затвори без да каже ништо.

Конечно дојде нејзиниот момент кога требаше да зборува, да го каже сето она за коешто мис-

леше дека никогаш нема да собере храброст и да го изусти. Си ги гризна усните, му се насмевна и го покани да седне на двоседот.

„Повели, јас ќе седнам тука, на фотелјата како и секогаш, а ти на двоседот, толку блиску, а сепак далеку. Вака беше и во нашето дружење кое никогаш не премина во вистинска врска. Никогаш не сфатив што беше ова нашето. Реченицата, јас и ти сме само пријатели со бенефиции, што ми ја кажа по третиот месец откако започнавме да се гледаме, ја сфатив како шега, бидејќи болеше помислата дека можеби навистина го мислеше тоа што го кажа таа вечер. Но, не е важно, си викав, сѐ додека ме сака и не ме остава. Изгледа дека било важно, бидејќи ти никогаш не ми кажа дека ме сакаш, ниту пак остана без да ме оставиш безброј пати претходно. Тоа не е љубов, барем не на правилен начин според мене, но знам дека ме сакаше на свој начин, кој иако не го разбирав, ми изгледаше симпатично. Додека ми зборуваше за своите бивши девојки и како си имал секс со нив на секоја бандера од градот, си мислев дека тоа е нормално, да ми раскажуваш за своите моменти кои ти оставиле впечаток во животот. Денес тоа го сфаќам како потсетување на она што си го сакал, а си го загубил. Со тие девојки си спиев во ист кревет, во мојот никогаш не остана повеќе од една вечер, секогаш си заминуваше пред да зазори или ме браќаше на културен начин од својот. Со нив си живеел под ист покрив со години, а со мене не сакаше ниту еден ден. Со нив си сакал брак, со мене не сакаше ниту врска. Нив си сакал да им ставиш

прстен на раката, а мојата ниту ја дофати некогаш и знам дека она што ми го рече, дека ме гледаше како идна сопруга, беше само твој манипулаторски трик со кој сакаше да ме повредиш. Нели еднаш ми кажа дека искусните луѓе не манипулираат со лага, туку со вистина? Ти си искусен и, иако си искрен, секој збор претходно го промислуваш пред да ми го кажеш. Хаосот секогаш победува во борбата со редот, бидејќи е подобро организиран, ми велеше. Јас бев во ред, а ти ме претвори во хаос, бидејќи беше подобро организиран. Можеби се каам за тоа што го сторив, но од друга страна се радувам што никогаш повторно нема да ме имаш, а јас да страхувам дека ќе ме оставиш внимавајќи на секој мој збор или постапка. Ти го извади најдоброто од мене, ме направи најдобра, можеше да уживаш во друштвото на својот робот кој го креира според сопствената замисла, но и будала би ја научила лекцијата која несвесно ми ја пренесе. А таа е дека со секое оставање ме учеше како да живеам без тебе. Иако спиев со друг, не водев љубов со него, бидејќи не го сакав, ниту пак тој мене, те сакав тебе и во моментите кога го чувствував во мене, се гадев од самата себеси. Не сакам да навлегувам во детали, бидејќи знам дека иако умираш од желба да ги слушнеш, сепак ќе те болат, а она што те боли тебе, мене ме убива. И знаеш, јас и ти уживавме да се повредуваме. Секој крај кој божем беше последен, ни причинуваше задоволство, знаејќи дека кога повторно ќе се сретнеме, почетокот ќе биде експлозивен, секојпат поинтересен и пострастен

од претходно. Но, знаев дека еден ден ќе ми здодее од тоа, дека ќе сакам повеќе од тебе, а ти нема да бидеш способен да ми го дадеш тоа. Се прашував зошто и конечно синоќа на патот до центар од плажата, си го одговорив прашањето. Не можеш да веруваш некому доколку не си веруваш првин самиот себеси. Кога ме убедуваше дека ми веруваш, ти всушност се убедуваше самиот себеси.“

Тој само молчеше, ги извади очилата протривајќи ги очите и ја замоли да седне покрај него. Иако знаеше дека нема да смени ништо, дека нема да ја врати никогаш повторно, седна покрај него, доволно блиску за да го слушне срцето како му лупа во градите. Имаше во право, но не ѝ го призна тоа, реши да молчи, остави тишината да зборува наместо него.

„Имаш ли алкохол во кујната?“ неговото прашање беше неочекувано.

„Да, но не се наоѓа во кујната, туку во бањата на местото на шампонот, ако сакаш можеш да се послужиш. Обично пиев лежејќи во кадата со книга во едната и чаша вотка во другата рака.

Не ѝ рече ништо, стана и се упати кон бањата. Ја зеде вотката и се врати со две полни чаши. „Имаш ли мраз?“, ја праша.

„Ќе донесам“, ти седни, му рече потсетувајќи се на разговорот со сликарот онаа вечер на шанкот. Кога се врати со мразот, седна повторно на својата фотелја на местото до него. Стави по две коцки мраз во чашите.

Тој ја крена својата, погледнувајќи ја во очи. „За крајот кој означува нов почеток за двајцата.“ Кога го кажа ова, почувствува грутка во грлото. Ја испи вотката на екс за да ја поттурне. Секако дека не успеа. Си стави уште една. Таа реши да го следи таму каде што ја водеше за последен пат.

Ја испи на екс и остави да ѝ стави уште една. Не зборуваа многу.

„Изгасни го светлото над твојата глава“, ѝ рече.

Изразот на нејзиното лице се смени, подголт-на чувствувајќи како алкохолот ја зашеметува. Иако веќе се навикна да пие, таа вечер се испијани само од две дози. Дали тоа се случи бидејќи сакаше да се испијани или навистина организмот ѝ подлегна на алкохолот, не беше важно. Не можеше да го стори тоа што го побара тој од неа, но знаеше дека нема да може ни да го сопре кога ќе стане и самиот ќе ја изгасне светилката.

Реша да го чека, исто како што секогаш го чекаше, чувствуваше како се тресе, ја стегаше чашата во рацете, загледана во мразот кој полека се топеше.

Тој стана и се приближи кон фотелјата, исправен стоеше пред неа, чекајќи да го крене погледот. Но, таа не го стори ни тоа. Го изгасна светлото и ја зеде чашата од нејзините раце.

Ја стави раката меѓу нејзините гради. „Смири се, срцето ќе ти излета од градите. Исто се чувствувам и јас. Иако разумот ми кажува да престанам, срцево ми вели да продолжам.“ Продолжи да ја движи

раката кон нејзината лева брадавица. Започна да дише уште побрзо од претходно. Придвижувајќи ја раката, ѝ го разголи раменото, повлекувајќи ѝ ја надолу поткошулата. Клекна пред неа и започна да ја бакнува, вртејќи со јазикот околу неа. Започна да испушта кратки воздишки. Ја бакна в уста, истовремено разголувајќи ѝ ја и другата страна од градите. Таа не можеше да го сопре. Нејзиното тело беше како магнет за неговите раце.

„Дојди“, ѝ рече, упатувајќи се кон нејзината спална соба. „Не вклучувај го светлото, само следи ме.“

Подголтна, помислувајќи дека за последен пат слуша негова наредба. За последен пат ќе дозволи да ѝ го стресе светот под нозе. За последен пат ќе го има, иако мислеше дека никогаш повторно нема да го почувствува во себе. Таа вечер тој го милуваше секој милиметар од нејзиното тело. Ја држеше за рака како што отсекогаш посакуваше додека навлегуваше во неа сè подлабоко. Ги моткаше рацете околу нејзината коса. Ја бакнуваше, иако ретко тоа го практикуваше во минатото за време на секс. Но, ниту еднаш не ја погледна в очи. Иако беше темно, знаеше дека ја милува со рацете и усните, но неговите очи не ги чувствувааше на себе.

„Знаеш ли зошто ми е криво за тебе?“, ѝ рече додека ја бакнуваше, каснувајќи ѝ ја долната усна. „Затоа што јас проклето те сакам, а сега се обидувам да те мразам, замислувајќи си ги неговите раце замотани околу твоето голо тело. Јас ти проштавам, обиди се да си простиш и ти себеси, а и мене што

го уништивме ова нашето. Наместо да го урнеме светот заедно, ние успеавме да го урнеме само нашиот свет.“

Не можеше да поверува дека конечно, по сето време поминато заедно, тој се осмели да ѝ признае дека ја сакал токму на крајот. Се запраша дали ова е уште еден од оние манипулаторски трикови со кои ја повредуваше. Но, инстинктот ѝ кажуваше дека го мисли тоа што ѝ го кажа. Огорченоста во тонот со кој ги изговори зборовите беше доказ дека тие се реални, без трошка манипулација во нив.

„Доцна беше за те сакам, доцна беше за соли.“ Доцна беше за нив, сега беа само тој и таа, доцна беше за сè, залуден би бил трудот за раѓање омраза, онаму каде што цело време царувала љубовта.

Таа не му одговори ништо. Се заврти со грбот, ја почувствува неговата рака околу нејзината половина за последен пат и потона во сон.

Изутрина се разбуди сама. Тој, како и обично, беше заминал пред да зазори.

Утрото мирисаше на изгорена љубов, сè можеше да биде поразлично, но нештото што е скршено и повторно залепено, никогаш нема да биде исто како претходно. Ја нурна главата во чаршафите кои мирисаа на нив, но не заплака. Тоа премногу би било клише, а таа мразеше клишеа.

Стана, го зеде фенот од бањата и го пушти, иако немаше потреба од смирување. Доволно беше смирена по тоа што се случи и доволно свесна за сè околу себе. Во неговото брмчење слушаше приказна, приказна која требаше да ја раскаже. Приказна

со која ќе го оствари својот сон и ќе ја оправда неговата доверба во нејзината способност.

Понекогаш грешката поради која се уништувате е онаа истата која може да ни даде сила да се искачимо на врвот, само доколку ја прифатиме како промена, а не како грешка во животот. Промена која нè менува кон подобро.

Го зеде тефтерот од дневната соба и се врати в кревет, со сè уште вклучен фен, го запали светлото до креветот и воздивна. Устата ѝ беше сува, дали од алкохолот или од неговите бакнежи, не беше важно. Важни беа само зборовите со кои требаше да ги извалка белите листови.

На подот го забележа сопствениот портрет, посегна кон него и го зеде, прилепувајќи го за градите. Веќе знаеше која фотографија ќе стои на корицата на нејзината книга.

Ја отвори првата страница од тефтерот. Посветата ја прочита повторно, по долго време.

„Отвори ја душата и крвави на белите страници. Крвави толку многу што ќе ја исфрлиш сета тага, сета омраза, сета меланхолија и сите солзи од тебе. Крвави толку многу што луѓето, читајќи го твојот крвав потпис, ќе посакаат да крвават заедно со тебе или барем да ги зацелат твоите рани. Крвави толку силно што белите страници ќе ги претвориш во твои, темноцрвени. Воодушеви ме со своето ремек-дело за кое сум сигурен дека можеш да го осмислиш. Биди жива меѓу сите овие

мртви, наместо да преминеш во мртва уште пред да умреш, како сите останати. Како што викаат, до колку постои книга што сакаш да ја прочиташ, а сѐ уште не е напишана, тогаш мора да ја напишеш ти. Јас мислам дека е време твојата да започнеш да ја пишуваш, бидејќи освен ти, сакам да ја прочитам и јас, а верувам и целиот свет по мене.“

Пред да започне со пишување, на кожната корица од тефтерот го испиша насловот скриен во неговата посвета.

„Жива меѓу мртвите.“

„Понекогаш еден сон е доволен за да те разбуди во реалноста.“